

มาทวารัก

ทดลองอ่าน

มาทวารัก

ทดลองอ่าน

มาทวารัก

ทดลองอ่าน

แสง
ตะวัน
อัครา
ใจ
ดวง
เวลา
แดน
งาม

มาทวารัก

阅文集团

ตงเทียนเตอ-หลิวเยี่ย 冬天的柳叶 เขียน

Honey Toast แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

ฤดูใบไม้ร่วง

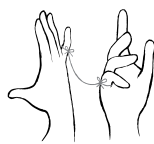
ฤดูใบไม้ร่วง

ฤดูใบไม้ร่วง

ฤดูใบไม้ร่วง

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

เดินทางร่วมกันมาถึงเล่ม 9 เช่นนี้แล้ว คงไม่ต้องพูดให้มากความอีกแน่นอนว่าเราจะเดินต่อไปด้วยกันจนถึงเล่ม 10 แล้ว และแม้จะเล่าเรื่องราวต่างๆ ระหว่าง 'เฉียวเจา' กับ 'เซ้าหมิงยวน' มากมาย แต่นักเขียนมากฝีมืออย่าง 'ตงเทียนเตอะหลิวเหย่' ก็ไม่ทำให้เราผิดหวังเลยจริงๆ เพราะในเล่ม 9 ที่เป็นเล่มรองสุดท้ายนี้ก็ยังคงน่าติดตาม สนุกสนานและมีสิ่งให้ตราตรึงใจได้เช่นเดิม

โดยในเล่มนี้เฉียวเจารู้ว่าเจียงหยวนเจากำลังเตือนนางเรื่องกงอ่องนางจึงขอเข้าไปเยี่ยมเซ้าหมิงยวนทันที และในตอนนี้อะไรๆ ก็มีจากประทับใจสั้นๆ ในคุก ที่ถ้าอยากทราบก็คืออะไรนั้นต้องรอดติดตามเลยคะ จากนั้นเซ้าหมิงยวนก็ขอให้เฉียวเจาไปเยี่ยมพวกจิ้งอันโหว ให้นางได้ทำหน้าที่ว่าที่ลูกสะใภ้อย่างดีเยี่ยม ด้านหลิวเจี้ยวถึงออกมาจากจวนสกุลหลิวแล้ว แต่ความร้ายกาจยังคงไม่จบสิ้น นางเสนอให้รู่ยอ่องเชิญเฉียวเจามารักษากงอ่อง ด้วยคิดว่าอย่างไรอีกฝ่ายก็ไม่มีทางรักษาได้ ซึ่งแน่นอนว่าเฉียวเจาไม่มีทางปฏิเสธคำเชิญนี้เพราะนางเองก็ต้องการเอาคืนกงอ่องที่คิดร้ายต่อเซ้าหมิงยวนเช่นกัน ฝ่ายหลินซานอาศัยเรื่องทางกงอ่องนี้โหมกระพือไฟต่อหน้าฮ่องเต้ เป็นเหตุให้ฮ่องเต้หึงคังตกอยู่ในภาวะขัดแย้งในใจอย่างหนักหน่วง กวนจวินโหวเป็นทายาทของขุนนางกบฏ ลากตัวออกไปตัดหัวถึงจะสนใจเขา แต่ว่ากวนจวินโหวผู้นี้เป็นดังทางรอดเดียวของแวนแคว้น เป็นกำแพงแก้วปกป้องประชาและบัลลังก์ของเขาเอง เช่นนี้แล้วทุกคนจะตัดสินใจอย่างไรกันบ้าง ติดตามได้ในห้วงเวลานี้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"เงาเงา ข้าคิดถึงเจ้า" ชายหนุ่มเออคางเกยเรือนอนผมสรวย
กลางกระหม่อมนาง กล่าวรำพึงเสียงต่ำๆ

เฉียวเจาสั่นสะท้านไปทั้งร่าง จากนั้นไม่ขยับเขยื้อนแล้ว

จุมพิตแผ่วเบาแตะลงบนหน้าผาก ระเรื่อยมาตามปลายคิ้วแล้ว
ไถ่ลงมาที่ข้างแก้ม สุดท้ายประกบปิดกลิบบปากนุ่มนวลของนาง

ริมฝีปากของเขาเย็นเฉียบราวกับยังแผงกระโถหนาวเย็นจาก
แดนเหนือ แต่กลับทำให้ความคิดจิตใจของนางเคลิบเคลิ้มมีนเมา
ประหนึ่งได้ดื่มเมรัยหวานล้ำ

•

แนะนำตัวละคร

* เจียวเจา

รักใคร่และต้องการอยู่เคียงข้างเซ่าหมิงยวนตลอดไป ความสามารถเป็นที่ชื่นชมในหมู่สตรีวัยเดียวกัน ทว่ากลับมีข่าวคราวเสียหายให้เป็นที่ชุบชิบนินทาอยู่บ่อยๆ

* เซ่าหมิงยวน

บุรุษผู้รักใคร่เจียวเจาหมดทั้งหัวใจ ทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้แต่งงานเป็นภรรยาไว้อีกหนึ่งชีวิต การศึก และใช้เล่ห์เหลี่ยมเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ปรารถนาเก่งมาก

* หลี้กวงซู

นายท่านรองแห่งจวนตะวันตกของสกุลหลี้ มีศักดิ์เป็นอาของหลี้เจา ถูกส่งตัวไปเป็นขุนนางต่างเมืองนานหลายปี มีภรรยาเอกคือหลิวซื่อ และมีบุตรสาวกับนางสองคน

* รู่ยอ๋อง

องค์ชายห้า เป็นพระโอรสของฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน เพิ่งแต่งหลี้เจียวเข้าวังได้ไม่นาน ร่างกายอ่อนแอ เรือนกายจึงผอมบางกว่ามู่อ๋องอยู่มาก

* เจียวหว่าน

น้องสาวต่างมารดาของเจียวเจากับเจียวโม หน้าตาจิ้มลิ้มน่ารัก ยังไม่สลัดคราบวัยเยาว์ หวงพีใหญ่กับพีไชยมาก

666

เจี๋ยวจาได้ยีนค้ำกล่าวของเจี๋ยงหย่วนเฉาแล้วสะอะดูใจเล็กน้อย
เหตุผลนี้ฟังดูไม่เลวแต่ไม่หนักแน่นพอจะให้น้ำใจนางได้
เมื่อนึกไปถึงเรื่องที่ได้รู้จากปากของกงอ๋องแห่งซีเจี๋ยงในวันนี้
ดูเหมือนนางจะเข้าใจได้เลาๆ แล้ว
เจี๋ยงหย่วนเฉาอาจจะรู้เรื่องนางรำ เช่นนั้นเขาพูดกับนางอย่างนี้
เป็นการเตือนนางใช่หรือไม่

"ซำรู้แล้ว ขอขอบคุณได้เท่าเจี๋ยงมาก" เจี๋ยวจายอภายพร้อมกล่าว
กับเขาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "ซำอยากไปพบกวนจวินโหวลั๊กหนอย หวังว่า
ได้เท่าเจี๋ยงจะเปิดทางสะดวกให้ด้วย"

เจี๋ยงหย่วนเฉาเพ่งมองเจี๋ยวจาในอริยาบถย่อเข่าน้อยๆ แล้วลอบ
ทอดถอนใจเฮือกหนึ่ง

วันนั้นตอนเขาเห็นนางรำที่ประพิมพ์ประพายคล้ายกับคุณหนูเจี๋ย

ห้องฟ้ามีดครีမ်และไม่ได้อยู่ในระยะใกล้ๆ แต่เขาอาศัยท่าทางย่อเข่า คำนับของสตรีนางนั้นก็จับได้ทันทีว่านางมิใช่คุณหนูเฉียว

ขณะนี้พอเป็นคุณหนูเฉียวทำท่าย่อเข่าแบบเดียวกัน กลับเผยให้เห็นถึงความไม่เรียบร้อยและไว้ตัวที่ฝังอยู่ในแกนแท้ที่อยู่หลายส่วน ไม่ว่าจะอย่างไร เขาก็ไม่มีทางจำผิด

เขาคิดว่าต่อให้คนตรงหน้าเปลี่ยนแปลงรูปโฉมไปสักกี่ครั้ง เขาก็จดจำนางได้เสมอ

"ตามข้ามาสิ"

เฉียวหยวนเจาผงกศีรษะเล็กน้อยก่อนก้าวขาออกเดินนำหน้าไปตรงทางเข้าคุก เขาหยุดที่หน้าประตูแล้วเอ่ยสั่งผู้ใต้บังคับบัญชา "พาคุณหนูหนีเข้าไปและพาออกมาอย่างปลอดภัย หากเกิดข้อผิดพลาดใดเจ้าต้องรับผิดชอบผู้เดียว!"

เฉียวเจาองเขาปราดหนึ่ง นางพยักหน้าน้อยๆ เป็นเชิงขอบคุณ ถึงค่อยเดินตามองครักษ์จินหลินเข้าสู่คุก

อากาศเริ่มอบอุ่นขึ้นแล้ว แต่ในคุกยังเย็นเยือกชื้นแฉะดังเก่า รวากับว่านี่เป็นกลางฤดูหนาวที่ชวนให้หัดหู่ซิมเซาชั่ววนาตาปี ไม่เคยมีฤดูใบไม้ผลิหรือฤดูร้อนแต่อย่างใด

อยู่ในสถานที่ที่พรรคนี้มานานๆ ถึงเป็นคนปกติก็ล้มป่วยได้ เฉียวเจา คิดคำนึงว่าถึงแม้พิชไอเย็นในตัวเขาหึงยวนจะถูกขับออกหมดไปก่อนหน้านี้แล้ว แต่ยามพบกับกระโถกความเย็น ร่างกายเขาจะซึมซับมันไว้ได้เร็วกว่าคนทั่วไปเพราะคุ้นเคยกับสภาพโดยรอบเช่นนี้ ส่งผลให้พิชไอเย็นภายนอกเข้าแทรกได้ง่ายขึ้น นางก็เริ่มเป็นหวัดอย่างห้ามไม่อยู่

"ท่านไหว คุณหนูหลี่มาเยี่ยมท่านขอรับ" องครักษ์จินหลินเรียกขาน

คำหนึ่ง เขานึกถึงว่าเจียงหย่วนเขาให้ความสำคัญกับเฉียวเจาแล้วแสดง
ท่าทีสุภาพเกรงใจมากขึ้นหลายส่วน ก่อนจะยืนรออยู่ต่างๆ อย่างรู้กาลเทศะ
เช่าหิมิงยวนหมุนนกายมามองนางจากไกลๆ อึดใจหนึ่ง มิได้เดินไปหา
ทันที

เฉียวเจาเห็นแล้วนึกขึ้น อ้าปากส่งเสียงเรียก "ถึงเฉียวยน"

ลุ่มเสียงของเด็กสาวนุ่มนวลอ่อนหวาน เช่าหิมิงยวนรีบสาวเท้าเร็วๆ
หลายก้าวไปตรงหน้าลูกกรง ดวงหน้าหล่อเหลากระจ่างตาได้แสงไฟสลัวๆ
แลดูโดดเด่นยิ่งขึ้น "เจาเจา"

"ยื่นมือมา"

เขานิ่งขิ่งไป

นางยื่นมือผ่านลูกกรงเข้าไป พลงงพูดเอ็ดเขา "มัวยืนที่ออยู่ด้วยเหตุใด"
ชายหนุ่มยื่นมือมา แต่จุกคิดอะไรบางอย่างขึ้นได้ก็หัดมือกลับไป
เร็วๆ กับเสื่อถึงยื่นออกไปอีกครั้ง

มือขาวเรียวเล็กของเด็กสาวกลับวางแตะลงบนข้อมือเขา

ท่านแม่ทัพเก้อกระดากไปทันใด มิใช่จะจับมือกันอย่างที่เขาคิด
หรือนี้...

"ยังปกติดี" เฉียวเจาตรวจชีพจรเช่าหิมิงยวนแล้วคลายใจลงได้บ้าง

เขาหงายฝ่ามือกุมมือนางพลงงกล่าวยิ้มๆ "ข้ากินยาตามเวลาอยู่
วันนี้มาเยี่ยมข้าได้อย่างไร"

ตอนที่จิงอันโหวบอกชาติกำเนิดที่แท้จริงกับเช่าหิมิงยวน เขากับนาง
ต่างคาดคะเนได้ล่วงหน้าว่าหนนี้คงถึงคราวเคราะห์ที่ต้องโดนคุมขังใน
คุกแล้ว อีกทั้งเพราะหย่งเตาได้ว่าคนที่กระฟือไฟอยู่เบื้องหลังน่าจะเป็น
เจียงหย่วนเขา ทั้งคู่จึงตกลงกันไว้ให้เฉียวเจาพยายามอย่ามาที่นี่

เท่าที่จะทำได้เพื่อมิให้เกิดปัญหามากขึ้น

"ข้ากัลวทันเป็นห่วงนะสิ" เฉียวเจาบอกตามตรง

ดวงตาของชายหนุ่มทอประกายวูบหนึ่ง "เจ้ารู้แล้วหรือ"

นางพยักหน้ายิ้มๆ "รู้แล้ว วันนั้รู่ยต้องเชิญข้าไปตรวจอาการให้กัอง"

เซ้าหมิงยวงกุมมือนางแน่นๆ โบทหน้าฉายรอยละอายใจ "ข้าอยู่ในนี้ปกป้องเจ้าไม่ได้"

"ถึงเฉวียน อย่าเห็นตนเองเป็นเทพเซียนที่ทำได้ทุกอย่างเลย เช่นนั้นจะเหนื่อยเกินไป"

ในเมืองหลวงแห่งนี้เขามีแม่ทัพเปยเจิงผู้กุมอำนาจใหญ่ไว้ในมือ การขึ้นขึ้นตายใครสักคนล้วนสุดแท้แต่ใจของโอรสสวรรค์พระองค์นั้น หากพวกหลันซาน เจียงหยวนเฉา หรือแม้กระทั่งหัวหน้ากองตรวจสอดพิเศษหน่วยขวาเว่ยอู่เสียจะหาเรื่องเขา ก็มีใ้รับมือได้ง่ายดายปานนั้น จะอย่างไรแม่ทัพจะเข้าเฝ้าฮ่องเต้ก็ไม่สะดวกเท่าคนพวกนี้

เซ้าหมิงยวงยิ้มเยาะตนเอง "นั่นสิ มีเทพเซียนที่ใดกันติดคุกติดตะราง"

เฉียวเจาเน้งเงียบไปครู่หนึ่ง นางลดลุ่มเสียงลงเอ่ยถาม "ถึงเฉวียน ยังต้องอีกนานเท่าไร..."

เขาบิบมือนางเบาๆ กล่าวทอดถอนใจ "ราวครึ่งเดือน ต้องได้ข่าวแน่"

"เช่นนั้นท่านอยู่ในนี้ต้องรักษาตัวให้ดีๆ ไม่ต้องเป็นห่วงข้า" นางพูดถึงตรงนี้แล้วคลี่ยิ้มหวานเผยให้เห็นความน่ารักไร้เดียงสาของเด็กสาวอยู่หลายส่วน "จนถึงตอนนั้ดูเหมือนคนที่ต่อกรกับข้าล้วนเป็นฝ่ายเสียเปรียบมากกว่า"

เซ้าหมิงยวงกลันยิ้มไม่อยู่ "ถ้าอย่างนั้นเจ้าต้องเป็นเช่นนี้ไปเรื่อยๆ นะ"

"รู้แล้ว"

"เงาเงา..."

"หือ?"

"รอข้าออกจากคุก พวกเราแต่งงานกันดีหรือไม่"

เรื่องราวในใต้หล้ายากคาดเดา เกิดในยุคที่กษัตริย์ครองอำนาจสูงสุดและกบฏโคกัลอุบติเจกนี้ ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่าวันพรุ่งนี้จะเป็นอย่างไร เรื่องไม่คาดฝันจะมาเยือนโดยไม่ทันตั้งตัวเมื่อใด

เทียบกับสิ่งที่เร้าความแน่นอนเหล่านั้น เขาอยากชกมวยวันเวลาในปัจจุบันไว้

ชีวิตนี้เขามีความปรารถนาสูงสุดสองอย่าง หนึ่งคือสั่งสอนพวกต่าจื่อให้ไม่กล้ารุกรานแผ่นดินต้าเหลียงตลอดกาล สองคือตบแต่งเงาเงาเป็นภรรยาอยู่ครองคู่กันจนแก่เฒ่าผมหงอกขาว

"ตกลง" เฉียวเจาตอบโดยปราศจากความลังเล

ถ้าพูดว่าเมื่อแรกนางยังไม่เต็มใจยอมรับ แต่หลังจากทั้งสองใกล้ชิดกันในช่วงที่ผ่านมา ความรู้สึกขัดแย้งหวั่นหวาดในจิตใจเหล่านั้นไม่หลงเหลืออยู่แล้ว

การออกเรือนไปอยู่กับเขา นางมิได้สูญเสียอิสรภาพ แต่เพราะมีเขาสนับสนุน นางกลับได้รับอิสรเสรีมากกว่าเดิม

ฝ่ายเซ่าหิงยวณงงั้นไปแล้ว "อะไรนะ"

เขาแอบหยิกต้นขาตนเองที่หนึ่ง

เงาเงาตอบตกลงทันทีเช่นนี้ ข้าต้องหุฟาดไปเองแน่ๆ เลยกะมัง
ไอ้ย...เจิบ!

พอเห็นชายหนุ่มไต่ยินนางตอบตกลงแล้วทำหน้าที่ เบี้ยวเจากั้งงั้น

ไปเหมือนกัน

ทั้งที่เขาขอแต่งงานกับนาง อีกทั้งตอนนี้นางตอบรับแล้ว เขาทำ
สีหน้าเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร

"ข้าอาจต้องใคร่ครวญใหม่เสียแล้ว" เฉียวเจาหมุนคิ้วกล่าว

"ไม่นะ...ไม่ต้องใคร่ครวญแล้ว!" แม่ทัพเซ้าจับมือคู่หมั้นไว้แน่นๆ
ไม่ยอมปล่อย ใบหน้าเผยรอยยิ้มกว้าง "ข้าหยิกต้นขาจนเขียวช้ำแล้ว
ซินเจ้ายังใคร่ครวญอีก ข้าไม่เจ็บตัวเปล่าหรือไร"

เฉียวเจามองค้อนเขาวงหนึ่ง "เออล่ะ ข้าสมควรกลับได้แล้ว"

เขาทำท่าอื่นๆ อักๆ

"ยังมีเรื่องใดหรือ"

"เจาเจา ท่านพ่อข้าอายุมากแล้ว ไม่รู้ว่าอยู่ในคุก ร่างกายของท่าน
จะทานทนไหวหรือไม่ เจ้าช่วยไปเยี่ยมท่านแทนข้าทีเถอะ"

กับเจ้าแผ่นดินและอาณาประชาราษฎร์ เขาไม่มีสิ่งใดต้องละอายใจ
แม้สักนิด มีเพียงบิดาที่เสียงชีวิตปกป้องเขาตั้งแต่เยาว์วัยจนเติบโตใหญ่กับ
ภรรยาที่เสียไปแล้วได้คืนกลับมา ทั้งสองคือคนที่เขารู้สึกผิดด้วยมากที่สุด

เฉียวเจาพยักหน้าเสียบๆ ก่อนบอกเขาเสียงแผ่วเบาคำหนึ่งว่า
"ถนนมั่วด้วย"

จากนั้นนางก็เดินตามองครักษ์จีนหลินจากไป

เซ้าหมิงยวนมองตามเด็กสาวที่ลับร่างไปที่หน้าประตูอย่างเหม่อลอย
ครู่หนึ่ง ถึงกลับไปนั่งลงตรงข้างกำแพงห้องซัง เขาถูฯ หน้าแล้วเริ่มยิ้มน้อย
ยิ้มใหญ่กับตนเอง

ติดคุกครั้งเดียวก็ได้ภรรยาคนหนึ่งคน ข้าได้กำไรครั้งใหญ่แล้วจริงๆ

667

ครอบครัวของจั้งอันโหวโดนกั๊ตตัวไว้ในห้องซังอีกฟากหนึ่ง จั้งอันโหว
กับเซ้าจั้งยวนอยู่ห้องเดียวกัน

ตอนเจียวเจามองเห็นสองพ่อลูก พบว่าพวกเขา นั่งแยกกันคนละฝั่ง
บรรยากาศไม่ปกติอยู่บ้างอย่างเห็นได้ชัด

พอได้ยินว่ามีคนมาเยี่ยม เซ้าจั้งยวนตาเป็นประกาย แต่พอเห็นว่า
เป็นเจียวเจาก็หน้าบึ้งไปทันใด เขาถามเสียงกระด้าง "เจ้ามาทำอะไร"

นับแต่เซ้าหึงยวนกับสตรีสกุลหลี่หมั้นหมายกัน จวนโหวก็เคราะห์ร้าย
ติดๆ กันเรื่องแล้วเรื่องเล่า นางเป็นตัวกาลกิณีโดยแท้เลยทีเดียว!

"เจ้าลูกเนรคุณ เจ้าพูดจาอันใดกัน" จั้งอันโหวถลึงตาใส่บุตรชายคนโต
อย่างดุตัน แต่เขาเพิ่งพูดจบก็เริ่มส่งเสียงไออย่างรุนแรง

ใบหน้าเซ้าจั้งยวนกลับไร้แววเป็นห่วงเป็นใยให้เห็นสักกระพริบ เขา
เหยียดมุมปากหันหลังเดินไปด้านใน

ความคับแค้นใจที่เขาจึงยวนมีต่อบิดาทวีเพิ่มขึ้นถึงขีดสุด

เขาขบไม่แตกว่าบิดามียศถาบรรดาศักดิ์ที่มั่นคงเป็นถึงท่านโหวตี่ๆ ไม่ชอบ กลับปล่อยให้คนทั้งตระกูลต้องเสียดวงเงินหลุดจากบ่าเพื่อเลี้ยงดูบุตรกำพร้าของขุนนางกบฏผู้หนึ่ง

เขายังไม่อาจเข้าใจได้ว่าทั้งที่เขาเป็นชื่อคือผู้สืบทอดจวนจิ้งอันโหว แต่ยามเภทภัยใหญ่หลวงมาเยือน คนที่ท่านพ่อปกป้องไว้กลับเป็นเขาหมิงยวน

ในเมื่อท่านพ่อไม่สนใจเรื่องผู้สืบทอดของจวนโหว ไม่แยแสบุตรชายคนโตอย่างเขา เช่นนั้นเขายังมีอันได้นำไยดีอีก ถึงอย่างไรก็ต้องโดนตัดศีรษะกันหมด

เสียงไอของจิ้งอันโหวที่ดังต่อเนื่องไม่ขาดสายในห้องซังที่เย็นเยือกขึ้นและนี้ ได้ยินแล้วชวนให้คนรู้สึกใจคอไม่ดี

ด้วยมีลูกทรงเหล็กขวางกั้น เขียวเฉาสุดปัญญาจะทำอะไรได้ นางได้แต่หยิบขวดกระเบื้องใบเล็กในถุงผ้าปักออกมายื่นส่งให้ "ท่านโหว ท่านกินสักเม็ดเถอะเจ้าค่ะ"

องครักษ์จีนหลินซึ่งยืนอยู่ห่างๆ อยากจะห้าม เขาสองจิตสองใจชั่วคราว ทำยที่สุดก็ไม่ปรึกษาพูด

จิ้งอันโหวรับขวดกระเบื้องไป เขากลับโอไว้กล่าวขึ้น "เจ้าเด็กผู้นี้ มาที่นี่ทำอะไร นี่มิใช่ที่ที่เจ้าสมควรมาเลย"

เขียวเฉาย่อเข่าคำนับ "เข้ามาเยี่ยมท่าน เดิมทีควรจะมาเร็วกว่านี้ ด้วยเจ้าค่ะ"

"หมิงยวนเป็นอย่างไรบ้าง" จิ้งอันโหวยอมรู้ว่าเขียวเฉาต้องไปเยี่ยมเขาหมิงยวนมาก่อนแล้ว เขาเอ่ยปากถามอย่างร้อนใจ

"เขาสบายดีทุกอย่างเจ้าคะ ท่านวางใจได้"

จิ้งอันโหวพิศดูเด็กสาว เห็นนางมีรอยยิ้มจางๆ สีหน้าสงบนิ่ง ก็ลอบ
ถอนใจโล่งอก "ได้อย่างนั้นก็ดี ข้าเป็นห่วงที่สุดว่าคุณพวกรั้วนั้นจะทรมาณ
เขา..."

"ถึงเฉวียนก็เป็นห่วงท่านมาก ดังนั้นท่านต้องรักษาสุขภาพให้ดี
นะเจ้าคะ"

"หึ เป็นห่วงแล้วมีประโยชน์อันใด พวกเรากลายเป็นเช่นนี้มิใช่
เพราะเขาเป็นตัวการรึ" เขาจึงยวนนั่งอยู่ในมูมหนึ่งกล่าวด้วยน้ำเสียง
ขุ่นมัวแฝงความเจ็บใจไว้เต็มเปี่ยม

สายตาของเฉวียนเจาที่มองไปทางเขาทอแววเยาะหยันระคนเวทนา
เป็นชื่อคือผู้สูงศักดิ์ทรงเกียรติมานานยี่สิบกว่าปี ต้องตกต่ำเป็น
นักโทษในชั่วข้ามคืน ถึงจิตใจกำลังอ่อนแอไม่ปกติ แต่กลับไร้ความอดกลั้น
แม้เพียงนิด ต่อให้คนเจกนี้ได้สืบทอด จวนจิ้งอันโหวก็คงไม่ยืนยาวเป็นแน่แท้
จิ้งอันโหวทั้งผิดหวังทั้งเจ็บปวดใจ แต่เขาไม่พูดอะไรทั้งนั้น

เขาอาจผิดหวังกับการกระทำของบุตรชายผู้นี้ แต่ในใจก็รู้สึกผิดด้วย
เขามีเซ่บิดาที่ดีผู้หนึ่งจริงๆ

เฉวียนเจาย่อมไม่มีเรื่องพูดกับเขาจึงยวนเป็นธรรมดา นางปล่อยให้เขา
พูดถากถางสองสามคำโดยไม่ตอบโต้ พอเขารู้สึกเบื่อหน่ายจนหุบปากแล้ว
นางถึงพูดกล่อมจิ้งอันโหวเสียงนุ่มนวล "อันว่าสวรรค์ไม่ตัดหนทางของคน
ข้าเชื่อว่าถึงเฉวียนต้องไม่เป็นไรแน่ ท่านเพียงทำใจให้สบายๆ รักษา
สุขภาพไว้ นี่คือนี่สิ่งที่จะปลอบประโลมใจเขาได้มากที่สุดเจ้าคะ"

จิ้งอันโหวพยักหน้าหงึกหงัก "เจ้าบอกกับหมิงยวนว่าไม่ต้องเป็นห่วง
ตาเฒ่าอย่างข้ายังแข็งแรงดี ไม่มีทางเป็นอะไรไป แม่หนูเจ้าเจ้ารีบกลับไปเถอะ

ในนี้หนาวเกินไป หาโชที่ที่เจ้าสมควรรั้งอยู่นานๆ ไม่"

"เช่นนั้นท่านถนอมตัวด้วยนะเจ้าคะ" เขียวเจายอบกายคารวะแล้ว พุดกำชับ "ทุกคืนก่อนนอนกินยาลูกกลอนในขวดกระเบื้องหนึ่งเม็ด ช่วยต้านพิษไอเย็นได้เจ้าคะ"

รอเมื่อเขียวเจาออกไปพร้อมกับองครักษ์จีนหลินแล้ว จิ้งอันโหวถึงเดินไปนั่งลงข้างกายบุตรชายคนโต ถอนใจเฮือกหนึ่งก่อนกล่าว "จิ้งยวนเจ้าคือชื่อจริงของจวนจิ้งอันโหว ยามอยู่ต่อหน้าผู้อื่น จงแสดงศักดิ์ศรีที่พึงมีออกมา"

ถือกำเนิดในเรือนหลัง เติบใหญ่ด้วยมือสตรี บุตรชายคนโตกลายเป็นอย่างทุกวันนี้ เขาผู้เป็นบิดาสมควรรับผิดชอบมากที่สุด

นี่คือผลลัพธ์ที่ได้จากการออกศึกสู้รบตลอดเวลาซึ่งเขาไม่เคยยอมรับ

"ท่านพ่อ จนบัดนี้แล้วท่านยังคิดว่าข้าทำให้ท่านขายหน้าอีกหรือ" สีหน้าของเข่าจิ้งยวนเต็มไปด้วยความคับแค้นใจ "แล้วท่านเคยคำนึงถึงความรู้สึกของข้าหรือไม่ หลายปีมานี้ข้าถูกเข่าหมิงยวนข่มขู่มีไปเสียทุกเรื่อง ทั้งที่ข้าต่างหากที่เป็นบุตรชายคนโต ทว่าคนพวกนั้นแหย่ถึงว่าเขาดีเลิศอย่างนั้นอย่างนี้ต่อหน้าข้าโดยไม่หลบเลี่ยงเกรงใจ มีผู้ใดเห็นอกเห็นใจข้าบ้าง ตอนนั้นข้าคิดว่าเขาเป็นพี่น้องสายเลือดเดียวกัน ใครให้ข้ามีน้องชายเก่งกล้าสามารถผู้หนึ่งเช่นนี้เองเล่า แต่จู่ๆ เขากลายเป็นบุตรชายลับของท่าน ถ้าอย่างนั้นความมกดันที่ข้าแบกรับมาตั้งแต่เล็กจนโตมันมันคืออะไรกัน"

เข่าจิ้งยวนยิ่งพุดยิ่งพลุ่งพล่าน "แล้วต่อมายังมีเรื่องเหลวไหลยิ่งกว่า เขากลายเป็นทายาทของขุนนางกบฏ ส่วนท่านทำให้คนทั้งจวนโหวต้อง

ตกอยู่ในอันตรายเพื่อเขา ท่านพ่อ ข้าอยากถามท่านสักคำว่าเป็นใจท่าน เห็นข้าเป็นอะไร เป็นสิ่งของที่ทิ้งขว้างได้ตามสบายໃးหรือไม่"

จั้งอันโหวยืมขึ้นๆ "พี่น้องมีลำดับศักดิ์ เจ้าคือชื่อจื่อของจวนโหว มาโดยตลอด"

"เช่นนั้นเหตุใดพอกทภัยมาเยือน ท่านแอบส่งน้องสามไปที่อื่น แต่ไม่แยมพรายให้ข้ารู้เลยสักครึ่งคำ" เมื่อนึกถึงว่าบิดาลำเอียงเพียงนี้จิตใจของเข่าจึงยวนก็ท้อแท้สิ้นหวังเต็มที่

จั้งอันโหวมองบุตรชายเจียบๆ เนิ่นนานถึงถอนใจเอือกแล้วกล่าวขึ้น "ก็เพราะว่าเจ้าคือชื่อจื่อ แต่ไรมาผู้มีเกียรติยศสูงเพียงใด ก็มีความรับผิดชอบสูงเท่านั้น"

เขากล่าวจบแล้วปิดปากเริ่มไออีก

ดวงตาของเข่าจึงยวนโหวระริก ก่อนจะค่อยๆ จมลงสู่ภวังค์ความคิด

ต้นพุทธรักษาที่เรือนของหลี่เจียวในวังอ่องฟุ่มนั้นแตกหน่อใหม่เป็นสีเขียวอ่อน

รู่ยอ่องสะกดอารมณ์ตื่นตื่นไว้แล้วสาวเท้าเร็วรี่เดินเข้ามา

หลี่เจียวนั่งปักผ้าอยู่ที่ต้นไม้อ่านนอก

"เจียวเหนียงปักอะไรอยู่หรือ"

นางยื่นสะดึงปักผ้าไปให้เขาดู "ตั้งใจจะปักผ้าซับพระพักตร์ให้พระองค์หลายๆ ผืนเพคะ"

รู่ยอ่องมองลายต้นไม้อะเอียดตรงบนผืนผ้าแวบหนึ่ง เขาอดพยักหน้าไม่ได้ "คิดไม่ถึงว่าเจียวเหนียงยังมีฝีมือในด้านเย็บปักถักร้อยอีกด้วย แต่ระวังจะเสียสายตาระ ในวังก็มีกองตัดเย็บอาภรณ์อยู่แล้ว"

หลี่เจี๋ยฉ้วน้มปากแล้วกล่าว "ถึงอย่างไรก็เป็นของใช้ที่พกติดพระองค์
นะเพคะ"

รู่ยอ่องไม่ใคร่สนใจหัวข้อสนทนานี้ เขาแยมยิ้มพอบเป็นพิธีแล้วกล่าว
ด้วยน้ำเสียงแผ่วรอยคึกคัก "เมื่อครู่กงอ่องตื่นแล้ว"

"อ้อ กงอ่องทรงเป็นอย่างไรบ้างเพคะ" หลี่เจี๋ยฉวลอบคืบอกคืบใจ
แต่ยังเอ่ยถามตามเรื่องที่เขาชวนคุย

บุรุษคงเป็นเยี่ยงนี้สินะ ชมชอบคนผู้หนึ่ง ไม่ว่าจะคนผู้นั้นทำอะไรก็
ดีไปหมด ทว่ากับคนที่มิได้ทุ่มเทใจให้ ไม่ว่าจะคนผู้นั้นทำอะไรก็ไม่มีวัน
ประทับใจเขาได้

นางหลุบตามองนิ้วมือขวานุ่มที่เต็มไปด้วยรอยโดนเข็มตำแล้ว
แทบกระอักเลือด

เอาเข็มจิ้มนิ้วจนพรุณโดยเปล่าประโยชน์แท้ๆ ท่านอ่องไม่เหลือบแล
แม้แต่แวบเดียว!

รู่ยอ่องยอมไม่ล่วงรู้ว่าในหัวใจของหลี่เจี๋ยฉวช่วงขณะนี้คล้ายมีโลหิต
ไหลหยาดหยดอยู่ เขากล่าวต่อไปเรื่อยๆ "กงอ่องดูท่าทางกระฉับกระเฉงขึ้น
เป็นอันมาก ยังเป็นฝ่ายเอ่ยปากบอกให้คนยกข้าวปลาอาหารไปให้
เจี๋ยเหียง หนนี้ต้องขอขอบคุณคำแนะนำของเจ้าแล้ว"

เขาพูดพลางดึงมือนางมากุมเบาๆ ทีหนึ่ง
หลี่เจี๋ยฉวรีบหงายฝ่ามือขึ้นกำนิ้วเข้าหากัน กล่าวอย่างยิ้มแยมว่า
"ช่วยคลายความกังวลของท่านอ่องได้ เป็นสิ่งที่หม่อมฉันพึงกระทำเพคะ"
คราวนี้ท่านอ่องน่าจะเห็นนิ้วมือที่มีรอยแผลจนลายพร้อยของข้า
แล้วกระมัง

รู่ยอ่องหัวร่อเสียงดัง เขาปล่อยมือของหลี่เจี๋ยฉวแล้วตบแขนนางเบาๆ

"เฉียวเหนียงคือบุปผาช่างจำนรรจาขนานแท้ ข้าว่าคุณหนูสามไม่ได้มีอคติต่อเจ้าอย่างที่เราเจ้าพูดไว้นะ พอเจ้าเชิญ นางก็มาทันทีเลยมิใช่หรือ

หลี่เฉียวอึ้งงั้น "... ข้าต้องเอานี้วิจิมิตาท่านต้องใช่หรือไม่

"วันหน้าเฉียวเหนียงชวนคุณหนูสามมาเที่ยววังบ่อยๆ สิ จะอย่างไรก็เป็นพี่น้องสายเลือดเดียวกัน ห่างเหินกันไปจะไม่ดี"

บัดนี้ดูไปวิชาแพทย์ของคุณหนูสามสกุลหลี่ได้รับการถ่ายทอดมาจากหมอมเวดดาเหลืออย่างแท้จริง ตอนนีหมอมเวดดาหนีจากโลกนี้ไปแล้ว ถ้าหากร่างกายของเขามีปัญหาอะไร ไม่แน่ว่ายังฝากความหวังไว้ที่นางได้

หลี่เฉียวไม่ล่องรู้ความคิดในใจรุ่มอ่อง ได้ยินเขากล่าวอย่างนี้ก็ใจกระตุกวบทันใด

นี่ท่านอ้อมหมายความว่าอะไร คงมิใช่ว่าถูกตาต้องใจหลี่ซ่าน?

"ยามนี้กวนจวินโหวถูกจองจำในคุก หม่อมฉันเห็นว่าเชิญน้องเจามาที่วังบ่อยๆ จะไม่มีใครเหมาะสม หวังใจว่าจะก่อปัญหาให้ท่านอ้อม..."

รุ่มอ่องยกยืม "พวกเจ้าเป็นพี่น้องแท้ๆ สนธิสนมกันจะมีอันใดไม่เหมาะ แม้ว่ากวนจวินโหวจะอยู่ในคุก แต่เกี่ยวข้องกับอะไรกับสตรีที่ยังไม่แต่งเข้าตระกูลผู้หนึ่งเช่นนาง อีกประการหนึ่ง..."

อีกอย่างหนึ่ง ถ้ากวนจวินโหวโดนตัดสินโทษจริงๆ สตรีอ่อนแอที่ยังไม่แต่งเข้าตระกูลไม่ต้องรับโทษทัณฑ์ไปด้วย และถ้าทำที่สุดกวนจวินโหวไม่เป็นไร เขาจะต้องรู้สึกว่าคุณรุ่มอ่องมีคุณธรรมน้ำใจเป็นแน่

หลี่เฉียวรอฟังประโยคหลังของคำว่า 'อีกประการหนึ่ง' อย่างใจจดใจจ่อ ทว่ารุ่มอ่องกลับลุกขึ้นหันหลังเดินออกไป

ไฟโทสะที่พลุ่งขึ้นมาจุกติตอยู่ที่ลำคอ พาให้นางคิดถึงเฉียวเจาแล้วบังเกิดความชิงชังมากขึ้นไปอีกขั้น

668

สุขภาพของกงอ่องนับวันกระด้างขึ้นตามลำดับ ไม่นานนักก็หายดี เป็นปกติ

หลังล้มป่วยคราวหนึ่ง เขายังเชื่อมั่นว่าตำเหียงกับตนไม่ถูกโฉลกกัน จนอยากติดปีกบินกลับซีเจียงใจจะขาด ด้วยเหตุนี้เขารีบเร่งไล่เลียงหาคนร้ายที่สังหารองค์หญิงซีเจียงอย่างขมิ้มมันมากขึ้น

หลันซานอาศัยเรื่องนี้โหมกระพือไฟต่อเบื้องพระพักตร์ เป็นเหตุให้ฮ่องเต้หมิงคังตกอยู่ในภาวะขัดแย้งในใจอย่างหนักหน่วง

กวนจวินโหวเป็นทายาทของขุนนางกบฏ ลากตัวออกไปตัดหัว ถึงจะสนใจเขา แต่ว่ากวนจวินโหวผู้นี้เป็นดั่งดาบที่ใช้งานได้ดีเหลือเกิน พอประหารไปแล้วจะเสาะหาดาบดี ๆ เล่มหนึ่งเช่นนี้จากที่ใดเล่า

หากไม่มีดาบคมกริบเล่มนี้แล้วเกิดความวุ่นวายทางเป่ยฉีจะทำฉันใดดี หากเขาต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจไปที่เรื่องปราบปรามชาวต้าจื่ออีก อย่างนั้น

จะถ่วงเวลาการแสวงหาวิถีแห่งความเป็นอมตะของเขาเกินไป

แต่หากเก็บไว้ไม่กำจัดทิ้ง แล้วดาบเล่มนี้กลับจ่อมาที่เขาจะทำฉันใด จะสังหารหรือไม่สังหารดีนะ

ฮ่องเต้หึงคังเฝ้าตรึกตรองปัญหานี้ทุกวี่วัน แม้แต่โอสถทิพย์ยังไม่มี แก่ใจจะเสวย ทว่าวันนี้เขาทำสีหน้าเคร่งขรึมอย่างตกลงปลงใจได้แล้ว "เว่ยอู่เสี๋ย..."

"พะยะคะ" เว่ยอู่เสี๋ยขานตอบอย่างพินอบพิเทาพร้อมกับลอบถอนใจเฮือกหนึ่ง

เห็นที่ฮ่องเต้ตัดสินใจได้แล้วว่าจะจัดการกับกวนจวินโหวอย่างไร เขาเป็นคนสนิทข้างพระวรกาย ย่อมจะเห็นความยุ่งยากใจตลอดหลายวันนี้ของฮ่องเต้หึงคังอยู่กับตา

"เอาเหรียญทองแดงมาให้เราเหรียญหนึ่ง"

หา?

คำสั่งนี้เหนือความคาดหมายเกินไป เว่ยอู่เสี๋ยงงันไปทันใด

"เป็นอะไร" ฮ่องเต้หึงคังตวัดสายตามองเขาอย่างเย็นชา

เว่ยอู่เสี๋ยไม่กล้าชักช้าอีก รีบกุสึกุจอยิบเหรียญทองแดงมาถึงมือ ประคองด้วยสองมือยื่นส่งให้

ฮ่องเต้หึงคังนั่งลงตรงหน้าโต๊ะทรงพระอักษร รำพึงรำพันในใจว่า หากเหรียญออกด้านที่สลักปีศาจก็ตัดหัวกวนจวินโหว แต่ถ้าออกด้านที่สลักคำว่า 'จ้าววยเงินทอง' ก็ไว้ชีวิตกวนจวินโหวชั่วคราวถึงวันตรุษ

ฮ่องเต้หึงคังคิดคำนึงเงียบๆ จบก็โยนเหรียญทองแดงขึ้นสูงๆ

เหรียญทองแดงหมุนตัวๆ อยู่กลางอากาศหลายตลบ

เว่ยอู่เสี๋ยมองจนตาค้าง นี่ฝ่าบาทจะทำอะไร

ในระหว่างที่ฮ่องเต้หึงคังรู้สึกใจเต้นระทึกน้อยๆ เหยี่ยวทองแดง ก็ตกลงมาอยู่บนโต๊ะ ทว่าเขากับเว่ยอู่เสี่ยต่างเบิกตากว้างไปพร้อมกัน

เหยี่ยวไม่ได้ออกด้านใดด้านหนึ่ง แต่อยู่ในแนวตั้งหรือนี้!

เหยี่ยวตั้งตรงหมายถึงอะไร นี่มิใช่สร้างความลำบากใจให้เรา!

ฮ่องเต้หึงคังตบโต๊ะสุดแรงด้วยความกริ้วจัด เหยี่ยวทองแดง กระเด็นหรือออกไปหล่นลงบนพื้น

เจ้าแผ่นดินก้าวขาจะออกเดินไปแต่กลับชะงักเท้าแล้วออกคำสั่ง

"เว่ยอู่เสี่ย ดูซิว่าเหยี่ยวทองแดงบนพื้นออกด้านใด"

รอครู่หนึ่งแล้วไม่เห็นเว่ยอู่เสี่ยบิปรากพุดสักที น้ำเสียงของฮ่องเต้หึงคังไม่ฟังใจมากขึ้น "เว่ยอู่เสี่ย เจ้าอยู่ตรงนั้นทำอะไรอยู่ เหตุใดถึงไม่ส่งเสียงสักแอะ"

เว่ยอู่เสี่ยลอบถอนใจเฮือกหนึ่งแล้วลูกลนกล่าวตอบ "ฝ่าบาท เหยี่ยวทองแดงหล่นลงไปในห้องตรงบันไดแล้วพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้หึงคังสรวทักวใหญ่เดินมา ถีบเว่ยอู่เสี่ยที่กำลังกึ่งโค้งหาเหยี่ยวอยู่ออกไป เห็นตรงระหว่างชั้นบันไดที่ก่อด้วยอิฐของมีรอยแตก เป็นร่องอยู่จริงๆ เขาทำหน้าบึ้งตึงอย่างสุดระงับ "บ่าวไพร่อย่างพวกเจ้า มีหน้าที่ทำอะไร ใช้หรือไม่ว่าต้องรอให้บัลลังก์มังกรของเราพังครืนลงมา ถึงคิดจะซ่อมแซม"

เว่ยอู่เสี่ยรู้ว่าฮ่องเต้หึงคังสบช่องนี้ระบายโทสะจึงคุกเข่าอยู่ด้านข้าง โดยไม่เปล่งวาจาสักคำ

ฮ่องเต้หึงคังจ้องเขม็งที่รอยแตกเล็กๆ จุดนั้นอย่างตั้งต้นไม่ยอมแพ้

"เว่ยอู่เสี่ย เรียกคนมาจัดตรงนี้ออก วันนี้เราต้องเห็นให้ได้ว่าเหยี่ยวทองแดง ออกด้านไหนกันแน่"

ก็แค่ร่องเล็กเท่านั้น เหยียบของแดงกลับหล่นเข้าไปพอดิบพอดี
นี่มิใช่สวรรค์จ้งใจกวนโทโสเขาหรือ

เว่ยอู่เสียบาคคนเข้ามาจัดก้อนอิฐของออกอย่างว่องไว พลัง
บ่นพึมพำในใจ เจ้าเหยียบของแดงเอ๊ย เจ้าให้ความร่วมมือกันสักนิด
เถอะนะ ช่วยออกด้านใดด้านหนึ่งให้สิ้นเรื่องสิ้นราวได้หรือไม่

ชั่วพริบตาที่อิฐของถูกจัดขึ้น ทุกคนรวมถึงฮ่องเต้หึงคังล้วน
ชะเง้อคอมองไป เห็นบนพื้นใต้ก้อนอิฐมีช่องใหญ่เท่ากำปั้นช่องหนึ่ง

"นี่คือ..." ฮ่องเต้หึงคังงุนงไม่เข้าใจ

คนอื่นๆ พากันตัวสั่นงันงกไม่กล้าบริปาก

"นี่มันคืออะไรกันแน่ บอกเรามาเดี๋ยวนี้!" ฮ่องเต้หึงคังพิโรธแล้ว

ชั้นที่น้อยผู้หนึ่งด้านทานบารมีของโอรสสวรรค์ไม่อยู่ กล่าวโพล่งขึ้น
ว่า "รูลูหู่พะยะคะ"

"อะไรนะ" ฮ่องเต้หึงคังนึกว่าตนเองฟังผิดไป

"กราบทูลฝ่าบาท นั่นก็คือรูลูหู่พะยะคะ" พอลูดุดปากพูดออกไป
ชั้นที่น้อยก็พร้อมเอาชีวิตเข้าแลกแล้ว

"รูลูหู่?" ฮ่องเต้หึงคังเพิ่งตามองรูหู่มีตมิตพร้อมกับเปล่งเสียงกล่าว
คำนี้ซ้ำๆ ซัดๆ เขาไม่โจนริมฝีปากขาวซีด

ห้องทรงพระอักษรของเจ้าครองแคว้นผู้ทรงเกียรติเช่นเขาถึงกับมี
รูลูหู่อยู่ แล้วเหยียบของแดงสมควรตายเหยียบย่ำนั้นยังหล่นลงไปนูลูหู่
ด้วย

"ชุดพื้นลึกสามฉื่อหาเหยียบของแดงเหยียบย่ำนั้นให้เจอ!"

เขาไม่เชื่อเรื่องอาถรรพ์เช่นนี้หรอก!

รอลูกก็เกือบครึ่งชั่วยาม ห้องทรงพระอักษรที่งดงามก็ไม่ต่างจาก

ซากปรักหักพัง พื้นถูกขุดจนไปถึงกำรฐหนูในที่สุด ในนั้นมีพวกเศษผ้า
ที่โดนหนูกัดขาดกับเศษขนม

สีหน้าของฮองเต้หมิงคังบูดบึ้ง เขากล่าวด้วยน้ำเสียงเหยียดเกรียม
"ค้นหาเหรียญทองแดงเหรียญนั้นออกมา"

"พะยะค่ะ" ทุกคนปรีเข้าไปพร้อมกัน ได้ยินเสียงร้องจืดๆ หลายเสียง
หนูชนสีด้าตัวหนึ่งมุดลอดออกจากช่องว่างระหว่างตัวคนแล้ววิ่งหนีไป
เร็วรี่ปานลมกรด

ฮองเต้หมิงคังเห็นหนูตัวนั้นวิ่งคาบเหรียญทองแดงหายลับไปกับตา
อย่างว่องไวแล้วโมโหแทบหงายหลังตั้ง "ไล่จับหนูตัวนั้นมาให้เรา!"

สุดท้ายไล่จับหนูกลับมาไม่ได้ ฮองเต้หมิงคังมองดูห้องทรงพระอักษร
ที่ไม่เหลือสภาพเดิมแล้วอยากรำไห้แต่ไร้หน้าตา เขาขบคิดแล้วก็ไม่ได้
คำตอบ

หรือว่าเจ้าหนูตัวนั้นสติไม่ปกติกระมัง ยามเภทภัยมาเยือนไม่คาบ
เศษขนมหนีไป กลับคาบเหรียญทองแดงไปทำอะไร

เหล่าขันทีไม่กล้าแสดงสีหน้าใดๆ แต่ต่างนึกในใจ หรือว่าฮองเต้
ถูกคุณไสยแล้วกระมัง ขุดพื้นที่ห้องทรงพระอักษรเพื่อหาเหรียญทองแดง
เหรียญเดียว?

เว่ยอู่เสี่ยลอบยิ้มเยาะ เขารำพึงในใจเช่นกัน เฮอะ มองหน้าก็รู้แล้ว
คนโหดเขลาเยี่ยงพวกเจ้าจะไปรู้อะไร ฮองเต้สนใจเหรียญทองแดงที่ใดกัน
แต่เป็นความเป็นความตายของกวนจวินไหวต่างหาก!

เมื่อวีรกรรมโยนเหรียญเสี่ยงทายที่เกิดจากความคิดชั่วร้ายแว่แล่น
จบลงโดยไร้คำตอบ บันดาลให้ฮองเต้หมิงคังวุ่นวายใจมากขึ้น

ยามรู้ลึกหงุดหงิด ฮองเต้หมิงคังก็อยากเก็บตัวจำศีล แต่พอคิดถึง

ผลลัพธ์จากการจำศีลสองสามครั้งเมื่อเร็วๆ นี้แล้วก็ล้มเลิกความคิดนี้ไปเสียบๆ ส่งผลให้เขาอารมณ์เสียมากขึ้น

ขุนนางบุนนึ่งทั้งราชสำนักล้วนรับรู้ถึงไฟโทสะของฮ่องเต้ได้ ทุกคนหนาวๆ ร้อนๆ ไปกันหมด ต่างสังหรณ์ใจว่าพายุกำลังจะพัดมาแล้ว

และแล้วลมพายุที่แท้จริงก็พัดมาหลังจากนั้นไม่นาน

พายุครั้งนี้มิได้เริ่มต้นจากเมืองหลวง แต่เกิดขึ้นที่ด่านซานไห่กวน มันเพิ่งตั้งเค้าก็มีที่ท่าว่าจะเป็นมรสุมลูกใหญ่

ในคืนเดือนมืดลมแรง กีบเท้าม้าเหล็กของชาวตาจ้อแห่งเป่ย์ฉี ย่ำผ่านด่านซานไห่กวนอ้อมทางอำเภอเหออีวี่ มุ่งหน้าตรงมาที่เมืองหลวง

ราตรีนั้นชาวบ้านเมืองหลวงกำลังนอนหลับอย่างเป็นสุข เสียงฝีเท้าม้ากับเสียงสุนัขเห่าดังสลับกันปลุกพวกเขาให้สะดุ้งตื่นจากห้วงนิทรา

"ท่านพ่อท่านแม่... ข้างนอกเกิดอะไรขึ้น" มีเด็กน้อยขี้ตาลุกขึ้นนั่ง ผู้เป็นมารดารวบตัวลูกน้อยมากอดไว้ก่ล่อมนอน นางเอ่ยถามสามี

ข้างกาย "พ่อเจ้าหนู ข้างนอกคงไม่ได้มีโจรป่าออกอาละวาดกระมัง"

สามีของนางเป็นพลทหารที่ถอดเกราะหวนคืนสู่บ้านเกิด เขาเงี่ยหูฟังเสียงความเคลื่อนไหวครู่เดียวก็เอะใจแล้วลุกมาคลุมกายจะลุกจากเตียง "ฟังแล้วไม่คล้ายจะใช่ เสียงกีบเท้าเหล็กเป็นระเบียบเกินไป ข้าออกไปดูสักหน่อย..."

นางรั้งตัวสามีไว้สุดแรง "พ่อเจ้าหนู อย่าออกไปเลย"

"ข้าไม่ออกจากเรือน จะไปลงกลอนประตูใหญ่ให้สนิท"

ภรรยาเขาได้ยืนดิ่งนั้นถึงยอมปล่อยมือ

น่าเสียดายที่กำลังของคนผู้เดียวช่างน้อยนิดเหลือเกินยามมหันตภัย

อุบัตินั้น ประตู่ใหญ่ถูกถีบเปิดออกอย่างรวดเร็ว บุรุษที่ต่อสู้โดยเอาชีวิต
เข้าแลกสิ้นชีพได้คมดาบที่กระหน่ำฟันใส่เขาในพริบตาเดียว

669

เมื่อได้ยินเสียงร้องโหยหวนของสามี สตรีออกเรือนแล้วนางนั้น
ก็ปิดปากลูกน้อยไว้แน่นๆ และซ่อนตัวอยู่ใต้เตียง

ชั่วประเดี๋ยวดียวพวกชาวต่าจื้อก็ถือดาบกรูเข้ามาล้อมไปทั่ว

นางได้ยินเสียงร้องหีบคั้นตู้และเสียงหัวเราะยามใจของพวกมัน
ก็หีบผ้าเช็ดเหงื่อยัดใส่ปากลูกน้อยแล้วสวดภาวนาอยู่ในใจ ขอให้
เทพดาฟ้าดินคุ้มครองให้บุตรของตนพ้นภัยในคราวนี้

จนใจที่สวรรค์ไม่มีตา เพียงจิตใจต่อมาชาวต่าจื้อซึ่งมีประสบการณ์
โชกโชกเหล่านั้นเอาดาบยาวแทงเข้าไปใต้เตียง และแทงโดนแขนของนาง
เข้าพอดี

นางส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดอย่างห้ามไม่อยู่ จึงถูกชาวต่าจื้อ
ลากตัวออกมา

ชั่วพริบตาที่ถูกลากออกไป นางออกแรงดันลูกน้อยในอ้อมอกไป

ด้านใน

ยามที่ดาบยาวหลายเล่มแทงไปได้เตี้ยอีก ครานี้ไม่กระทบถูกสิ่งใด
เด็กน้อยซึ่งหลบอยู่ข้างในได้ยินเสียงร้องโหยหวนของมารดา
ประสานกับเสียงแปลกๆ ที่เขาฟังไม่เข้าใจดังลอยมา

ชาวตำจี้สองสามคนที่บุกเข้ามาผัดกันย่ำยีสตรีออกเรือนแล้ว
ผู้้นั้น นางเหลือเพียงลมหายใจอ่อนรวยริน แต่ดวงตาทั้งคู่ยังจับจ้องไปทาง
ประตูลานเรือนอย่างไม่คลาดคลา

สามีของนางอยู่ตรงนั้น ทั้งคู่เป็นสหยาวยัยเยาว์ที่เติบโตมาด้วยกัน
ตอนแต่งงานต่างให้สัญญากันว่าหากใครตายก่อนให้ไปรอที่สะพานอนิจจัง*
บัดนี้ดูไม่ต้องรอนานอย่างนั้นแล้ว

พ่อเจ้าหนู ท่านเดินช้าสักนิด ข้าตามไปประเดี๋ยวนี้แล้ว

"สตรีดำเหลียงน่าเบื่อจริงๆ เพียงเท่านี้ก็ไม่ไหวแล้ว" ชาวตำจี้ผู้หนึ่ง
แสร้งยิ้ม ล้วงของลับสกปรกของตนออกมาปล่อยบัสสาวะรดใส่ร่างนาง
ส่วนชาวตำจี้คนอื่นเห็นภาพนี้บ่อยๆ จนชินตา เริ่มเก็บกวาดอาหาร
และเงินทองที่คืนใจ

"เรือนหลังนี้ไม่เลว มีก้อนเงินเล็กๆ ชุกซ่อนไว้ด้วย" ชาวตำจี้ผู้หนึ่ง
หัวเราะอย่างถูกอกถูกใจ เขาเงื้อมดาบแทงเข้ากลางอกสตรีผู้้นั้น "เอาล่ะ
เห็นแก่ก้อนเงินพวกนี้ ก็ให้นางไปสบายๆ เกอะ"

พวกชาวตำจี้หัวร่อเสียงดังเดินส่ายอาดๆ ออกไปทางเรือนติดกัน
สตรีออกเรือนแล้วผู้้นั้นขยับตัวไม่ไหวแล้ว ยามนี้นางถึงกล้า
กลอกตามองไปทางใต้เตี้ย

* สะพานอนิจจัง (ในเหอ) คือสะพานข้ามภพที่เชื่อมแดนสวรรค์ มนุษย์ และนรก ตามความเชื่อของพุทธศาสนา
ฝ่ายมหายาน เมื่อคนตายไปจะต้องข้ามสะพานนี้

ลูกน้อยของแม่ ภายภาคหน้าเจ้าจะอย่างไรดีเล่า
 ลูกรักของแม่อย่าออกมานะ ห้ามออกมาเด็ดขาด วันหน้าไม่มี
 บิดามารดาแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรเจ้าก็ต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปนะ...

นางกระอักเลือดออกมาคำแล้วคำเล่า ทำยที่สุดก็แน่นิ่งไม่ไหวดิ้ง
 นางมิได้เบนสายตาออกจากทางใต้เตียงอยู่จนแล้วจนรอด นัยน์ตา
 ทั้งคู่ที่เบิกโพลงมีน้ำตาปนโลหิตไหลรินลงมาเป็นทาง

พวกต่าจื้อปล้นฆ่าวางเพลิงไปเรื่อยๆ ตลอดทั้งคืนถึงจากไปอย่าง
 ฟังพอใจพร้อมกับทrophyสิ่งของติดไม้ติดมือเป็นกอบเป็นกำ

ใต้เบื้องบาทโอรสสวรรค์ ในใจหมู่ราษฎรต่ำเหลียงมันคือที่อาศัย
 ที่หากินเลี้ยงชีพอันสงบสุขเสมอมา ทว่ายามแสงตะวันสาดส่องพื้นดิน
 ผืนนี้ของชานเมืองหลวงทางทิศเหนืออีกคราหนึ่ง หมู่บ้านชานาซึ่งเดิมที่
 ยังนับว่ามีผลเก็บเกี่ยวอุดมสมบูรณ์เหล่านั้นกลับเห็นแต่ภาพความเสียหาย
 ย่อยยับทั่วทุกหนแห่ง

ผู้ใหญ่บ้านของหมู่บ้านซึ่งหนีคุกเขาอยู่หน้าศาลบรรพชนที่ถูก
 ชาวต่าจื้อจุดไฟเผาจนเป็นเถ้าถ่าน เขาหมอบตัวลงเอาหน้าผากแนบพื้น
 หลังน้ำตานองหน้า "สวรรค์ ท่านไม่มีตาหรือไรถึงปล่อยให้หมู่บ้านซึ่งหนี
 ของข้าประสบเภทภัยอย่างคาดไม่ถึงเจกนี้ ชาวบ้านสองร้อยกว่าชีวิต
 ต้องตายด้วยน้ำมือชาวต่าจื้ออย่างโหดเหี้ยม..."

เมื่อคืนเจ้าคนชั่วพวกนั้นพูดภาษาต่ำเหลียงได้ไม่คล่อง หน้าซำ
 ส่วนใหญ่ยังคุยโต้ตอบกันด้วยภาษาของเปยฉี ไหนเลยพวกเขาจะ
 ไม่กระจ่างแจ้งอีกว่าเป็นชาวต่าจื้อบุกมาแล้ว

หญิงชรานางหนึ่งคุกเข่ากับพื้นเบื้องหน้าผู้ใหญ่บ้าน แผดเสียง
 ร่ำไห้คร่ำครวญ "ผู้ใหญ่บ้าน นี่เป็นเพราะอะไรกัน ชาวต่าจื้อพวกนั้นถูก

กวนจวินโหวไล่ตะเพิดหนีไปแล้วมิใช่หรือ เพราะอะไรถึงข้ามด่านซานไห่กวน มาถึงหมู่บ้านเราที่นี่ได้ น่าเวทนานัก ครอบครัวข้าสืบทอดคนเหลือข้าอยู่คนเดียว ลูกชายลูกสะใภ้สามคู่ หลานชายห้าคน หลานสาวสามคน ยังมีหลานสะใภ้คนโตที่เพิ่งแต่งงานเข้าเรือน นางยังตั้งครรรภ์อยู่เลยนะ! เพราะอะไรคนที่ตายไม่ใช่ข้า เพราะอะไร...เพราะอะไรกัน"

นางลูกพรอดขึ้นวิ่งเอาหัวฟุ้งชนหินก้อนใหญ่

หญิงชราอายุปูนนี้แล้วกลับวิ่งได้รวดเร็วไม่แพ้คนหนุ่มสาว แต่ที่น่าตกใจยิ่งกว่าคือชาวบ้านที่บ้างคุกเข่าบ้างนั่งอยู่เหล่านี้กลับไม่มีคนขัดขวาง

ชั่วอัศจรรย์เดียวมีเสียงดังตึงลอยมา หญิงชราล้มลงข้างหินก้อนใหญ่ ศีรษะอาบเลือดสิ้นใจ

ผู้ใหญ่บ้านมองดูหญิงชราที่ตายในสภาพน่าอนาถแล้วพูดเสียงพึมพำ "สิ้นเวรสิ้นกรรมแล้ว..."

หนึ่งครอบครัวสืบทอดชีวิตเหลือรอดอยู่คนเดียวได้ไปอยู่พร้อมหน้ากับญาติพี่น้องในยมโลกโดยเร็วอาจโชคดีกว่า

ชาวบ้านนั่งอยู่รวมกันอย่างนิ่งเฉยเลื่อนลอยราวกับไร้วิญญาณ

ผ่านไปนานสองนาน ชายหนุ่มผู้หนึ่งลูกพรอดขึ้นยืนพูดเสียงดัง "ข้ารู้ว่าเพราะอะไร ข้ารู้แล้วว่าเพราะอะไร!"

"เออร์หว่า เจ้าว่าอะไรนะ!" เมื่อชายหนุ่มตะโกนขึ้น เหล่าชาวบ้านที่เป็นเหมือนซากศพเดินได้เริ่มมีท่าที่ตอบสนอง

"เพราะกวนจวินโหวถูกฮ่องเต้จับกุมเข้าคุกหลวง ชาวต่าจื่อรู้ว่าเทพสงครามของพวกเราไม่อยู่ ถึงได้กล้าบุกมาปล้นสะดมถึงที่หมู่บ้านเรา"

"จริงหรือ เจ้าเดรัจฉานพวกนั้นมาที่นี่เพราะฮ่องเต้ขังกวนจวินโหว

"ไว้จริงๆ หรือ!"

ชาวบ้านแถบชานเมืองหลวงไม่เหมือนกับราษฎรแดนเหนือหรือแดนใต้ พวกเขาอยู่อย่างสงบสุขมาหลายสิบปี ถึงในใจพวกเขาจะเห็นว่าทหารนักรบที่ออกศึกอยู่แดนไกลคู่ควรให้เลื่อมใสศรัทธาก็จริงอยู่ กระนั้นความรู้สึกนั้นมิได้ลึกซึ้งถึงแก่ทัตเทียบราษฎรที่ตกอยู่ท่ามกลางความวุ่นวายของศึกสงคราม

มนุษย์เราเป็นเจนนี้อ่องไหนเลยไฟสงครามทุกหย่อมหญ้าซึ่งห่างไกลไปพันลี้จะทำให้หวาดหวั่นพรั่นพรึงได้เท่ากับมีนักเลงหัวไม้ปล้นชิงทรัพย์อยู่ใกล้ๆ ตัวผู้หนึ่ง

หากมิใช่ภัยพิบัติในคราวนี้ ชั่วชีวิตของคนเหล่านี้คงไม่คิดว่าชาวต่างชาติจะมาโจมตีถึงเมืองหลวงได้

"ยอมต้องจริงแน่นอน หลายวันก่อนข้าเข้าเมืองไปยังได้ยินผู้คนถกเถียงกันว่าฮ่องเต้จะตัดหัวกวนจวินโหวเมื่อไรเลยนะ พวกท่านลองคิดดูหลายปีที่กวนจวินโหวประจำการอยู่แดนเหนือมานี้มีเรื่องเช่นนี้เสียที่ใดกัน!"

ชาวบ้านทั้งหลายไม่สงสัยอีกต่อไป ต่างปิดหน้าร่ำให้พุ่มพวย "แล้วพวกเราจะทำอย่างไรกันดี"

ชายหนุ่มตะเบ็งเสียงพูด "ถึงอยู่ในหมู่บ้านต่อไป พอชาวต่างชาติมาก็ต้องตายอยู่ดี ข้าจะเข้าเมืองไปวิงวอนพวกได้เท่าเหล่านั้นให้ปล่อยตัวกวนจวินโหว!"

"ใช่ ขอให้พวกได้เท่าปล่อยตัวกวนจวินโหว!"

จากนั้นเหล่าชาวบ้านรวมตัวกันยกขบวนมุ่งหน้าไปที่ประตูเมืองทิศเหนือ เด็กน้อยที่ซ่อนอยู่ใต้เตียงจนพ้นภัยมาได้วิ่งสุดฝีเท้าไล่ตามอยู่

ข้างหลัง

ในหัวของเด็กน้อยวัยเยาว์มีความคิดอยู่อย่างเดียวว่า เขาจะไปหา กวนจวินโหวที่พี่เออร์หว่าพุดถึง กวนจวินโหวน่าเกรงขามปานนั้นจะต้อง คืบบิดามารดาให้เขาได้แน่

วันนี้มีชาวบ้านแถบชานเมืองหลวงแห่กันไปที่ตัวเมืองมากมาย เท่าใดก็สุดรู้ กระทั่งอาวุธในมือทหารยามที่เฝ้าประตูเมืองอยู่ก็ไม่อาจข่มขู่ ให้พวกเขาถอยกลับไปได้

เรื่องที่ชาวตาจื่อแห่งเป่ย์ฉีปล้นสะดมหมู่บ้านชานเมืองหลวงประหนึ่ง อสนีบาตฟาดเบรียงลงมา สร้างแรงสั่นสะเทือนเลือนลั่นไปทั่วราชสำนัก อย่างฉับพลันทันใด

"เพราะอะไรถึงเกิดเรื่องเช่นนี้ได้ ไฉนชาวตาจื่อบุกมาโจมตีถึง เมืองหลวง" ขุนนางชั้นผู้ใหญ่จับไม้ถนัดกุมล้อมกันเข้าไปถามสมุหราชเลขาธิการ หลันชานกับรองสมุหราชเลขาธิการสวีหมิงต้า

ช่วงขณะนี้พวกเขาไม่เหลือความเกรงระวังและชั้นเชิงเล่ห์เหลี่ยมใดๆ เช่นยามปกติ ต่างทำคอแข็งร้องเอะอะกันหมดว่า "พวกข้าจะเข้าเฝ้าฮ่องเต้!"

ฮ่องเต้หมิงคังไม่เข้าประชุมขุนนางมาเนิ่นนาน โดยทั่วไปคนที่ได้พบ พระพักตร์โอรสสวรรค์มีเพียงขุนนางชั้นผู้ใหญ่ในสภาขุนนาง กระทั่งขุนนาง คนสำคัญในหกกรมเก้ากองอยากเข้าเฝ้าก็ไม่่ง่ายดาย

สมุหราชเลขาธิการหลันชานมีอำนาจล้นฟ้า ที่ผ่านมาพวกเขาไม่กล้า ต่อแยะด้วย แต่หากตอนนี้ไม่นำข่าวนี้กราบทูลฮ่องเต้อีก เมื่อคืนชาวตาจื่อ ตระเวนไปทั่วแถบชานเมืองหลวงรอบหนึ่งแล้ว ไม่นานว่าคืนนี้อาจบุกเข้ามา ในเมืองก็เป็นได้ ถึงตอนนั้นต้าเหลียงคงไม่แคล้วต้องผลัดแผ่นดิน

"ทุกท่านอย่าเพิ่งร้อนใจ เพลานี้ฮ่องเต้ทรงทราบเรื่องนี้แล้ว" หลันชาน

กล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

ชาวต้าจื้อบุกมาถึงเมืองหลวงได้เป็นเรื่องที่น่าเศร้าใจความคาดหมายจริงๆ เมื่อเป็นเช่นนี้ความพยายามที่เขาทุ่มลงไปในช่วงที่ผ่านมาคงละลายหายไปกับสายน้ำแล้ว

หลันซานสมกับเป็นคนที่ไม่เข้าใจฮ่องเต้หึงคังมากที่สุด พอฮ่องเต้ได้ยินคำรายงานก็เลิกโยนเหรียญเสี่ยงทวายและไม่ยุ่งยากใจอีกต่อไป เขามีบัญชาให้ปล่อยตัวกวณจวินโหวพร้อมทั้งสั่งให้นำทัพออกรบทันทีทันใด

670

เช้าหิมยวนมองดูเสื้อเกราะเงิน หมวกเกราะเงิน รวมถึงเสื้อคลุม สีแดงเข้มที่วางอยู่ตรงหน้าด้วยจิตใจหนักอึ้ง

เขาคาดการณ์ได้แต่แรกแล้วว่าวันนี้ต้องมาถึง

สำหรับราษฎรแดนเหนือ เดือนนี้เป็นฤดูกาลที่ผลเก็บเกี่ยวขาดตอน พอดี ฉะนั้นความเป็นอยู่ของชาวเป่ย์จีที่อาศัยการปล้นสะดมราษฎร ต้าเหลียงแถบชายแดนเลี้ยงปากเลี้ยงท้องก็ต้องฝืดเคืองยิ่งกว่า

ตลอดเจ็ดปีที่เขาอยู่แดนเหนือ ทุกคราที่เวียนมาถึงเดือนนี้จะเป็นเวลาที่การสู้รบดุเดือดที่สุด ในช่วงนี้ความยำเกรงที่ชาวเป่ย์จีมีต่อเขาจะลดน้อยลงถึงขีดสุด ทุกๆ ครั้งที่ต่อสู้ปะทะกันล้วนฆ่าฟันกันชนิดเลือดเข้าตา

ฤดูใบไม้ผลิปีกลาย เขายกทัพไปยึดเมืองเยียนคิน โจมตีชาวต้าจื่อ จนถอยร่นไปทางทิศเหนือของเขาอาหั่นด้วยความกลัวเกรงและอยู่อย่างสงบเสถียรมาเป็นเวลาหนึ่งปี สำหรับพวกนั้นนับได้ว่านานเหลือเกินแล้ว

อีกทั้งหลายปีมานี้เขากำราบชาวต้าจื่อไว้ได้อยู่หมัด ส่งผลให้ในการ
ทำศึกปล้นสะดมครั้งใหญ่ของแต่ละปี ชาวเปยฉีไม่ได้รับอะไรเป็นกอบ
เป็นกำ พุดได้ว่าต้องอยู่กับอย่างอึดคัดขัดสนเหลือหลาย

ตามที่เขาคาดคะเนไว้ล่วงหน้า ตอนนี้ชาวต้าจื่อซึ่งกบดานมานาน
หนึ่งปีจะต้องมีความเคลื่อนไหวอย่างแน่นอน โดยเฉพาะเมื่อเรื่องที่เขา
ถูกจำคุกแพร่ไปถึงแดนเหนือ ชาวต้าจื่อที่ไร้สติปัญญาอันใดพวกนั้นก็จะ
ยังไม่กริ่งเกรงระวังมากขึ้น

พวกนั้นไม่มีทางคิดว่าการเคลื่อนไหวนี้จะทำให้คู่อริของตนได้เห็น
แสงเดือนแสงตะวันอีกครา สำหรับพวกเขาแล้วได้กินเนื้อชิ้นโตที่อยู่
ข้างปากถึงจะสำคัญที่สุด

ขอเพียงในขณะนี้ได้กินอิ่มท้อง วันหน้าน้ำจะท่วมถึงแผ่นฟ้าก็ช่างปะไร
เพราะเขามิงยวนรู้จักพวกต้าจื่อของเปยฉีดี และเขาก็อาศัย
ความเข้าใจนี้เองถึงได้มั่นใจว่าตนเองไม่มีทางถูกจองจำในคุกนานเกินไป
กระนั้นเขายังคาดคำนวณผิดไปจุดหนึ่ง ชาวต้าจื่อพวกนี้โลกโมโหสัน
มากกว่าที่เขาคาดการณ์ไว้ ถึงกับบุกมาปล้นถึงซานเมื่องหลวง ด้วยเหตุนี้
เขาจึงได้ออกจากคุกอย่างรวดเร็วเช่นนี้

แล้วนี่ยังมีนัยความหมายว่ามีชาวบ้านผู้บริสุทธิ์ต้องจบชีวิตในภทภัย
ครั้งนี้มากเท่าไรก็สุดรู้

เขาอาจคาดการณล่วงหน้าถึงภทภัยอย่างนี้ได้ แต่ไม่อาจหลบหลีกได้
เงาเงากล่าวได้ถูกต้อง แต่ไรมาเขามีโชเทพเซียนที่โปรดสรรพสัตว์
ให้พ้นทุกข์ หากแต่เป็นมนุษย์ที่มีเลือดมีเนื้อ ในยุคสมัยที่กษัตริย์กุมอำนาจ
ไว้ในมืออย่างเด็ดขาด ตัวเขาเองยังเอาตัวไม่รอด นับประสาอะไรกับ
ปกป้องราษฎร

เจียงหยวนเฉาติดตามเว่ยอู่เสี่ยวมาถ่ายทอดพระราชโองการ

"ประกาศิตจากเบื้องบน องค์จักรพรรดิมีพระบัญชา มาตรว่า กวนจวินโหวเซ่าหึงยวนเดิมที่จะเป็นบุตรชายของเฮ้อเหลียนถึงขุนนาง ต้องโทษ บัดนี้ให้กวนจวินโหวจงถือตราแม่ทัพออกศึกทันทีเป็นการทำคุณ ไถ่โทษ อย่าได้ชักช้ารีรอ จบพระราชโองการ"

เว่ยอู่เสี่ยวอ่านพระราชโองการอย่างเป็นจังหวะจะโคนจบแล้วก็เห็นเขาคูกเข้าเสียบๆ ไม่เปล่งเสียงใดครู่หนึ่ง

"ท่านโหว รับพระราชโองการเถอะ" เว่ยอู่เสี่ยวเอ่ยเตือนขึ้น

เซ่าหึงยวนถึงกล่าวเสียงเรียบๆ "กระหม่อมมีความผิด มิบังอาจทำหน้าที่เป็นผู้บัญชาการทัพนับหมื่นได้"

พอถ้อยคำนี้ดังขึ้น เว่ยอู่เสี่ยวหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย กระทั่งใบหน้าของเจียงหยวนเฉายังฉายแววเหลือเชื่อ

นี่กวนจวินโหวจะขัดขึ้นพระราชโองการ ช่มชู้ฮ่องเต๋อย่างเปิดเผย?!

เขากล้าได้อย่างไร เขาทำได้อย่างไร

มือที่ถือพระราชโองการไว้ของเว่ยอู่เสี่ยวสั่นระริก เขาจ้องตาเซ่าหึงยวนนิ่งๆ

ในห้องขังที่มีตลั้ว ชายหนุ่มมียึดตัวตรงดุจต้นไม้ อากาโรดิรอยจากการโดนคุมขังในคุกไม่อาจทำให้ส่งาราศีของเขาต้องมัวหมองลงแม้สักเศษเสี้ยว

ดวงตาสีดำสนิทของเซ่าหึงยวนมองสบสายตาของเว่ยอู่เสี่ยว

เหตุใดเขาจะไม่กล้า เหตุใดเขาจะทำได้

ฮ่องเต๋มีความคิดสังหารเขาแล้ว ไม่ว่าเขาจะยอมให้ฆ่าแกงตามใจชอบหรือขัดขึ้นพระราชโองการอย่างเปิดเผย ฮ่องเต๋ก็จะเฝ้ารอวันที่กระต่ายม้วย

อย่างสุนัขอยู่ตลอดเวลา

เรื่องที่อยู่ในฐานะขุนนางอย่างเขาสามารถทำได้คือจะต้องไม่มีใครแทนที่เขาได้ ไม่เปิดโอกาสให้ฮ่องเต้เห็นเขาเป็นเบี้ยตัวหนึ่งที่สละทิ้งได้ตลอดไป

นี้อาจจะน่าสังเวชใจ แต่ก็ไม่มีทางเลือก

เกิดมาเป็นขุนนาง ทั้งน่าสังเวชใจทั้งไม่มีทางเลือกเฉกเช่นนี้เอง เขามีเพียงทวงความเป็นธรรมให้ตนเองและคนในครอบครัวถึงจะละวางความรู้สึกไม่ยอมจำนนที่สุ่มแนบเต็มอกลงได้

"ท่านไหว ท่านรู้หรือไม่ว่าท่านทำอะไรอยู่"

เซ้าหมิงยวนหลบตาต่ำ น้ำเสียงสงบนิ่งเอ่ยขึ้นว่า "เว่ยกงกง ข้าคิดว่าข้าพูดอย่างแจ่มแจ้งมากแล้ว"

เว่ยอู่เสี่ยมองเจียงหยวนเฉาปราดหนึ่งถึงพูดเสียงลอดไร้พิน "ท่านไหว ท่านรับพระราชโองการไปเสีย ข้าจะถือว่าไม่ได้ยินคำพูดนี้ก็ได้"

เซ้าหมิงยวนเหลือบตาขึ้นก่อนหยักยิ้มน้อยๆ "ขอบคุณในความหวังดีของกงกงเป็นอันมาก แต่กงกงโปรดนำความกลับไปกราบทูลฝ่าบาทตามนี้โดยไวเถอะ จะอย่างไรราษฎรกับชาวต้าจื้อล้วนรอไม่ได้แล้ว"

"ท่าน..." เว่ยอู่เสี่ยเห็นเซ้าหมิงยวนไม่แสดงสีหน้าใดๆ ก็รู้ว่าอีกฝ่ายตัดสินใจแน่วแน่แล้ว เขาถอนใจแรงๆ เสือกหนึ่งก่อนถือพระราชโองการตรงดิ่งไปที่วังหลวง

"อะไรนะ! กวนจวินไหวขัดขึ้นพระราชโองการ?" ฮ่องเต้หึงดั่งลูกพรวดขึ้นยืน

เว่ยอู่เสี่ยก้มหน้ากล่าวตอบ "กวนจวินไหวกล่าวว่าตนเป็นบุตรชาย

ของขุนนางต้องโทษ ละอายใจเกินกว่าจะทำหน้าที่เป็นผู้บัญชาการ กองทัพพะยะคะ"

ฮ่องเต้หึงคังย่ำเท้าวนไปวนมาในห้องทรงพระอักษรที่ซ่อมแซมเสร็จได้ไม่นานอย่างหัวเสีย เขากล่าวด้วยความเดือดดาลสุดระงับ "เจ้ากวนจวินโหดตัวดี ถึงกับกล้าตั้งขีงตามไฟมาต่อรองกับเรา นี่เขาจะข่มขู่เรา!"

บรรดาขุนนางใหญ่ทั้งหลายเช่นหลันชานไม่กล้าแม้แต่จะหายใจเสียงดัง

ฮ่องเต้หึงคังสะบัดแขนเสื้อแทบจะฟาดโดนหน้าพวกเขา "พวกเจ้าว่ามา คนบัดชบเช่นกวนจวินโหดสมควรฆ่าใช่หรือไม่!"

ทุกคนล้วนก้มหน้าไม่กล้าวาจา

"พูดสิ ตกลงว่าสมควรฆ่าหรือไม่"

เหล่าขุนนางฟังแล้วนึกในใจ เอาเถอะ ฝ่าบาทกริ้วถึงเพียงนี้ พวกข้ายังจะพูดอะไรได้ ก็ต้องเอออออกล้อยตามแน่นอน ไม่เช่นนั้นกวนจวินโหดจะโดนตัดหัวหรือไม่ยังไม่รู้ แต่ศิระชะของพวกข้าคงหลุดจากปากก่อน

"สมควรฆ่าพะยะคะ"

ได้ยินเสียงตอบของขุนนางทั้งหลาย ฮ่องเต้หึงคังพลันชะงักก็

"เว่ยอู่เสี๋ย"

"พะยะคะ"

"ถ้ายทอบัญญัติของเรา หลังจากกวนจวินโหดต้องเข้าคุก เราผู้สึกเสียดายคนเก่งมากความสามารถ จึงสั่งให้เจียงหยวนเฉาผู้บัญชาการกององครักษ์จีนหลินพันคดีของเงินหยวนโหวเมื่อยี่สิบเอ็ดปีก่อน บัดนี้สืบพบว่าสารที่ส่งข่าวถึงกันระหว่างเงินหยวนโหวกับซู่อ๋องมิได้เขียนด้วยลายมือของเงินหยวนโหว คดีนี้ตัดสินลงโทษคนผิดจริงๆ เวลานี้ถึงสหายเก่า

แล้วเจ็บปวดเสียใจสุดจะกล่าว จึงขอแต่งตั้งเงินหยวนโหวผู้ล่วงลับให้เป็น
เงินหยวนกง บรรดาคักดีนี่ตกทอดไปชั่วลูกชั่วหลาน..."

พอล่าวถึงตรงนี้ ฮ่องเต๋หิงคังกวาดตามองหลังซานอย่างปึงซา
"ในครั้งนั้นสมุหราชเลขาธิการหลังซานถวายฎีกาฟ้องร้องผิดพลาด แม้ว่า
จะมาจากความจงรักภักดี แต่ไม่เอาโทษไม่ได้ ลงโทษให้ตัดเปี้ยหัว
สามปี และไปขอขมาต่อกวนจวินโหวที่คุกหลวงด้วยตนเอง..."

ขุนนางทั้งหลายต่างอึ้งงัน "... ไหนเล่าที่บอกว่าจะตัดหัว ฝ่าบาท
ปากไม่ตรงกับใจเช่นนี้ เคยคิดถึงความรู้สึกของพวกข้าบ้างหรือไม่เล่า

หลังซานพูดไม่ออก "... ข้าเหยียบโดนอิฐนั้นแล้วจริงๆ!

ฝ่ายฮ่องเต๋หิงคังก็คับข้องหมองใจเต็มทีเช่นกัน เราก็ไม่อยากจะ
เช่นนี้เหมือนกันนะ แต่เจ้าเดรัจฉานน้อยกวนจวินโหวนั่นเอาแผ่นดิน
ต่ำเหลียงมาข่มขู่เรา!

สำหรับฮ่องเต๋หิงคังผู้ไฝฝืนความเป็นอมตะหมายนั่งบัลลังก์มังกร
ไปชั่ววันจันทร์ใจจะขาด เมื่อเทียบกับแผ่นดินบ้านเมืองแล้ว จะขุนนาง
คนโปรดหรือการถือทิวัดันทุรังอันใดก็ตามล้วนต้องหลีกทางให้

สมุหราชเลขาธิการหลังซานในวัยเกือบเจ็ดสิบปีจำเป็นต้องให้ขันทีผู้น้อย
สองคนช่วยประคองเดินตรงไปที่คุกหลวงทันที

ด้านเว่ยอู่เสี่ยมาถึงพร้อมทั้งพระราชโองการฉบับใหม่ เขามองชายหนุ่ม
ที่มีสีหน้าเรียบเฉยแล้วได้แต่ยอมนศิโรราบหมดใจ

จิตใจกษัตริย์ยากเกินหยั่ง ความคิดเพียงชั่วเล่นของโอรสสวรรค์
ก็ตัดสินความเป็นความตายของขุนนางได้แล้ว แทนที่จะเฝ้าคิดว่า
ภายภาคหน้าจะถูกฮ่องเต๋ไล่เลียงเอาผิดวันใดก็สุดรู้ กวนจวินโหวใช้
กลยุทธ์ทุบหม้อข้าวจมนเรือ ฉวยโอกาสนี้พลิกคดีให้ตระกูลของตน เป็น

การกระทำที่ถูกต้องแล้ว

พอถ่ายทอดพระราชโองการฉบับใหม่จบ เซ้าหมิงยวนถึงกล่าวอย่าง
เยือกเย็น "กระหม่อมนี้ขอรับพระราชโองการพะยะค่ะ"

เขาลุกขึ้นยืนชูพระราชโองการไว้ในมือพร้อมกับมองหลังซานเจียงๆ
หลังซานประธานมือกกล่าวขอขมาต่อเขาอย่างงกๆ เงินๆ

ชายหนุ่มกล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก "ท่านสมุหราชเลขาธิการ
ไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น ได้เท่าเจียง ตอนนี้อย่างออกไปได้แล้วกระมัง"

แต่เริมสิ่งที่เขาต้องการมิใช่คำขอขมา แต่เป็นชีวิตของหลังซาน!
ความแค้นที่บิดาถูกสังหาร หากไม่สะสางจะคู่ควรเรียกตนว่าเป็นบุตร
ได้หรือ

"ท่านโหวเจี๋ย ม้าศึกกับองครักษ์ของท่านรออยู่ด้านนอกแล้ว"
เจียงหยวนเฉาเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

กวนจวินโหวเข้าตาจนแล้วยังพลิกสถานการณ์กลับได้ เป็นเขาที่
ประเมินอีกฝ่ายต่ำไป

เซ้าหมิงยวนก้มลงหยิบกระเปาะเงินขึ้นมาสวมบนตัว คาดสายรัดเอว
และสวมหมวกกระเปาะเงินแท้ให้เข้าที่

เสื้อคลุมสีแดงเข้มกับพู่แดงบนหมวกกระเปาะสะบัดไหวอยู่ด้านหลัง
ตามจังหวะการเดินของเขา คนอื่นๆ ในที่นั้นสวาททำตามไปอย่างเงิบเงียบ

671

ด้านนอกแสงตะวันแจ่มจ้า เหล่าองค์กรภรรยาคอยอยู่อย่างใจจดใจจ่อ
ยามเงาร่างสูงใหญ่ร่างนั้นปรากฏขึ้น พวกเขาพากันคุกเข่าลงข้างหนึ่ง
พร้อมกัน "ท่านแม่ทัพ!"

เซ้าหมิงยวนยกมือขึ้น พวกเขาก็ลุกขึ้นยืนทันทีอย่างเป็นระเบียบ
พร้อมเพรียงกันแล้วไม่มีเสียงใดๆ ดังขึ้นอีก

เซ้าจื่อจุงม้าเข้ามา

เขารับสายบังเหียนไว้แล้วพลิกกายขึ้นม้า ขบวนทหารม้าก็มุ่งหน้า
ไปทางประตูเมืองอย่างองอาจเกรียงไกร

"ดูเร็วเข้า เป็นกวนจิวินโหว!"

"ดีเหลือเกิน กวนจิวินโหวออกมาแล้ว!"

ชาวบ้านมากมายคุกเข่าร่ำไห้ น้ำหูน้ำตาไหล มีคนตะเบ็งเสียงพูดขึ้น
กลางฝูงชน "ท่านแม่ทัพล้างแค้นแทนพวกข้าด้วย!"

ชั่วอึดใจเดียวเสียงตะโกนพูดคำนี้ก็ดังกระหึ่มกึกก้อง ผู้คนพากัน
 คุกเข่าเรียงรายเต็มพื้นที่ไปทั่วบริเวณ

เข่าหมิงยวนจำต้องตั้งส่ายบังเหียนหยุดม้าแล้วประสานมือคารวะ
 ทุกคน

"ท่านโหว กงทัฬหใหญ่รื้อรับคำสั่งอยู่นอกเมือง โปรดอย่ามัวเสียเวลา
 อยู่เลย" เจียงหย่วนเจาบอกเตือนเสียงเรียบ

ชายหนุ่มทอดส่ายตามองไกลๆ ไปทางถนนสายตะวันตกแควบหนึ่ง
 ในพระราชโองการสั่งให้เขาออกเดินทางทันที อย่านำได้ชักช้าหรือ
 เขาย่อมเข้าใจว่าความรวดเร็วฉับไวเป็นหัวใจของการทำศึก

เขาเพียงคิดไม่ถึงว่าตนเพิ่งขอแต่งงานกับเจาเจาตอนอยู่ในคุก
 ตอนนั้นก็กลับต้องไปออกรบโดยมิได้พบหน้านางแม้สักแวบเดียว

จากไปครานี้จะกลับมาเมื่อไรยังยากคาดเดา ใจเขาจะไม่เสียตาย
 ได้เช่นไร

ในจวนสกุลหลี่ที่ตรอกซิ้งจื่อ

ปิงลวี่วิ่งพรวดพราดเข้ามาในห้องของเจียวเจาและคว้ามือนางหมับ
 "คุณหนู เร็วเข้า ท่านเขยจะไปออกรบประเดี๋ยวนี้แล้ว เงินทองมาพาท่านไป!"

"เร็วถึงเพียงนี้?" เจียวเจาไม่เสียเวลาลมลัดอาภรณ์ก็วิ่งตามปิงลวี่
 ไปข้างนอกทันที

นางรอคอยเวลานี้มาโดยตลอด แต่ไม่รู้ว่าจะเป็นวันใดกันแน่
 ตอนแรกนางตั้งใจจะทำอาหารเต็มโต๊ะเลี้ยงเขาเองกับมือเป็นการขับไล่
 สิ่งอัปมงคล ใครจะคิดว่า...

"คุณหนู เร็วสักหน่อยเจ้าคะ!" ปิงลวี่วิ่งเร็วขึ้น กลับพบว่าเจียวเจา

โดนตนอุจจนผีเฝ้าชวนเซเสียหลัก จึงให้นางขี่หลังเสียเลย

เอื้อ คุณหนูดีไปหมดทุกอย่าง มีข้อด้อยอย่างเดียวคือขาสั้นเกินไป
เงินกวรจอยู่ประตูข้าง เห็นปิงลิวี่แบกเจียวเจามาที่รีบขึ้นไปนั่ง
บนรถม้าพร้อมกับตะโกนบอก "คุณหนูหลี่ รีบขึ้นรถม้าอาหรับ!"

เจียวเจากับสาวใช้ขึ้นรถม้าไปแล้ว มันก็เคลื่อนตัวแล่นออกไป
อย่างรวดเร็ว

รถม้าวิ่งเร็วรีไปตามถนนศิลาเขียวอันกว้างขวางว่างโหรงเหรง แต่
ยิ่งไปทางทิศเหนือยิ่งมีผู้คนมากขึ้น เงินกวรจำต้องจอดรถม้า "คุณหนูหลี่
รถม้าไปต่อไม่ได้แล้ว พวกเราเดินเท้ากันเถอะ ตอนนี้อยู่ท่านแม่ทัพน่าจะ
ใกล้ถึงประตูเมืองทิศเหนือแล้ว"

เจียวเจากะโดดลงมาอย่างว่องไวแล้ววิ่งทะยานไปข้างหน้า ส่วน
เงินกวรจอยู่ด้านหน้าคอยยื่นมือดันคนที่ขวางทางออกเพื่อเปิดทางให้

"คุณหนู คูลี นั่นท่านเขยเจ้าค่ะ!" ปิงลิวี่หายใจกระหืดกระหอบและ
ยกมือชี้ไปทางประตูเมือง

ยามนี้เป็นฤดูใบไม้ผลิ ทิวทัศน์งดงามละลานตา สายลมโชยอ่อน
คลอเคลียใบหน้า ท่ามกลางคลื่นฝูงชนที่แน่นขนัด นางมองปราดเดียว
ก็เห็นแม่ทัพพหลุมในชุดเกราะเงินนั่งตัวตรงอยู่บนหลังอาชาอย่างสง่างาม
ผู้นั้น เสื้อคลุมสีแดงเข้มโบกสะบัดตามแรงลมอยู่ด้านหลัง พู่แดงบน
หมวกเกราะเงินปลิวไหวๆ

ครั้นเห็นเขาใกล้จะผ่านประตูเมืองไปแล้ว สิ่งที่ยกขึ้นขวางระหว่าง
คนทั้งสองคือหมุ่นคนที่เบียดเสียดเนื่องแน่น เจียวเจาอ้าปากทว่ามีได้
เปล่งเสียงออกมา

ระยะห่างถึงเพียงนี้ คนมากมายอย่างนี้ รอบด้านยังเสียงดังอีกทีก็

เช่นนี้ ไม่มีทางที่เขาจะได้ยิน

"แน่แล้วๆ ท่านเขยจะออกไปแล้ว!" ปิงลวีร์อ่อนใจยิ่งกว่าผู้เป็นนาย
นางเขย่าแขนของเฉียวเจายกใหญ่

เฉียวเจาเพ่งมองแผ่นหลังของร่างนั้นโดยไม่กะพริบตา เห็นเขาเขียนจะ
หายลับไปตรงหน้าประตูเมืองรอมร่อ ความคิดหนึ่งพลันสว่างวาบขึ้นในหัว
นางหยิบขลุ่ยกระดุกที่ห้อยคอไว้ออกมาเป่าสุดแรง

เสียงแหลมสูงเป็นจังหวะสั้นๆ ดังขึ้น เช่าหมีงยวนหยุดชะงักและ
รีบหันหน้าขวับกลับมา

เสียงขลุ่ยยังคงดังอยู่ เขามองตามทิศทางของต้นเสียงครู่เดียวก็เห็น
เฉียวเจาอยู่ท่ามกลางฝูงชน

นางเห็นเขามองเห็นตนเองแล้วจึงหยุดเป่าขลุ่ย ก่อนโบกมือให้เขา
เช่าหมีงยวนแผยรอยยิ้มอ่อนโยนพลางมองนางอย่างลึกซึ้ง เขาดึง
พู่แดงบนหมวกเกราะเงินออกมาแขวนไว้ตรงปลายทวนยาวของทหารยาม
หน้าประตูเมืองก่อนจะชี้นำจากไป

เฉียวเจายืนนิ่งอยู่กับที่เหม่อมองพู่แดงที่ปลิวไหวๆ ตามลม นาง
บอกความรู้สึกในใจไม่ถูกว่าเป็นความปีติยินดีหรือสลดหดหู่

คนเป็นทหารต้องประสบผ่านการพลัดพรากอย่างนี้มาตั้งกี่ครั้งก็หน
ก็สุดรู้ ครั้งนั้นตอนได้รับพระราชโองการให้ออกรบในวันพิธีมงคล ไม่รู้ว่า
ในใจเขาคิดอะไรบ้างนะ

เงินกวางพยายามแหวกฝ่าฝูงชนไปจนถึงประตูเมืองแล้วขอพู่แดง
จากทหารยามมามอบให้เฉียวเจา

นางลูบพู่แดงอย่างทะนุถนอมพลางกล่าวทอดถอนใจ "กลับกันเถอะ"
ตอนเดินกลับก็ไม่ง่ายตายเช่นกัน เหล่าชาวบ้านที่จะมาส่งกวนจวินไหว

ยังแห่แหนกันไปที่หน้าประตูเมืองไม่ขาดสาย เงินทองจำเป็นต้องเอาตัว
บังอยู่หน้าเดียวเจาคอยคุ้มกันอย่างใกล้ชิดถึงทำให้นางไม่โดนชนกระแทก
ได้

เมื่อผ่านถนนช่วงที่คนเบียดเสียดกันมากที่สุดมาได้ เงินทองระบายน
ลมหายใจเฮือกใหญ่เลยทีเดียว

บนพื้นถนนมีข้าวของตกกระจัดกระจายหลายอย่างแม้กระทั่ง
รองเท้าที่โดนเหยียบจนหลุดหล่น พวกขอทานเริ่มไล่เก็บ ไม่นานนักก็มี
ขอทานสองสามคนทะเลาะกันเพราะเรื่องนี้

เงินทองมองไปทางประตูเมืองแวบหนึ่งแล้วเก็บงำแววอิจฉา
ในดวงตาไว้ "คุณหนู ข้าส่งท่านกลับเรือนนะขอรับ"

ท่านแม่ทัพเคยบอกว่ารอคุณหนูหีสี่แต่งเข้าจวนแล้วเขาก็ไม่ต้อง
เป็นสารทรี หากคนคู่นี้ไม่แต่งงานกันอีก เขาคงต้องร้อนใจตายแน่

เดียวเจาก้าวขึ้นรถม้าที่จอดอยู่ไม่ไกล "ไปจวนภวนจวินโหว"

"ขอรับ" เงินทองตัวดีสั่ออกไปเป็นวิถีโค้งอย่างสวยงาม รถม้าก็
วิ่งแล่นไปทางจวนภวนจวินโหว

ผ่านไปไม่นานนัก เจียงหยวนเจากับเจียงเฮ่อสองคนก็ปรากฏกายขึ้น
ตรงหัวมุมถนน

"ใต้เท้า พวกเราก็กลับกันเถอะขอรับ" เจียงเฮ่อเอ่ยขึ้นอย่าง
ระมัดระวัง

ภาพภวนจวินโหวดั่งฟู่แดงบนหมวกเกราะกำนัลให้คู่หมั้นเมื่อครู่นี้
เขามองเห็นอย่างชัดเจนแล้ว

ฮือๆ... น่าประทับใจเหลือเกิน หากข้าเป็นสตรีก็อยากออกเรือน
ไปกับภวนจวินโหวทันที

เอ่อ...แต่ความคิดเช่นนี้ต้องรีบเก็บงำไว้ให้ดีๆ หาไม่แล้วได้เท่า
ต้องทำโทษให้เข้าไปขัดถึงส้วมเป็นแน่

เจียงหยวนแฉามองทิศทางที่เฉียวเจาลับร่างไปโดยไม่เปล่งเสียงพูด
ที่แท้ก็คือความรู้สึกของคนจิตใจตรงกัน ถึงแม้การพลัดพราก
อย่างกะทันหันทำให้ทั้งคู่ไม่มีแม้แต่โอกาสจะพูดจากันสักคำ ทว่าในใจ
ของกันและกันกลับไม่เคยแยกจากกัน

ขอทานผู้หนึ่งถูกขอทานอีกคนผลัดล้มลงมากองอยู่ข้างเท้า
เจียงหยวนเฉา

เจียงเฮ่อเตะเขาที่หนึ่งทันใด "ใส่หัวไป ขวางทางได้เท่าข้า เดี่ยวจะ
หักคอเจ้าเสียเลย"

ขอทานเห็นเครื่องแต่งกายขององครักษ์เงินหลินบนตัวพวกเขาได้ชัด
ถนัดตาแล้วตกใจแทบสิ้นสติ

ทว่าเจียงหยวนเฉากลับล้วงก้อนเงินก้อนเล็กๆ ในถุงผ้าปักโยนให้
ขอทานแล้วถึงสาวเท้าก้าวใหญ่เดินไป

"ได้เท่า..." เจียงเฮ่อลุกกลนไล่กวาดตามไป

ผิดปกติ ได้เท่าผิดปกติจริงๆ

เจียงหยวนเฉาพลันอ้าปากพูด "เมื่อก่อนข้าก็เคยมีชีวิตเช่นนี้"

เขาเคยต่อสู้แย่งกับคนอื่นเพียงเพื่อหมั่นไถ่ลูกเดียวเหมือน
ขอทานพวกนี้แฉกเดียวกัน จวบจนท่านพ่อบุญธรรมปรากฏตัวขึ้น ชีวิตที่
เปรียบดังฝันร้ายช่วงนั้นถึงสิ้นสุดลง

เจียงหยวนเฉาคิดถึงท่าทางที่เจียงถึงมองตนด้วยรอยยิ้มกว้างจน
ตาหยีเสมอๆ แล้วลมหายใจของเขาติดขัดอยู่สักหน่อย

ถ้าหากท่านพ่อบุญธรรมกับน้องบุญธรรมยังไม่ตาย ต่อให้ความรู้สึก

ที่เขามีต่อนางเป็นความรักฉันพี่น้อง แต่อย่างน้อยเขาก็มีครอบครัว บัดนี้
นอกจากตำแหน่งผู้บัญชาการกององครักษ์จินหลิน เขาก็ไม่มีอะไรทั้งสิ้น
เขามักสูญเสียของสำคัญเหล่านั้นไปโดยไม่ทันตั้งตัวสักนิด บิดา
มารดาบังเกิดเกล้าจากโลกนี้ไปอย่างกะทันหัน ท่านพ่อบุญธรรมก็ตาย
อย่างฉับพลันดุจเดียวกัน

672

รถม้าหยุดจอดที่จวนกวนจวินโหว ฉิวเฉาพาปิงลี่เดินเข้าไป
ข้างในก็เห็นฉือซันยืนอยู่ใต้ต้นไม้ในลานเรือน

"พี่ฉือ?"

ฉือซันหมุนกายมา แยมยิ้มจนตาพริ้มพลางกล่าวว่า "ข้าคาดเดาว่า
เจ้าต้องมาที่นี่"

ฉิวเฉาสาวเท้าเข้าไปหา "พี่ฉือรอข้าอยู่หรือเจ้าคะ"

ฉือซันหุบยิ้มเล็กน้อย กล่าวอย่างเอื่อยเฉื่อยว่า "ท่านองนั้น หยางเอ๋อร์
ไปแล้ว เซ่าถึงเฉวียนกัไปแล้ว จู่ๆ ข้ารู้สึกว่ชีวิตน่าเบื่อพิกลจริงๆ ตี๋มสุธา
เป็นเพื่อนข้าสักจอกเถอะ"

ฉิวเฉาลังเลใจเล็กน้อยแล้วตอบตกลง แต่กลับเอ่ยขึ้นว่า "เข้าไป
พูดคุยกับหัวหน้าวานก่อนนะเจ้าคะ"

ฉือซันมองนางอย่างหลากหลายครู่หนึ่งก่อนกล่าวอย่างขบขัน "ช่าง

เข้าตำราที่ว่าเมื่อรักเรือนย่อมรักอีกาบนหลังคาเรือนดีแท้ เจ้ารีบไปปลอบเด็กเถอะ"

เฉียวเจาไปหาเฉียวหว่าน

พอเห็นเฉียวเจา ดรุณีน้อยที่รออยู่หน้าประตูก็เดินเข้ามาหาด้วยผีเท้าเร่วรี สีหน้าของนางร้อนรุ่มใจ "พี่หลี่ พี่เขยของข้าออกมาแล้วใช่หรือไม่เจ้าคะ"

เฉียวเจาเอ่ยตอบยิ้มๆ "ออกมาแล้ว"

"ดีเหลือเกินเจ้าคะ" เฉียวหว่านยกขากระโปรงหมุนตัวรอบหนึ่ง แต่นึกได้ว่าต้องวางตัวเป็นกุลสตรี นางจึงหยุดชะงักทันควัน ผืนสะกดความดีใจไว้แล้วเขย่งสั้นเท้าชะเง้อมอง "พี่เขยอยู่ที่ใดเจ้าคะ ไฉนไม่กลับมาพร้อมกับพี่หลี่เล่า"

"พี่เขยของเจ้าไปออกรบแล้ว"

"ออกรบ?" เฉียวหว่านกะพริบตาปริบๆ "ไปปราบชาวต่าจื้อใช่หรือไม่เจ้าคะ"

เฉียวเจาพานางไปนั่งข้างโต๊ะหินในลานเรือน จากนั้นกล่าวอธิบายเสียงนุ่ม "ใช่แล้ว ชาวต่าจื้อบุกมาปล้นชาวต้าเหลียงเราอีกแล้ว ฉะนั้นต้องขับไล่พวกนั้นออกไป"

ที่แรกนางนึกว่าเฉียวหว่านต้องร้องไห้ คิดไม่ถึงว่าแม่นางน้อยกลับพยักหน้าถึร้วพลางกล่าว "พี่เขยเก่งที่สุดเจ้าคะ จะต้องไล่คนชั่วพวกนั้นไปได้แน่นอน พี่หลี่ เมื่อวานข้าอ่านตำราแล้วพบปัญหาที่ไม่เข้าใจ ท่านสอนข้าได้หรือไม่เจ้าคะ"

"ได้สิ"

เฉียวเจาอ่านตำราเป็นเพื่อนเฉียวหว่านเกือบหนึ่งชั่วยาม นางรอให้

แม่นางน้อยวางตำราลงแล้วนอนหลับไปถึงกลับไปถึงหน้าของจวนโหว
 ฉื่อซันรอกคอยจนหลับไปเช่นกัน

เขานั่งอยู่บนเก้าอี้ยกมือหนึ่งเท้าคาง ใบหน้าแผ่รอยอ่อนล้าจางๆ
 ผิดไปจากยามปกติที่มักแสดงอารมณ์ออกมาโดยไม่ปิดบัง หัวคิ้วที่ย่น
 เข้าหากันเล็กน้อยราวกับจะเผยให้รู้ว่ามีความในใจอย่างไรที่สิ้นสุด

เฉียวเจายืนอยู่เบื้องหน้าเขา ช่วงขณะนั้นนางไม่รู้ว่าควรปลุกเขา
 ให้ตื่นขึ้นดีหรือไม่

ฉื่อซันกลับคล้ายรับรู้ได้ว่ามีคนมาแล้ว ดวงตาที่เป็นประกายงาม
 ระยับหามีผู้ใดเทียบเคียงได้คู้้นั้นเปิดขึ้น

"ขึ้นเจ้าไม่กลับมาอีก ข้าคงรอจนผมหงอกแล้ว" สุ่มเสียงเอื่อยเฉื่อย
 ดังขึ้น ประหนึ่งว่าบุรุษที่มีความในใจหนักอึ้งผู้นั้นไม่เคยปรากฏตัวมาก่อน

เฉียวเจายอมไม่เปิดโปงเขาเป็นธรรมดา นางคลี่ยิ้มกล่าวว่า "บอกว่า
 จะดื่มสุรามิใช่หรือเจ้าคะ"

ฉื่อซันลุกขึ้นยืน "ไปที่ศาลาในลานเรือนถะ ในเรือนอึดอัด"

ทั้งสองนั่งในศาลา กาสุราหยกขาวใบหนึ่งกับจอกสุราเข้าชุดกัน
 สองใบตั้งอยู่ตรงกลางระหว่างเขากับนาง

สุราหมดไปหนึ่งกา เฉียวเจาไม่ได้ดื่มสักเท่าไร ส่วนใหญ่โดนฉื่อซัน
 ดื่มลงท้องไป

สองแก้มของชายหนุ่มแดงเรื่อ เขาเริ่มเมาน้อยๆ ขณะเอ่ยสั่งเด็กรับใช้
 นามเถาเชิงให้ยกสุรามาให้

"พี่ฉื่อ อย่าดื่มอีกเลย"

ฉื่อซันเลิกคิ้วมองนางแวบหนึ่ง เอ่ยถามด้วยสีหน้าคล้ายยิ้ม
 คล้ายไม่ยิ้ม "อะไรกัน จะใช้อำนาจของประมุขหญิงจวนโหวปรามมิให้

แขกตี๋มสุราตั้งแต่ตอนนีแล้ววี"

เฉียวเจาเม้มปากอย่างพูดไม่ออก นางย้อมไม่คิดเล็กคิदन้อยกับคนเมาผู้หนึ่ง ทั้งยังเป็นคนเมาที่มีความในใจด้วย

ฉื่อซันมองดูเด็กสาวที่ทำสีหน้าเฉยเมย เขาพลันคลายยิ้มแล้ว "ไม่ตี๋มสุราก็ได้ พวกเราเดินหมากกันเถอะ"

เฉียวเจารับกาสุราจากมือของเถาเซ็งมาเลื่อนไปตรงหน้าเขา "ตี๋มสุรากันดีกว่าเจ้าคะ"

ฉื่อซันอึ้งงัน "... ยอดฝีมือเดินหมากเช่นข้าถึงกับโดนรังเกียจหรือ สุรากล่องลงสู่ท้องฉื่อซันจอกแล้วจอกเล่า โดยมีเฉียวเจารินสุราให้เขาเงียบๆ ไม่กล้าว่าห้ามอีก

บนโต๊ะมีกาสุราเปล่าเพิ่มขึ้นอีกสามสี่ใบอย่างรวดเร็ว กลิ่นหอมของสุราในศาลาลอยฟุ้งออกไป ปลาที่ซ่อนตัวอยู่กับสระตืดตัวขึ้นเหนือผิวน้ำราวกับว่าได้กลิ่นของมัน

ฉื่อซันเอามือเท้าคาง ดวงตาเขาเป็นประกายจ๋าว่าวามจับตา เขาไม่ได้มองเฉียวเจา แต่จับจ้องมัจฉาน้อยที่กระโดดตัวลอยเหนือน้ำในสระนอกศาลาอย่างใจลอย

"พี่ฉื่อ ท่านเจอปัญหาอะไรใช่หรือไม่" เหลานี้เฉียวเจาถึงถามไถ่ขึ้น "เจอปัญหา?" ฉื่อซันพยายามขบคิดแล้วส่ายหน้า "ไม่มี"

เฉียวเจานึกว่าเขาไม่มีอะไรจะพูดแล้ว ฉื่อซันกลับเปื้อนหน้ามา ดวงตาคู้งามหรือลงน้อยๆ "คนที่เจอปัญหาคือเช่าถึงเฉวียนซัดๆ"

"เขาปลอดภัยแล้วมีใช่หรือเจ้าคะ" เฉียวเจาลอบเอะใจ แต่ยังคงกล่าวด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง

ความผิดปกติของฉื่อซันเกี่ยวข้องกับเช่าหิงยวน?

"ปลอดภัย?" ฉือซันทำเสียงสูงเล็กน้อย "ปลอดภัยที่ใดกัน ข้าเร็วเสด็จลงก็ต้องคิดบัญชีกับเขา"

จงรักภักดีต่อแผ่นดินและกษัตริย์กตัญญูต่อบิดามารดา ในสองด้านนี้ เจ้าหญิงยวนทำได้อย่างไรที่ติดมาแต่ไหนแต่ไร

ทว่าในฐานะสหายรัก เขาแจ่มแจ้งดีว่าเจ้าหญิงยวนมีโชคนี่จงรักภักดีและกตัญญูโดยไม่ลืมหูลืมตา

เมื่อวันนั้นมาถึง เขามั่นใจได้ว่าสหายรักที่มีหิสีชานแล้วไม่มีทางนั่งรอความตายแน่

น่ากลัดกลุ้มเหลือเกินจริงๆ ถ้าถึงตอนนั้นเขาช่วยเจ้าหญิงยวนโค่นล้มเสด็จลง ท่านแม่ต้องฆ่าเขาทิ้งเป็นแน่กระมัง

ฉือซันกรอกสุราเข้าปากอีกจอกหนึ่ง ก่อนพุบลงบนโต๊ะหินลับไปอย่างทนไม่ไหวในที่สุด

"พวงคุณชายของเจ้าไปที่ห้องพักแขก ข้าจะไปต้มน้ำแกงสร้างเมาให้"

เฉียวเจาใส่สมุนไพรชนิดหนึ่งเพิ่มลงในน้ำแกงสร้างเมา

เถาเซิงปรนนิบัติฉือซันดื่มเข้าไป เพียงหนึ่งชั่วโมงเขาก็ตื่นขึ้น

"คุณชาย ท่านตื่นแล้วหรือขอรับ"

ฉือซันลุกขึ้นนั่ง เขาก็มหันมองแวบหนึ่งพบว่าอาภรณ์บนกายถูกผลัดเปลี่ยนเป็นชุดใหม่ ก่อนมองเถาเซิงที่แต่งกายเรียบร้อยอย่างแคลงใจ "ที่นี่คือที่ใด"

"ที่นี่เป็นจวนกวนจวินไหวขอรับ ท่านดื่มสุรากับคุณหนูหิสี..."

เถาเซิงยังคงกล่าวไม่จบ ฉือซันก็นึกขึ้นได้แล้ว เขาจับข้อมือของเถาเซิงพลาบเอ่ยถาม "หลังจากนั้นเล่า"

"หลังจากนั้น?" เถาเซิงทำตาปริบๆ "หลังจากนั้นท่านก็เมาสุราน่ะสิ

ขอรับ"

"แล้วข้า..."

เถาเชิงรีบโบกมือไปมายิ้มๆ "ไม่มีๆ คุณชายจะเป็นคนที่เมาสุราแล้ว
เกิดตตันหาหน้ามิดได้อย่างไรกันเล่าขอรับ"

"ใส่หัวไป!" ชื่อซันยกมือเขกหน้าผากเด็กรับใช้ที่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยถาม
ด้วยสีหน้าขริมลง "ข้าพุดอะไรที่ไม่สมควรพุดหรือไม่"

"อันนี้ไม่มีจริงๆ ขอรับ"

ชื่อซันโผล่อกเล็กน้อย เขานวดๆ หว่างคิ้ว "หนนี้เมาสุรากลั้บไม่ปวุด
ศิระชะ"

"คุณหนูหลี่เป็นคนด้มน้ำแกงสร้างเมาเองกับมือขอรับ"

ชื่อซันนิ่งซิ่งไปอืดใจหนึ่งถึงพลิกกายลงจากเตียง "แล้วคุณหนูหลี่เล่า"

"คุณหนูหลี่กลับจวนไปแล้วขอรับ"

"อ้อ เช่นนั้นพวกเราถึกลับเถอะ"

เมื่อชื่อซันกับเถาเชิงสองนายบ่าวกลับถึวังองค์หญิงใหญ่ฉางหรง
ถึมีบ่าวรับใช้เอ่ยเตือนซัน "คุณชาย องค์หญิงใหญ่ทรงเซิญท่านไปพบ
หลังจากกลับมาถึงขอรับ"

"รู้แล้ว ข้าฉลัดอาภรณ์แล้วค้อยไป"

ถึถึแม้เขาจะฉลัดอาภรณ์ไปแล้วตอนอยู่ถึจวนกวนจวินโหว แต่ยังคง
ปกปิดกลิ่นสุราบนกายไม่ถึได้ เขาจึงเร่งรีบชำระกายแล้วสวมชุดอยู่ถึกับเรือน
จากนั้นรุดไปยังถึประทับขององค์หญิงใหญ่ฉางหรง

ยังไม่ถึถึต้นฤดูร้อน องค์หญิงใหญ่ฉางหรงแต่งกายด้วยเสื้อฝ้า
บางเบา ดูไปแล้วราวกับเป็นหญิงสาววัยราวยี่สิบปี พอเห็นชื่อซันเดินเข้ามา
วงหน้างามผุดผาดของนางมีรอยโทสะผุดขึ้นจางๆ "ไปถึใดมา"

ฉือซันยกยิ้ม "ข้ามิใช่เด็กน้อยแล้ว จะไปที่ใดยังต้องรายงานต่อท่านแม่ทุกๆ ครั้งด้วยหรือขอรับ"

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงแค้นเสียดใจ "ไปส่งกวนจวินโหวมาสินะ"

"ในเมื่อท่านแม่ทราบแล้วยังจะถามไปใยเล่า" ฉือซันพูดด้วยน้ำเสียงตั้งคำถามว่าสุภครตายไม่กลัวน้ำร้อนลวก

"ข้าเคยบอกไว้ว่าวันหน้าอย่าใกล้ชิดกับกวนจวินโหวจนเกินไปมิใช่หรือ"

พอเห็นบุตรชายไม่พูดจา องค์หญิงใหญ่ฉางหรงมีสีหน้ามึนตึ๊งยิ่งขึ้น "หรือว่าเจ้าอยากกวนโทสะเสด็จลุงของเจ้าด้วย"

ฉือซันนิ่งเงียบไปนานก่อนจะคลายยิ้มจับพลัน "หากท่านแม่อยากให้ข้าตัดไม้ตรีกับกวนจวินโหวก็ยอมได้ขอรับ"

673

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงจ้องบุตรชายตาเหม็งคล้ายกำลังขบคิดถึงจุดประสงค์ที่เขากล่าวถ้อยคำนี้ "บอกมา เจ้าตั้งใจจะทำอะไร"

นี่คือจะตั้งเงื่อนไขกับข้า?

"ปีนี้ข้าก็อายุครบยี่สิบปีแล้ว ไม่อยากอยู่ไปวันๆ เช่นนี้อีกต่อไป อยากขอให้ท่านแม่หาตำแหน่งขุนนางให้ข้าสักตำแหน่งขอรับ"

"ก่อนหน้านีเจ้าอยากเข้ากององครักษ์จีนอู่ ผลปรากฏว่าเป็นอยู่ไม่กี่เดือนก็เลิก ตอนนี้อยากทำอะไรอีกเล่า"

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงใช้น้ำเสียงเป็นเชิงว่าฉือซันเป็นหนุ่มเสเพลหยิบหย่งจับจดอย่างชัดเจน

ทว่าเขากลับไม่ใส่ใจสักน้อยนิด กลับเอ่ยด้วยสุ้มเสียงไม่ทุกซักร้อน "ข้าอยากลองเป็นข้าหลวงตรวจจสอบหกกรม* ดูเล่นๆ ขอรับ"

* ข้าหลวงตรวจจสอบหกกรม เป็นขุนนางที่คอยตรวจสอบการทำงานของหกกรม ได้แก่ กรมทหาร กรมปกครอง กรมอากร กรมพิธีการ กรมโยธา และกรมอาญา

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงตกอกตกใจ นัยน์ตาคู้งามเบิกกว้างขึ้น
หลายส่วน "ข้าหลวงตรวจสอบหกกรม? ฉื่อซัน เจ้าล้อเล่นใช่หรือไม่"

ฉื่อซันคลี่ยิ้มพลางนั่งลง "ข้าจะล้อเล่นกับท่านแม่ได้อย่างไรเล่าขอรับ"

"เหลวไหลสิ้นดี ผู้รั้งตำแหน่งข้าหลวงตรวจสอบหกกรมล้วนมาจาก
บัณฑิตจีนชื่อแท้ๆ เจ้านี้ถือว่าเป็นกงองครักษ์จีนอุ้งหรือไรถึงยอมให้เจ้า
เข้าๆ ออกๆ ตามใจชอบ"

ฉื่อซันหัวเราะเบาๆ "ฉะนั้นถึงได้ขอให้ท่านแม่ช่วยเหลือนะสิขอรับ"

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงมองบุตรชายอย่างแคลงใจ

บุตรหลานผู้สูงศักดิ์ที่เข้าสู่เส้นทางขุนนางด้วยการบวักบ้านพักเพียร
เล่าเรียนเพื่อสอบชิงตำแหน่งบัณฑิตหลวงนั้นหาได้ยากเย็นประหนึ่ง
ขนหงส์เขากิเลน ส่วนใหญ่ล้วนอาศัยอภิสิทธิ์ของวงศ์ตระกูลขอตำแหน่ง
ขุนนางสักตำแหน่ง แม้ว่าบุตรชายผู้นี้ของนางจะฉลาดเฉลียวแต่้วยเยาว์
ฝีมือร้ายกลอนแต่งโคลงล้วนไม่ต้องเอ่ยถึง แต่อดทนที่จะมูมานะสอบ
เข้าไปเป็นขุนนางไม่ได้มากที่สุด

หรือว่าพระอาทิตย์จะขึ้นทางทิศตะวันตกแล้ว

"ท่านแม่รู้สึกลำบากใจหรือขอรับ" ฉื่อซันอมยิ้มขัดจังหวะความคิด
ของมารดา

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงตั้งตนเองจากภวังค์มองดูบุตรชาย เห็นท่าทาง
ไม่อนุทรวอนใจของเขาแล้วขมวดคิ้วมุ่น "หลายปีมานี้ล้วนไม่เคยมีกรณี
เช่นนี้ เจ้าเห็นเป็นเด็กเล่นขายของหรืออย่างไร"

หากนางจัดการให้บุตรชายไปรับตำแหน่งนั้นจริงๆ ค่ะเนว่าพวกขุนนาง
ฝ่ายขุนคลังกินเลือดกินเนื่อนางทั้งเป็นก็เป็นได้

"ท่านแม่เห็นว่าทำได้ยากก็แล้วกันไปเถอะ ข้าก็เอ่ยขึ้นมาเรื่อยเปื่อย

เท่านั้น" ฉ้อซันกล่าวถึงตรงนี้แล้วลุกขึ้นยืน "ถ้าท่านแม่ไม่มีสิ่งอื่นจะสั่ง
กำชับ ข้าจะกลับห้องแล้ว"

พอเห็นเขาเดินไปทางข้างนอก ใบหน้าขององค์หญิงใหญ่ฉางหรง
ขริมลงน้อยๆ "หยุดเดี๋ยวนี้ล่ะ!"

ฉ้อซันชะงักท่า

"ได้ สองวันนี้ข้าจะไปทูลขอร้องเสด็จลุงของเจ้า อย่าลืมเรื่องที่เจ้า
รับปากข้าไว้ก็แล้วกัน"

ฉ้อซันหันศีรษะมาเผยรอยยิ้มกว้างบนใบหน้า "ขอบคุณท่านแม่มาก
ขอรับ"

เขากล่าวจบแล้วสวมเท้าปรวดๆ ออกไป เจอเข้ากับตงอวี๋นางข้าหลวง
ข้างกายขององค์หญิงใหญ่ฉางหรงซึ่งมาจากอีกด้านหนึ่งก็ได้กล่าววาจา
เพียงพยักหน้าเล็กน้อยแล้วเดินสวนไหล่ผ่านไป

ตงอวี๋แลมองชายหนุ่มที่ห่างไปไกลแล้ว ค่อยมองม่านลูกบิดที่แกว่งไกว
ไปมาอีกที นางลอบถอนใจเสียอกหนึ่ง

เฉียวเจากลับถึงเรือนล้างมือแล้วถึงหยิบพู่แดงที่เก็บไว้ในอกเสื้อ
ออกมา

"คุณหนู นี่เป็นพู่แดงที่ท่านเขยทิ้งไว้ให้ท่านเสียวนะ" ปิงลี่ยื่นมือไป
อย่างสนใจใคร่รู้ "ข้าขอลูบได้หรือไม่เจ้าคะ"

สาวใช้ยื่นมือมา ทว่าถูกเฉียวเจาบัดออกอย่างเฉยเมย "ไม่ได้"

ปิงลี่กะพริบตาปริบๆ "คุณหนู ท่านมิใช่คนใจแคบเช่นนี้กระมัง"

แม่นางเฉียวผลิยิ้มแต่สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง "ข้าเป็นคนใจแคบเช่นนี้
นี่เอง"

สาวใช้น้อยเดินหน้าม่อยคอตกออกไป

เฉียวเจาหยิบพู่แดงขึ้น นางเหลือบมองหน้าประตูก่อนแวบหนึ่ง จากนั้นยกมันจรดริมฝีปากจูบเบาๆ

"คุณหนู..." ปิงลวีที่เพิ่งออกไปพรวดพรวดเข้ามาราวกับลมพัดระลอกหนึ่ง

เฉียวเจาวางพู่แดงลงอย่างฉับไว ไบหน้าร้อนวาบๆ แม้แต่น้ำเสียวก็ปิ้งชาขึ้น "ปิงลวี เข้ามาไม่รู้จักระเบิดขออนุญาตหรือ"

เห็นที่นางานจะทำให้ทายเด็กสาวผู้นี้เกินไปจนไร้มารยาทมากขึ้นทุกที ไม่รู้ว่าแม่เด็กน้อยนี้จะเห็นท่าทางที่นางแอบจูบพู่แดงเมื่อครู่นี้หรือไม่...

หญิงสาวยังคงคิดยั้งหน้าแดง สองแก้มขาวนูนซบสีแดงระเรื่อคล้ายดอกท้อดอกใหญ่ผลิบาน

ปิงลวีมองอย่างงงเง้นไปชั่วขณะ นางกล่าวเสียงอ้อมอ้อม "คุณหนู ท่านหน้าแดงด้วยเหตุใดกันเจ้าคะ"

เฉียวเจากระแอมเบาๆ "เจ้ามีเรื่องใดกันแน่"

"คุณหนู ท่านเขยทิ้งพู่แดงบนหมวกเกราะไว้ให้ท่านมิใช่หรือ เช่นนั้นหมวกเกราะของเขาคงดูโล่งโล่งไม่สวยงามแล้ว ท่านสามารถลักพู่แดงขึ้นหนึ่งมอบให้ท่านเขยได้นะเจ้าคะ" ปิงลวีกล่าวอย่างตื่นเต้นคึกคัก

แต่เฉียวเจาลอบคืบคอบคืบใจแล้ว นางเป็นคนที่ถูกพู่แดงได้หรือ

กว่าจะหาข้ออ้างให้สาวใช้น้อยออกไปอย่างไม่ง่ายตาย เฉียวเจาเอนพิงฉากกันจ้องมองพู่แดงอย่างใจลอย

เขาจากไปอย่างเร่งรีบปานนั้น จะต้องมีเรื่องอยากพูดกับนางมากมายกระมัง

ความจริงนางก็มีอะไรๆ อยากพูดกับเขามากมายเหมือนกัน

ถักพู่แดงชิ้นหนึ่งเองกับมือหรือ บางทีอาจลองฝึกทำกับอาจู่ได้
จากนั้นเฉียวเจาก็ให้ปิงลวีตามอาจู่มา

"คุณหนูเรียกข้าหรือเจ้าคะ"

เฉียวเจาโบกพู่แดงในมือไปมา "อาจู่ สอนข้าถักพู่ไหมแดงแบบนี้
ชิ้นหนึ่งสิ"

อาจู่มองพู่แดงในมือนางแล้วทำหน้าตาซอบกลอยู่สักหน่อย
"คุณหนูอยากถักเช่นนี้หรือเจ้าคะ"

เฉียวเจาอดหุบตาลงมองพู่แดงไม่ได้ นางกล่าวอย่างไม่แน่ใจ
"เจ้านี้มีปัญหาหรือ"

"ตัวพู่แดงไม่มีปัญหาอะไรเจ้าคะ...แค่ว่า...สามัญเกินไปบ้าง" อาจู่
เห็นผู้เป็นนายมิได้แสดงสีหน้าไม่พึงใจ นางจึงเอ่ยอธิบาย "ดูแบบของ
พู่แดงชิ้นนี้ น่าจะเป็นของประดับเครื่องแต่งกายแบบเดียวกับในกองทัพ
หากท่านเอาพู่แดงเช่นนี้มอบให้ท่านแม่ทัพ ดีไม่ดีกว่าแม่ทัพจะนึกว่าซื้อ
มากก็ได้เจ้าคะ"

ปิงลวียืนอยู่หน้าประตูได้ยืนแล้วเม้มปากยิ้ม "ท่านเขยไม่มีทาง
จำผิดหรอก ขนาดข้ายังจำฝีมือของคุณหนูได้ไม่ผิดเลย"

เฉียวเจาเหลือบมองนาง "... ข้าจะขายสาวใช้ผู้นี้ทิ้งไปเสีย!

"คุณหนู ข้าสอนท่านถักพู่ไหมลายห้าค้างคาวดีกว่า ไม่ยากเจ้าคะ"
อาจู่คลายยิ้มพุดแก้สถานการณ์ให้

สามวันต่อมา

เฉียวเจามองดูพู่ไหมลายห้าค้างคาวหน้าตาแปลกประหลาดแล้ว
ถอนใจเฮือก นางคงไม่มีพรสวรรค์ในเชิงเย็บปักถักร้อยจริงๆ

ปิงลวีก่ล่าวปลอบใจ "คุณหนู ท่านเก่งเหลือเกิน ก้าวหน้าขึ้นมากแล้ว เจ้าค่ะ"

มาตรวจคำชมอย่างนี้จะขัดกับมโนธรรมในใจเกินไป แต่ใครใช้ให้นาง เป็นสาวใช้อาวุโสที่น่ารักเข้าอกเข้าใจผู้อื่นเจกนี้เล่า

อาจุพยักหน้าก่ล่าว "คุณหนูก้าวหน้าขึ้นมากจริงๆ พวกเราถักถักขึ้น เถอะเจ้าค่ะ"

"ไม่ต้องแล้ว เอาขึ้นนี้เถอะ" เจียวเจาเก็บพู่แดงขึ้นอย่างทะนุถนอม แล้วผลักประตูเดินออกไป

ในลานเรือนเห็นหมูไม้แตกยอดอ่อนแล้ว เพราะเมื่อคืนเพิ่งฝนตกไป ลมเย็นสดชื่นที่ลอยมาปะทะใบหน้ายังแจ๋อกลิ่นไอนดินขึ้นๆ ด้วย

เจียวเจาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ขับไล่อาการเวียนหัวตาลายตลอด สามวันที่ผ่านมามาออกไปจนหมดสิ้น จากนั้นออกเดินไปทางเรือนใหญ่ของ เรือนหยาเหอ

เหอชื่อทับหลีกงเวินกำลังกล่อมทารกน้อยเป็นพัลวัน

"ท่านออกไปเลยนะ ออกไป!" เสียงคำรามเต็มเปี่ยมไปด้วยพลังของ เหอชื่อตั้งขึ้น ตามติดมาด้วยสัมผัสเสียงคืบข้องหมองใจของหลีกงเวิน

"ทุกวันเข้าเข้ามาดูได้ครู่เดียว นี่ยังไม่หมดเวลานะ"

"ฟางมามา เสิญนายท่านออกไป"

เจียวเจาไต่ยิบบทสนทนาของทั้งคู่แล้วลอบตกใจ

ที่ผ่านมาท่านแม่ก้มหน้าเจียมตนกับท่านพ่อเสมอ วันนี้เป็นอะไรไป

"เจาเจา เจ้ามาแล้วหรือ" หลีกงเวินเห็นเจียวเจาแล้วถอนใจโล่งอก มีบุตรสาวอยู่ ไม่ต้องกลัวโดนไล่ออกไปแล้ว

เจียวเจาแสดงคำนับต่อบิดามารดาก่อนเอ่ยถามยิ้มๆ "ท่านแม่

ท่านพ่อทำอะไรผิดหรือเจ้าคะ"

"ข้าเพียงมาดูน้องชายเจ้า แม่เจ้าก็รำคาญข้า"

เหอซือได้ยินแล้วพลันเบิกตากว้าง "ข้ารำคาญท่านเพราะมาดูลูกหรือ เจาเจา เจ้าเป็นคนตัดสินที่ ตอนเขาเข้ามา ผู้เฒ่าเออร์ก็กำลังหลับอยู่ แต่เขากลับมาหยิกแก้มน้องชายเจ้า ที่นี้เป็นอย่างไรเล่า หยิกจนเด็กตื่นขึ้นมา ร้องไห้โยเยยกใหญ่..."

"ข้าอุ้มผู้เฒ่าเออร์มาปลอบแล้วนะ" นายท่านใหญ่สกุลหลี่พูดแทรกขึ้น ด้วยสีหน้าน้อยเนื้อต่ำใจ

เหอซือทำหน้านิ่งครู่ขมวด "ท่านยังมีหน้ามาพูดอีก ข้าบอกแล้วว่า ท่านปลอบลูกไม่เป็น ให้แม่นมทำเอง ท่านก็ไม่รู้ฟัง ผลปรากฏว่าพ่อผู้เฒ่าเออร์ฉีราด ท่านก็หันตัวลูกมาที่ข้าจึงฉีใส่หน้าข้าพอดี!"

"ก็...ก็ข้าเห็นลูกฉีออกมากะทันหันถึงทำอะไรไม่ถูกนะสิ"

"ยังจะแก้ตัวอีก! เอาเป็นว่าวันหน้าห้ามอุ้มลูก"

หลีกวงเหวินส่งสายตาขอความช่วยเหลือไปทางเจียวเจา

นางเบือนหน้าไปอีกทางหนึ่งอย่างเงียบๆ ถ้าวันหน้าเซ่าหมิงยวนทำอย่างนี้ นางคงอยากตีเขาให้ตายเหมือนกัน

เอ๊ะ ประเดี๋ยวก่อน ข้าคิดไปถึงที่ได้กันแล้ว...

แม่นางเจียวหน้าแดงด้วยความขัดเขินอยู่ในใจ

674

เช้าหมีงยวนจากไปนานครึ่งเดือนเศษแล้ว

เหตุการณ์ที่ชาวต้าจื้อยกพลมาประชิดซานเมืองหลวงอย่างอุกอาจ
ขับไล่ส่งผลให้ทั่วทั้งเมืองหลวงปกคลุมไปด้วยเงามืด ได้ยินเสียงร่ำไห้
ทุกหนแห่งอยู่เป็นเวลานานระยะหนึ่ง ถึงเป็นคนที่ไม่ได้ประสบกับวราตรี
นองเลือดนั้นก็ล้วนกลัดกลุ้มกังวลใจ อย่างไรก็ตามชาวต้าจื้อสามารถบุกมาถึง
ซานเมืองทางทิศเหนือก็ต้องบุกไปที่อื่นๆ ได้เช่นกัน เพียงคิดถึงเรื่องนี้
ใครต่อใครพากันกินไม่ได้นอนไม่หลับ

กงอ๋องแห่งซีเจียงรับรู้ถึงบรรยากาศอันมืดมึนก่อนมรสุมพัดมาของ
ต้าเหลียงแล้วไม่ยอกรั้งอยู่ต่อไปสักแค่คนเดียว พอสามตุลาคระมอบตัว
คนร้ายให้พร้อมเอ่ยอ้างว่าเป็นการล้างแค้นเพราะโกรธที่บิดามารดา
จับชีวิตเพราะชาวซีเจียง กงอ๋องมิได้ชักใช้ไล่เลียงอย่างละเอียดก็กลับไป
อย่างเร่งรีบแล้ว

เมื่อเวลาล่วงผ่านไป เฉียวเจายังคิดถึงคะนึงหาเซาหมิงยวนมากขึ้น
เพลานี้นางถึงกระจ่างแจ้งว่าอันใดคือห่วงใยจนฟุ้งซ่าน

ในขณะที่ทุกคนคิดว่ากวนจวินโหวต้องปราบชาวตาจื่อได้อย่าง
ราบคาบเป็นแน่ นางกลับอดคิดไม่ได้ว่าเขากินอ๋มนอนหลับหรือไม่
จะโดนข้าศึกศัตรูลอบทำร้ายโดยไม่ทันระวังหรือไม่

"คุณหนู ท่านดูสิ ตรงนี้มีแมงมุมตัวหนึ่งเจ้าคะ" ตอนปิงลี่ขีด
ชั้นวางหนังสือ นางชี้ที่มุมผนังห้องพลางกล่าวอย่างตื่นเต้น

เฉียวเจาวางหนังสือลงแล้วหันไปมอง เห็นแมงมุมลายตัวหนึ่ง
เกาะอยู่ที่มุมห้องชักใยยาวเพื่อยลงมาห้อยโตงเตงอยู่กลางอากาศ

ปิงลี่ไม่ได้ลงมือตีแมงมุมให้ตาย แต่ค่อยๆ ประคองมันไว้ในมือ
เอาไปปล่อย นางพูดด้วยรอยยิ้มระรื่น "แมงมุมหล่นลงมา จะมีญาติพี่น้อง
มาหา คุณหนู ดูที่ว่าท่านกำลังจะมีแขกมาเยือนแล้ว"

เฉียวเจาคลี่ยิ้ม "ในห้องนี้นอกจากข้า ยังมีเจ้ากับอาจู่ แยกผู้
นี้เป็นของใครก็ยังไม่แน่นอน"

ปิงลี่หยิบตำราหนาๆ เล่มหนึ่งมาขีดฝุ่นบนหน้าปกออก "ถึงอย่างไร
ก็มีใช้ข้า ครอบครวัข้าไม่มีแขกจากแดนไกล แล้วก็ต้องไม่ใช่อาจู่แน่ๆ
คุณหนู ข้าเดาว่าท่านเขยจะกลับมาแล้วเจ้าคะ"

เฉียวเจายังไม่ทันพูดขึ้น อาจู่ก็แย้มปากยิ้ม "ปิงลี่ หนนี้เจ้าเดาผิด
แล้ว"

ปิงลี่โยนผ้าชีวี้วไปด้านข้าง กล่าวอย่างไม่สบอารมณ์ "อาศัยอะไร
มาบอกว่าข้าเดาผิดหรือ"

อาจู่นำชิ่ง อาจู่โง่งม ไม่เห็นหรือว่าพอข้าบอกว่าท่านเขยจะกลับมา
คุณหนูก็ตาเป็นประกายแล้ว ไม่รู้จักทำให้คุณหนูดีใจสักนิดเอาเสียเลย!

อาจู่สาวทำฉับๆ ไปที่ส่วนโถงกั้นกลางห้องแล้วเดินย้อนกลับมาอย่างว่องไว ในมือมีสารฉบับหนึ่ง "คุณหนู มีสารฉบับหนึ่งของท่าน ข้าเห็นว่าส่งมาจากจยาเฟิง เมื่อครู่ท่านพักผ่อนอยู่เลยไม่ได้หยิบมาให้ท่านอ่านเจ้าคะ"

เฉียวเจารับสารไว้ พอเห็นลายมือคันทาบนซองสารก็ยกมูมปากโค้งขึ้นอย่างห้ามไม่อยู่ นางเปิดออกอ่านแล้วกล่าวยิ้มๆ "พี่ชายบุญธรรมของข้าเตรียมตัวออกเดินทางเข้าเมืองหลวงแล้ว"

ปิงลี่ได้ยินแล้วเบะปาก "อาจู่ เจ้าซีโก่งนี่"

"เออละ พวกเจ้าออกไปข้างนอกกับข้าเถอะ ในเมื่อท่านพี่บุญธรรมจะกลับมาแล้ว ข้าจะไปซื้อหาของต่างๆ เตรียมไว้"

พอได้รับสารจากเฉียวโม่พาให้เฉียวเจานึกครึ้มใจอยากไปเดินเที่ยวตลาด นายข่าวสามคนพกเงินติดตัวไว้อย่างเพียงพอแล้วออกจากเรือนไป มาตราว่าหลายวันมานี้จะตกอยู่ในบรรยากาศตึงเครียด บนถนนกลับมีผู้คนไม่น้อย บรรดาร้านค้าริมถนนเหล่านั้นยังคึกคักพลุกพล่านดูปกติผ่านไปไม่นานพวกนางก็ซื้อของได้มากมาย เงินกวงที่เดินหิ้วของตามอยู่ข้างหลังทำหน้าที่ตาหึ่งก้องไปหมดแล้ว

"เงินกวง เร็วเข้าสิ" ปิงลี่เอ่ยเร่งอย่างรำคาญ

เขาทำหน้าที่พลาจเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น ไร้มโนธรรมสิ้นดี ตอนนี้ข้าเป็นเพียงสารถึงผู้หนึ่ง เพราะอะไรยังต้องทำหน้าที่แบกของอีกด้วย อีกอย่างไหนบอกกันว่าสตรีอ่อนแอเรี่ยวแรงน้อย ข้าเดินจนขาแทบหักอยู่แล้ว พวกนางยังเดินกันตัวปลิว!

เงินกวงแสนเจ็บช้ำน้ำใจ แต่พอเห็นใบหน้าบึ้งตึงของปิงลี่ เขาก็เดินตามไปอย่างปลงตก

"เจวียนเอ๋อร์ เป็นเจ้าใช้หรือไม่" จู่ๆ มีคนผู้หนึ่งวิ่งทะยานมาจาก
เชิงกำแพง

เงินกวงที่หอบของไว้เต็มอ้อมแขนหมุนกายบังอยู่หน้าตัวเจิวเจา
อย่างคล่องแคล่วฉับไว พร้อมกับข้างเท้าข้างหนึ่งถีบคนผู้นั้นออกไปไกลๆ
ก่อนเอ่ยถามเสียงห้วน "เจ้าเป็นใคร!"

คนที่โดนเงินกวงถีบจนล้มลงหมอบกับพื้นยื่นมือไปหาเขา
"เจวียนเอ๋อร์..."

เงินกวงมองสำรวจคนผู้นั้นอย่างละเอียด ใบหน้าเขาดำมอมแมม
ผมเผ้ายุ่งเหยิงรุงรัง มองเห็นรูปโฉมไม่ชัดเจนสักนิด "เจ้าจำคนผิดแล้ว"

คนผู้นั้นกลับไม่แยแสคำพูดของเงินกวง ตะเกียกตะกายคลานไป
ข้างหน้า ปากยังเรียกขาน 'เจวียนเอ๋อร์' ไม่หยุด

เงินกวงขมวดคิ้วอย่างไม่พึงใจ "เจ้าจะจำคนผิดก็มีเป็นไร แต่เห็น
บุรุษเป็นสตรี ข้าจะมีน้ำใจแล้วนะ!"

ถ้าเขายังอารมณ์ร้อนเช่นในกาลก่อน คงอัดสั่งสอนคนผู้นี้ยกใหญ่
แต่แรกแล้วค่อยว่ากัน

"เจวียนเอ๋อร์..."

เวลานี้เองเสียงพูดอย่างฉงนใจของปิงลี่ดังขึ้น "อาจู่ เจ้าเป็นอะไรไป"
เงินกวงเหลียวหน้าไปถึงพบว่าอาจู่ยืนนิ่งงันอยู่กับที่ราวกับโดน
ฟ้าผ่า

เขาอดหันไปมองเจิวเจาไม่ได้

นางเห็นคนที่เดินผ่านไปผ่านมามองด้วยสายตาอยากรู้ อยากเห็น
จึงเอ่ยขึ้นอย่างเฉียบไวเด็ดขาด "เงินกวง พาคนผู้นี้ไปที่หอซุนเฟิง"

ไม่นานนักทุกคนก็มาถึงหอซุนเฟิง เจิวเจาพาปิงลี่กับอาจู่เข้าไป

ในห้องส่วนตัวห้องหนึ่ง

ในห้องสงบเงียบมาก เฉียวเจาออกไปทางอาจู่ กล่าวด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "อาจู่ คนผู้นั้นเคยเป็นอะไรกับเจ้าในอดีต พอดีจะเล่าได้หรือไม่"

อาจู่นิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะลุกขึ้นไปคุกเข่าลงตรงหน้าเฉียวเจา ไชกศีรชะให้นางที่นั่ง

เฉียวเจาเห็นดังนั้นก็ได้ปริปากพูด

แม้ว่าอาจู่กับปิงลวีเป็นแค่สาวใช้ แต่นางชมชอบทั้งสองคนจากใจจริง นางคาดเดาได้แต่แรกว่าอาจู่มีความใฝ่ใจ เพียงแต่ที่ผ่านมาอาจู่ไม่เอ่ยถึง นางก็ไม่อยากฝืนใจคนอื่น แต่ตอนนี้มีคนมาหาแล้วจึงไม่เหมือนกัน อย่างไรก็ตามนางต้องถามให้รู้เรื่อง ค่อยดูอีกทีว่าอาจู่ตั้งใจจะทำเช่นไร

"เจวียนเออร์เป็นนามของข้าในอดีต คนผู้นั้นคือพี่ชายของข้าเอง ข้าไม่ใช่บ่าวไพร่แต่เกิดในเรือนของเจ้านายเดิม แต่ถูกซื้อเข้าไปตอนยังเด็กเจ้าคะ ตอนคุณชายจู่ซื้อตัวข้ามา ครอบครัวของข้ายังนับว่าพออยู่พอกิน ข้าไม่ทราบเช่นกันว่าเหตุใดพี่ชายถึงตกอับกลายเป็นเช่นนี้..."

"ถ้าอย่างนั้นเจ้าไปพูดคุยไต่ถามทุกข์สุขกับพี่ชายเถอะ"

อาจู่ไชกศีรชะให้นางอีกที่ถึงลุกขึ้น "ขอบคุณคุณหนูมากเจ้าคะ"

เงินกวงพาพี่ชายของอาจู่ไปที่ห้องส่วนตัวด้านข้าง พอเห็นนางเข้ามา เขาก็ถอยออกไปเงียบๆ

อาจู่หนึ่งเฉยมองดูพี่ชายกินอาหารอย่างตะกละตะกลาม จวบจนเหลือแต่เศษอาหารกลิ่นเต็มโต๊ะถึงได้หยุดมือ "เจวียนเออร์ ตามหาเจ้าพบได้ช่างดีเหลือเกิน!"

ปลายนิ้วมือที่สอดไว้ในแขนเสื้อหลวมกว้างของอาจู่สั้นน้อยๆ แต่โบหน้ากลับสงบนิ่ง "พี่ใหญ่มาถึงที่นี่ได้อย่างไร คนอื่นๆ ในเรือนเล่า"

พี่ชายของอาจู้ได้ยื่นแล้วเซ็ดๆ หางตา "บ้านเดิมของเราเกิดอุทกภัย น้ำไหลทะลักกระแทกเขื่อนพังท่วมทับทั้งหมู่บ้าน มีคนจมน้ำตายไปมากมาย ครอบครัวเรายังนับว่าโชคดี วันนั้นพวกเราเข้าเมืองกันหมดพอดี ถึงพันเคราะห์หมาได้ แต่ไม่มีเรือนาคัย ไม่เหลืออะไรสักอย่างแล้ว เลยคิดว่าเจ้าถูกผู้สูงศักดิ์จากเมืองหลวงซื้อตัวไป ไม่น่าจะมาเมืองหลวง แล้วจะตามหาเจ้าพบ พวกเราทั้งครอบครัวจึงมาที่เมืองหลวงกัน"

"พี่ใหญ่รู้ได้อย่างไรว่าข้าถูกผู้สูงศักดิ์จากเมืองหลวงซื้อตัวไป"

พี่ชายของอาจู้ทำส่ายตาหลุกหลิก "ข้าได้ยินคนพูดคุยซุบซิบกัน ที่หลังว่าคนที่ซื้อเจ้าไปพูดสำเนียงเมืองหลวง..."

อาจู้หลบตาต่ำไม่เอื้อนเอ่ยวาจา

พี่ชายของอาจู้ยื่นมือมาจับมือนาง "เจเวียนเออร์ เจ้าคงมิใช่ยังตำหนิ พี่ใหญ่อยู่กระมัง พี่ใหญ่ไม่ได้จะไม่ดูดำดูดีเจ้าจริงๆ นะ วันนั้นเดิมที ข้าเอาเงินไปจะไถตัวเจ้า คิดไม่ถึงว่าตอนไปถึง เจ้าถูกคนซื้อตัวไปแล้ว..."

อาจู้มองพี่ชายนิ่งๆ อิดใจหนึ่ง นี่ก็คือพี่ชายของนาง จนบัดนี้แล้วยังพูดเท็จดูจเก่า

ตอนคุณชายจุมซื้อตัวนาง เขาไม่พูดจาสักคำก็โยนเงินสองเท่าให้หญิงค้าทาสทันที แล้วคนอื่นจะคุยซุบซิบถึงสำเนียงของคุณชายจู้ได้เช่นไร

เหตุผลที่เขารู้ว่าคุณชายจู้พูดสำเนียงเมืองหลวง เป็นไปได้มากที่สุดคือตอนนั้นเขาหลบอยู่ในฝูงชนมองดูนางถูกซื้อตัวไป จากนั้นแอบสะกดรอยตามคุณชายจู้เป็นระยะทางหนึ่งถึงได้ยื่นมากกว่า

675

พี่ชายของอาจุชายหางตามองนาง เห็นว่าแม่นางแต่งกายเรียบง่าย ๆ แต่ดูปราดเปรียวก็รู้ว่า เป็นแพรวพรรณชั้นดี แวดตาของเขายิ่งลุกวาวขึ้น "เจวียนเออร์ ยามนี้เจ้าอยู่ในเรือนตระกูลใดหรือ"

อาจุไม่สนใจคำกล่าวของพี่ชาย นางเอ่ยถามว่า "คนอื่น ๆ ในเรือนเล่า"

พี่ชายของอาจุฟังแล้วรีบยกมือชี้ต่อน้ำตา "ซุกหัวนอนอยู่ในกระท่อมเดียวกันหมด ท่านแม่ล้มป่วยอยู่ ส่วนพี่สะใภ้เจ้ารับจ้างซักผ้า ทั้งวันหาเงินซื้อข้าวสาร เจวียนเออร์ ขณะนี้เจ้ามีชีวิตสุขสบายแล้ว จะไม่เหลียวแลพวกข้าไม่ได้นะ"

อาจุไม่เปล่งเสียงพูดสักคำ

พี่ชายของอาจุจับแขนเสื้อนางไว้ไม่ปล่อย "เจวียนเออร์ ตอนนี้ท่านแม่นำเวทนามาก จะตามหมอมามาตรวจอาการก็ไม่มีเงินได้แต่ฝันทนนไปเรื่อย ๆ สองวันนี้กระทั้งน้ำแกงก็ดื่มไม่ลงแล้ว เจ้าไม่มีทางทอดทิ้ง

ท่านแม่เป็นแน่ ใช่หรือไม่"

อาจูดิงแขนเสื้อคืบ แพนตาของนางสิ้นระริก "พี่ใหญ่ไม่ต้องพูดแล้ว
เข้าไปบอกกล่าวคุณหนูสักคำก่อน"

"คุณหนู?" พี่ชายของอาจูดตาเป็นประกาย "เจวียนเออร์เจ้าเป็นสาวใช้
ประจำตัวคุณหนูในเรือนตระกูลได้อีกแล้วใช่หรือไม่ ดีเหลือเกิน ก่อนหน้านี
พี่ใหญ่บอกกับพวกท่านแม่แล้วว่าเจ้าเป็นคนเก่งถึงเพียงนี้ ไปถึงที่ได้ก็
ต้องได้ดิบได้ดี..."

อาจูดทนฟังเขาพูดพละมไม่ไหว นางกล่าวเสียงราบเรียบ "พี่ใหญ่
รอก่อนเถอะ"

ในห้องส่วนตัวติดกัน ปิงลวีเอามือเท้าคางจ้องหน้าประตูอย่าง
ประหลาดใจอยู่บ้าง "คุณหนู ที่วันนี้แมงมุมตัวนั้นมาเพราะอาจูดนั่นเอง
นางยังมีพี่ชายอีกด้วยหรือนี่"

ในความคิดของสาวใช้น้อย สาวใช้ที่ซื้อมาระหว่างเดินทางอย่าง
อาจูดจะต้องไม่มีโอกาสได้พบหน้าญาติพี่น้องตลอดชีวิตแล้ว

"เข้าบอกข่าวดี เย็นให้โชคลาก แมงมุมตัวนั้นก็ขลังดีนะเจ้าคะ
นี่เป็นเรื่องน่ายินดีเรื่องหนึ่งจริงๆ" แม้ว่าปกติปิงลวีจะชอบต่อปากต่อคำ
กับอาจูด แต่เห็นอาจูดได้กลับมาอยู่พร้อมหน้าครอบครัว นางดีใจแทน
อีกฝ่ายจากใจจริง

"จะเป็นเรื่องน่ายินดีหรือไม่ยังไม่รู้" เฉียวเจากล่าวว่าฟัง

อาจูดได้พบกับพี่ชายแท้ๆ อีกครั้งอย่างคาดไม่ถึง แต่ทำสีหน้านิ่งเฉย
เกินไปสักหน่อย อีกทั้งเมื่อครู่อาจูดเอ่ยว่าความเป็นอยู่ของครอบครัวตน
ยังพอมีพอใช้ เช่นนี้ก็ไม้อาจไม่ขบคิดให้ลึกลงไปแล้ว

ฐานะไม่เลว แต่พอตระกูลของเจ้านายของบุตรสาวประสบเคราะห์ภัย

ร้ายแรงกลับไม่มีคนออกหน้าไถตัวอาจกลับไป เป็นเหตุให้นางสุดปัญญา
จะนึกภาพได้ว่าอาจกับคนในครอบครัวรักใคร่กลมเกลียวกันแน่นแฟ้น

"คุณหนู ท่านพูดอะไรนะเจ้าคะ" เสียงพูดของเจียวเจาเบามาก
ปิงลิ่วฟังไม่ถนัดหู นางอดถามซักไซ้ไม่ได้

ตอนนี้เองอาจปล้นย่างเท้าเข้ามา

"อาจ คนผู้นั้นเป็นพี่ชายของเจ้าจริงๆ หรือ"

อาจคลี่ยิ้ม "พี่ชายของตนเองยังจะจำผิดได้หรือ"

"แล้วไหนเขากลายเป็นเยี่ยงนี้เล่า"

อาจมองไปทางเจียวเจา

"คุยจบแล้วหรือ"

อาจพยักหน้า นางกัตรีมีสีปากคุกเข่าลง "คุณหนู ข้าอยากตาม
พี่ชายไปพบมารดาเจ้าคะ"

"เจ้าบอกเหตุผลที่ครอบครัวตักยักมาซี"

หลังฟังอาจเล่าจบ เจียวเจาให้ความสนใจไปที่เรื่องอุทกภัย

ทิศใต้เกิดอุทกภัยมีคนตายไม่น้อย แต่ดูเหมือนทางเมืองหลวง
จะไม่ได้ยินเสียงเล่าลืออะไรเลย

แน่นอนว่าสตรีในห้องหอผู้หนึ่งเช่นนางวันทั้งวันอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน
จะไม่ได้ยินได้ฟังก็ไม่น่าแปลกนัก

บางทีอาจจะบอกกล่าวกับพี่ชื้อสักคำได้ ตำแหน่งที่เขาได้รับ
เมื่อเร็วๆ นี้ น่าจะใช้เป็นประโยชน์ได้

"กลับจวนก่อน จากนั้นให้เงินกงไปเป็นเพื่อนเจ้า"

"ขอบคุณคุณหนูมากเจ้าคะ"

ระหว่งทางกลับจวน ทั้งนายและบ่าวล้วนไม่เคียดรำเริงดังเช่น

ตอนออกจากเรือนแล้ว แม้แต่ปิงลวี่ก็ไม่พูดไม่จา นางเลิกม่านหน้าต่าง ขึ้นมองทิวทัศน์ข้างนอกอย่างเบื่อหน่ายเหลือแสน

"อาจู่ พี่ชายของเจ้าผู้้นั้นยืนอยู่หน้าประตูหอสุรามองตามมาตลอดเลยนะ คงไม่ได้นึกว่าเจ้าไปแล้วไม่กลับมาหาเขาอีกกระมัง"

อาจู่เป็นคนเอ่ยปากเสนอให้พี่ชายรั้งอยู่ที่หอซุนเฟิง มาตราว่าปิงลวี่จะเป็นคนซื้อๆ กลับรู้สึกได้อย่างเฉียบไวว่าความสัมพันธ์ของอาจู่กับพี่ชายไม่ดีนัก จึงพาให้น้ำเสียงของนางแปรเปลี่ยนไปเป็นธรรมดา

อาจู่มีได้ยื่นศีรษะออกไปมองดู นางก้มหน้านิ่งๆ ดูมีความในใจหนักอึ้ง

มือขาวเรียวบางข้างหนึ่งยื่นมาตบแขนนางเบาๆ "ไม่ต้องคิดมาก ยังมีข้าอยู่ทั้งคน"

"คุณหนู..." อาจู่เงยหน้าขยับ เมื่อสายตาปะทะเข้ากับสีหน้าแววตาสงบนิ่งของผู้เป็นนาย คนที่สุขุมเยียบขรึมเป็นนิจก็มีน้ำตาไหลพรากลงมา

หลังกลับถึงจวนสกุลหลี่ เจินกวงพาอาจู่ย้อนกลับไปห่อซุนเฟิงอีกครา พี่ชายของอาจู่เฝ้ามองอยู่ด้วยสายตาวาดหวัง ทันทิที่เห็นอาจู่ลงจากรถม้า ดวงตาเขาฉายแววลึงโลดอย่างปิดไม่มิด

"ไปเถอะ" อาจู่เดินมาถึงเบื้องหน้าพี่ชายแล้วกล่าวสั้นกระชับ

พี่ชายของอาจู่พานางไปทางทิศตะวันออกของเมือง บ้านเรือนสองฝั่งถนนค่อยๆ กลายเป็นกระท่อมบ้านดินเตี้ยๆ โกวโรโกโส จนกระทั่งตอนหลังรถม้าก็แล่นผ่านไม่ได้ จำต้องลงมาเดินเท้าต่อ

คนที่อาศัยอยู่ในกระท่อมพวกนั้นตั้งเตาไฟไว้ด้านนอกยามนี้เริ่มเตรียมหุงหาอาหารกันแล้ว น้ำที่ใช้แล้วสกปรกก็สาตทิ้งตามสบาย ส่งผลให้

จะยำเท้าลงพื้นก็ต้องระมัดระวัง

พี่ชายของอาจุมองนาง เห็นนางทำหน้าตานิ่งเฉยก็ลอบระบาย
ลมหายใจ "เดินไปด้านในก็ถึงแล้ว"

อาจุมองเข้าไปโดยไม่ปรึกษาใคร จู่ๆ มีเด็กน้อยสองคนวิ่งไล่จับกัน
โผล่พรุดออกมา คนหนึ่งในนั้นชนเข้ากับตัวอาจุมันควน

พี่ชายของอาจุมือถือพาดเด็กชายผู้หนึ่งที่หนึ่ง "เจ้าลูกสุนัขตาบอด
หรืออย่างไร"

เด็กชายร้องไห้จ้า เขาตั้งท่าจะตีอีกแต่อาจุมห้ามไว้ "เด็กไม่ได้ตั้งใจ
สักหน่อย"

"อาหญิง?" เด็กชายหยุดร้องไห้กะทันหัน เขาแหงนหน้ามองอาจุมอง
อาจุมองตกใจ คนที่โดนพี่ใหญ่ตีเป็นหลานชายของนางเองหรือ
นางจำได้ว่าพี่ใหญ่รักใคร่หวงแหนหลานชายสองคนมากที่สุด

"ท่านเป็นอาหญิงจริงๆ ใช่มั้ย?"

อาจุมองยิ้มเล็กน้อย "จิ้นเปายังจำอาหญิงได้ด้วยหรือ จิ้นเปา
ไม่ร้องไห้ละ อาหญิงเอาขนมมาฝากเจ้าด้วย"

นางหยิบขนมสวยใหม่รังนกห่อหนึ่งออกมายื่นให้จิ้นเปา เด็กชาย
ที่อายุมากกว่าอีกคนเบิกตากว้างแล้ว

พี่ชายของอาจุมองหน้าเขาที่หนึ่งแล้วพูด "งงไปแล้ววี จำอาหญิง
ของเจ้าไม่ได้หรือ"

สวยใหม่รังนกนี้มีราคาไม่ถูก เมื่อก่อนตอนในเรือนยังมีเงินทอง
คล่องมือก็น้อยครั้งนักที่จะหักใจซื้อให้ลูกๆ กิน คิดไม่ถึงว่านางสาว
ออกนอกเรือนไปไม่เพียงมีรถม้าพามาส่ง ยังใจกว้างเอื้อเฟื้อแผ่
ถึงเพียงนี้ เห็นได้ว่าเป็นที่โปรดปรานของเจ้านายอย่างมาก

พี่ชายของอาจู่ยังคงคิดแววยินดียิ่งฉายชัดบนใบหน้า เขาตะโกนเรียกเสียงดัง "ท่านแม่ ฮูหยินข้า ข้าตามหาเจวี้นเอ๋อร์พบแล้ว!"

เขาตะโกนเรียกเช่นนี้ เป็นเหตุให้เพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียงชะงัดคอมองมาทันใด

อาจู่มุ่นคิ้วพุดเสียงเบา "เข้าไปแล้วค่อยคุยกันเถอะ"

ประตูของกระท่อมทั้งเตี้ยทั้งแคบ เงินกวงจึงยืนอยู่ข้างนอกไม่ตามเข้าไป

อาจู่เข้าไปก็มีสตรีออกเรือนแล้วนางหนึ่งเดินออกมา นางมีวัยราวยี่สิบเศษ ถึงแม้จะให้กำเนิดบุตรหลายคนแต่กลับยังไม่เสียทรวงหงษา ข้าใบหน้าก็มีได้แต่งแต้มด้วยผงชาตชั้นเลว พอนางอยู่ในที่เช่นนี้ก็กลับดูไม่กลมกลืนอยู่บ้าง

พี่สะใภ้กวาดตามองอาจู่อย่างฉับไวแวบหนึ่ง ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้ม "ดีเหลือเกิน ในที่สุดก็ตามหาน้องเล็กเจอ ท่านแม่บ่นถึงเจ้าทั้งวันเลยนะ รีบเข้ามาสิ"

ในเรือนเย็นเยือกชื้นแฉะมีกลิ่นฉับโชยมา หึงชรา นางหนึ่งนอนอยู่บนผ้าวมเก่าขาด สองตาของนางปิดสนิท

อาจู่เดินเข้าไปมองเงียบๆ ชั่วครู่ถึงเรียกขานมารดาคนหนึ่ง

เปลือกตาของหึงชรากระดูกกริก แต่ไม่ได้ลืมตาขึ้น

"ท่านแม่เป็นอย่างนี้มาหลายวันแล้วแต่ไม่มีเงินเชิญหมอมา" พี่สะใภ้ของอาจู่เซ็ดน้ำตาพลางพุด

อาจู่ขมวดคิ้ว นางหยิบก้อนเงินเล็กๆ ก้อนหนึ่งในถุงผ้าปักย่นส่งให้พี่ชาย "พี่ใหญ่ไปเชิญหมอมาเถอะ"

พี่ชายของอาจู่หนึ่งซิ่งไป ก่อนจะรับก้อนเงินไว้แล้วเดินออกไปอย่าง

ว่องไว

"อ๊วย น้องเล็กนั่งก่อนนะ ข้าจะไปบอกให้พี่ใหญ่เจ้าซื้ออาหารกลับมา
สักสองสามอย่าง"

นางได้ตามออกมา แอบชำเลืองมองเงินทองที่ยื่นอยู่ใต้ต้นไม้แวนหนึ่ง
ถึงดิ่งตัวสามี่มากระซิบพูด "เจ้าตัวดี เจ้าจะไปเชิญหมอมมาให้ท่านแม่
จริงๆ หรือ นี่มันเงินนะ!"

พี่ชายของอาจุ๊ตลิ่งตาใส่นาง เอ่ยต่ำเสียงเบาๆ "เจ้าอย่ามาคิดไม่ซื่อ
ตอนนี้ ข้าไม่เพียงจะเชิญหมอมมา ยังต้องเชิญหมอเก่งๆ มาให้ท่านแม่ด้วย!"

676

ผ่านไปไม่นานนักพี่ชายของอาจู้ก็เชิญหมอมายามเห็นพี่ชายวิ่งเข้า
วิ่งออกจนหัวหมุน อาจู้ทำท่าครุ่นคิด

หรือว่าไม่พบกันหนึ่งปี พี่ใหญ่เปลี่ยนนิสัยไปแล้ว

กลิ่นหอมของอาหารลอยมา พี่สะใภ้ของอาจู้ก้มตัวเอาเนื้อใส่ลง
หม้อใบใหญ่ กลิ่นเนื้อหอมฟุ้งกระจายไปไกล ดึงดูดพวกเด็กๆ ให้เข้ามา
เมียงมองพลางกลิ่นน้ำลายเอือกๆ ไม่น้อย ทั้งยังมีผู้ใหญ่เอ่ยถามเป็นระยะ
"พี่สะใภ้เสียด เรือนเจ้ามีแขกมาหรือ ถึงกับตุ๋นเนื้อเลยหรือนี่"

พี่สะใภ้ของอาจู้ทำน้ำเสียงลำพองใจอย่างปิดไม่มิด "ใช่แล้ว ตามหา
น้องสาวสามีของข้าเจอแล้ว"

สตรีออกเรือนแล้วที่เป็นคนถามชะงักไปทันที "เอ๊ะ น้องสาวสามี
คนที่ทำงานอยู่ในเรือนขุนนางใหญ่ที่พวกเจ้าบอกหรือ"

"ใช่ น้องสาวสามีข้าได้ดิบได้ดีแล้ว เป็นสาวใช้คนสนิทของคุณหนู

ตระกูลใหญ่เชียวนะ!"

"จู่ๆ สูดยอเข้าไปเลยนะนี่ บุตรสาวของเรือนเหล่าหวังด้านหน้าโน้นพอได้เป็นสาวใช้ประจำตัวของบุตรสาวผู้สูงศักดิ์ มักส่งข้าวสารเอ๋ย แป้งหมี่เอ๋ย เงินทองเอ๋ยมาที่เรือนบ่อยๆ พี่สะใภ้เสียดาย วันหน้าเรือนท่านจะได้อยู่อย่างสุขสบายแล้ว"

พี่สะใภ้ของอาจุมั่มปากยืม นางเห็นบุตรชายสองคนยืนมองอยู่หน้าเตาไฟพลางน้ำลายไหลยืด จึงตีไปคนละที "ไปเล่นทางอื่นไป เกิดทำน้ำลายหกลงในหม้อจะทำอย่างไร"

เจ้าไฉกับจิ้นเป่าวิ่งออกไปอย่างน้อยอกน้อยใจ

"อาหญิง ยังมีชนม่ออีกหรือไม่" จิ้นเป่าแหงนหน้าเล็กๆ ขึ้นเอ่ยถาม

"มีสิ" อาจุมหยิบสายไหมรังนกออกมาแบ่งให้สองพี่น้อง

พอเห็นหน้าตานางใจดี เด็กสองคนก็วนเวียนอยู่ใกล้ๆ ไม่ไปที่ใดแล้ว

"เจ้าไฉ พี่สาวคนโตกับพี่สาวคนรองของพวกเจ้าเล่า" อาจุมเห็นเด็กน้อยสองคนเริ่มคุ้นเคยกับนางมากขึ้นเรื่อยๆ ก็เอ่ยถามด้วยหน้าตานิ้งสนิท

"พี่ใหญ่กับพี่รองโดนท่านพ่อท่านแม่ขายไปแล้ว..." เจ้าไฉโดนปิดปากไว้กะทันหัน

อาจุมองพี่ชายด้วยสีหน้าขมขื่นน้อยๆ "พี่ใหญ่ เหตุใดไม่ให้เจ้าไฉพูดจนจบ"

พี่ชายของอาจุมปล่อยมือออกแล้วเตะบุตรชายทีหนึ่ง "พาน้องชายเจ้าไปเล่นไป อย่ามาก่อกวนตรงนี้!"

รอเมื่อเด็กชายสองคนไปแล้ว อาจุมองพี่ชายเงียบๆ

เขาเกาท้ายทอยอย่างกระอักกระอ่วน กล่าวด้วยสีหน้าประจบประแจง "ข้ากับพี่สะใภ้เจาก็ไม่อยากทำนะ หน้ามือหลังมือล้วนเป็นเนื้อ แต่เรือนเรา

โดนน้ำท่วมพังไป พวกข้าพาท่านแม่ออกเดินทาง ไม่มีของกินสักอย่าง เจริญเออร์ เจ้าคิดคุณะ ไม่ว่าจะอย่างไรพวกเราทั้งครอบครัวก็ต้องใช้ชีวิตอยู่ต่อไป ข้ากับพี่สะใภ้หมดหนทาง จำต้องเอาชีวิตรอดกับหริอู่ไปขาย แต่เจ้าไม่ต้องเป็นห่วง พวกนางล้วนไปเสวยสุขในตระกูลใหญ่เหมือนกับเจ้า"

"อย่าพูดเลย" อาจูกล่าวเสียงห้วนๆ ตัดบทพี่ชาย

เสวยสุข? ตอนนี้นางอาจจะอยู่กับคุณหนูมีชีวิตที่เป็นสุขอย่างที่
ในกาลก่อนไม่กล้าคิดจริงๆ แต่ก่อนหน้าชีวิตของนางเป็นเช่นไรเล่า

คุณหนูที่นางเคยปรนนิบัติรับใช้เป็นคนเจ้าอารมณ์ ยามอยู่ต่อหน้า
คนอื่นวางท่ามุมมวลอ่อนหวาน แต่พอคล้อยหลังก็เอาความไม่พอใจ
ที่สะกดเก็บไว้มาระบายใส่สาวใช้ประจำตัว

บนแผ่นหลังนางก็โดนคุณหนูคนเก่าใช้ถ่านตีไปไฟ้จันมีแผลเป็น
หลายรอย อีกทั้งเพื่อไม่ให้ใครจับได้ คุณหนูผู้นั้นถึงกับห้ามไม่ให้พวกนาง
ทายา ได้แต่ต้องฝืนทนเจ็บเอาไว้

ภายหลังนายท่านของตระกูลนั้นกระทำความผิด บ่าวไพร่อย่าง
พวกนางถูกขายอีกครั้ง พวกสาวใช้ทำงานต่ำต้อยที่เคยอิจจาริชยานาง
ยังไม่วายกล่าววจาเหยียบย่ำซ้ำเติม แต่พวกนั้นหาได้ล่งรู้ถึงความยินดี
ปรีดาในใจนางไม่

ความเป็นอยู่หุหุราฟุ่มเฟือยจะมีอันใด ตราบเท่าที่อยู่รอดไปได้
ใครเล่าไม่อยากใช้ชีวิตร่วมกับครอบครัว

ราวกับว่าถ้อยคำที่มารดาพูดกับนางในครั้งนั้นดังขึ้นที่ข้างหูอาจ
อีกครา

เจริญเออร์ หน้ามือหลังมือล้วนเป็นเนื้อ แต่ในเรือนเราอดคัดัดสน
เหลือเกินจริงๆ พี่ชายเจ้าจะตบแต่งภรรยา ก็ยังไม่ไหว เจ้าจะให้ครอบครัวเรา

ไม่มีทายาทสืบสกุลไม่ได้กรรมัง เจ้าวางใจได้ ท่านพ่อท่านแม่จะหา
เจ้านายดี ๆ ให้นะ..."

อาจู่เพียงรู้สึกแน่นอกจนหายใจไม่ออก

เพราะว่าเป็นบุตรสาวเลยต้องเป็นคนที่ถูกขายเสมอหรือ นาง
เป็นเช่นนี้ หลานสาวของนางก็ไม่ต่างกัน นี่มันเรื่องอะไรกัน

"เจวีเยนเออร์..."

ได้ยินเสียงของพี่ชาย อาจู่ดึงความคิดคืนมาแล้วกล่าวเสียงเรียบ
"พี่ใหญ่เล็กเรียกข้าว่าเจวีเยนเออร์เสียที คุณหนูตั้งชื่อให้ข้าว่าอาจู่แล้ว"

"อาจู่?" พี่ชายของอาจู่พยักหน้าหงิกหงัก "ชื่อว่าอาจู่เพราะ?"

เมื่อท่านหมอที่เชิญมาสาวทำออกมา อาจู่ก็ไม่แยแสพี่ชายอีก นาง
เข้าไปใต้ตามอาคารอย่างละเอียด

พี่สะใภ้ของอาจู่แอบกระตุกแขนเสื้อของสามี นางนัยปากไปทางอาจู่
พี่ชายของอาจู่ดึงแขนเสื้อกลับอย่างรำคาญแล้วพูดกระซิบ "รู้แล้ว
จะร้อนใจอะไร"

"นี่เป็นคำรักษาล่วงหน้าเจ้าคะ ربกวนท่านหมอช่วยมาดูอาการ
ให้ท่านแม่เข้าทุกวันด้วย หากมีเรื่องใด..." อาจู่ซึ่งใจเล็กน้อย "ข้าจะมาดู
ทุกสองสามวัน หากมีเรื่องใดท่านหมอค่อยบอกข้าตอนนั้นก็แล้วกันเจ้าคะ"

เมื่อเห็นอาจู่ยื่นแท่งเงินแท่งใหญ่ไปให้ท่านหมอ พี่สะใภ้ของนาง
พลันเบิกตาแทบถลนออกนอกเบ้า รีบจับมือสามีไว้สุดแรง

"แท่งใหญ่ถึงเพียงนั้น..."

สวรรคต ถ้าเก็บแท่งเงินนี้ไว้ก็พอให้พวกนางทั้งครอบครัวมีกินมีใช้
ไปได้สองปีแล้ว น้องสาวสามีกลับมอบให้หมอแก่หง่าเหิงออกผู้้นไปเช่นนี้

"หุบปากเสีย" พี่ชายของอาจู่ตวาดเสียงต่ำๆ

รอเมื่อท่านหมอบไปแล้ว สองสามีภรรยาเข้าไปรุมล้อมอาจู่

"เจี๊ยนเอ๋อร์...เอ๊ย อาจู่ ตอนนี้เจ้าทำงานอยู่ในจวนตระกูลใดหรือ"
พี่ชายของอาजूยิ้มจนตาบิบหยีเอ๋อถามขึ้น

อาจู่เฉไฉไม่ตอบ ไพล่ไปกล่าวอีกเรื่องหนึ่ง "เวลานี้ท่านแม่ล้มป่วย
อยู่ที่นี้ไม่เหมาะะจริงๆ ประเดี๋ยวจ้าจะขอเช่าเรือนคนอื่นสักหลัง พวกท่าน
ค่อยย้ายไปเถอะ"

พี่สะใภ้ของอาजूยินดียกใหญ่ "ดีเหลือเกิน ที่นี้เป็นที่ให้คนอยู่ที่ได้กัน
ยังเทียบไม่ได้กับคอกวัวแต่ก่อนของเรือนเราเลย แต่กลับโดนน้ำท่วมหมด
เป็นเวรเป็นกรรมจริงๆ..."

อาजूรำคาญเสียงพูดบ่นของพี่สะใภ้ วันเดียวกันนางก็เสาะหาเรือน
ชาวบ้านเหมาะๆ ได้หลังหนึ่งทางทิศตะวันออกของเมือง

อาณาบริเวณเรือนไม่กว้างใหญ่นัก มีเพียงเรือนใหญ่หน้ากว้าง
สามช่วงเสา เรือนเตี้ยๆ หน้ากว้างสองช่วงเสาทางฝั่งซ้ายทำเป็นเรือนครัว
กับห้องเก็บฟืน ฝั่งขวาเป็นห้องเวจกับคอกไก่ เรือนหลังเล็กๆ ถูกกั้นเป็น
ส่วนต่างๆ จนเต็มแน่นไปหมด ผนังสีเทา กับหลังคาสีเขียวดูสะอาดสะอ้าน
เป็นระเบียบ กลางลานเรือนยังมีต้นทับทิมต้นหนึ่งเพิ่งแตกใบอ่อนใน
ฤดูกาลนี้

เจ้าใจกับจิ้นเป่าวิ่งไปวิ่งมาในลาน ใบหน้าของเด็กชายสองคน
เปี่ยมไปด้วยความคึกคักร่าเริง

ด้านพี่สะใภ้ของอาजूเผยความพึงพอใจออกทางสีหน้าแววตา
แต่ยังแอบพูดบ่นกับสามี "โฉนน้องสาวท่านไม่หาเรือนให้พวกเราอยู่
ทางทิศตะวันตกของเมืองเล่า ฟากทิศตะวันออกนี้ล้วนแต่เป็นพวกยาจก..."

"เวลาไม่ช้าแล้ว ข้าสมควรกลับได้แล้ว"

"อาจุ คือว่าในเรือนไม่มีแม่แต่เงินจะซื้อพิน..." พี่ชายของอาจุพูดด้วยรอยยิ้มแห้งๆ

อาจุขมวดคิ้ว นางยื่นถุงผ้าปักเล็กๆ โบกหนึ่งให้ "มีเหลือเพียงเท่านี้แล้ว พี่ใหญ่เก็บไว้ใช้ก่อนเถอะ พรุ่งนี้เช้าจะมาเยี่ยมท่านแม่ใหม่"

ยามอาจุกลับถึงจวนสกุลหลี่ นางรื้อหีบที่ใช้เก็บเงินค่าจ้างออกมา นับจำนวนเจียบๆ

จวนสกุลหลี่มิใช่ตระกูลมั่งคั่งรำรวย สาวใช้ประจำตัวคุณหนูอย่างนาง ได้เงินค่าจ้างแค่เดือนละห้าเจียน* แต่นายหญิงใหญ่รักบุตรสาว อยากให้นางกับปิงลูที่ตั้งอกตั้งใจปรนนิบัติรับใช้มากขึ้น ยิ่งควักเงินให้พวกนางเพิ่มอีกคนละสองตำลึงเงิน รวมทั้งที่คุณหนูตกรางวัลให้เป็นระยะ ถึงแม้นางจะอยู่กับคุณหนูราวหนึ่งปีกลับเก็บออมได้ไม่น้อย

"อาจุ"

ลุ่มเสียงอ่อนนุ่มดังลอยมา อาจุลุกขึ้นยืนทันที "คุณหนู..."

เฉียวเจาเดินเข้ามาชำเลืองหางตามองหีบใบเล็กแหวบหนึ่งก่อนเอ่ยเสียงราบเรียบ "มีปัญหอะไรก็บอกข้า"

อาจुरีบสายหน้า "ไม่ต้องเจ้าคะ คุณหนู ข้ามีเท่านี้พอใช้แล้ว ข้าคิดอยู่ว่าครอบครัวของพี่ชายอยู่อย่างนี้ไปเรื่อยๆ มิใช่ทางออกระยะยาว ฉะนั้นตั้งใจว่าจะหาที่ตั้งแวงให้พวกเขาทำการค้าเล็กๆ น้อยๆ เจ้าคะ"

เฉียวเจาพยักหน้าเป็นเชิงชมเชย "อันว่าหาปลาให้กินหรือจะสู้สอนวิธีตกปลา เงินไม่พอกับอกกับข้านะ"

* เจียน เป็นหน่วยเหรียญเงินขาว มีรูตรงกลางเหมือนเงินฮิแปะ (เหรียญสำริด) แต่ทำจากโลหะเงินจึงมีค่ามากกว่า

677

วันรุ่งขึ้น ภายในตรอกสายหนึ่งเริ่มคึกคักขึ้น เรือนของชาวบ้าน
หลังหนึ่งในนั้นเปิดประตูออก สามี่ภรรยาคุณั้นยกม้านั่งพับได้ออกมานั่งแทะ
เมล็ดแตงโมอยู่หน้าประตู

"เจ้าตัวดี เมื่อวานเจ้าเอาแต่ห้ามข้าไม่ให้พูด ไฉนเจ้าไม่ถามให้รู้เรื่อง
ว่าน้องสาวของเจ้าทำงานอยู่ในจวนตระกูลใดกันแน่ ถ้าเกิดนางไม่มาแล้ว
พวกเราทั้งครอบครัวจะทำฉันใด" นางยื่นมือไปหยิกสามี่ที่หนึ่ง

สามี่ปิดมือนางออก กล่าวเสียงกระด้างว่า "เลิกคิดเหลวไหลสักที
ท่านแม่ป่วยอยู่น้องเล็กจะไม่สามารถอย่างไร ข้าบอกเจ้าไว้วันละ ตอนน้องเล็ก
อยู่ที่นี้ เจ้าต้องเอาใจใส่ท่านแม่มาก ๆ"

"รู้แล้ว ไม่ต้องให้เจ้าบอกหรอก" นางถ่มเปลือกเมล็ดแตงโมออกมา
อย่างหงุดหงิด

"มาแล้ว!" สามี่ลุกขึ้นยืน

นางรีบเก็บตะกร้าใส่เมล็ดแตงขึ้น สะบัดๆ กระทบแล้วเดินไป
ต้อนรับ

"น้องเล็กมาแล้วหรือ" พี่สะใภ้ของอาจู่บั้นหน้ายิ้มแย้มเชิญนาง
เข้าเรือน พอชำเลื่องเห็นเงินกวงที่ยื่นอยู่ข้างต้นทับทิมในลานเรือนก็
ยักคิ้วหิ้วตา "คนผู้นั้นเป็น..."

ครั้นสายตาปะทะเข้ากับใบหน้าเฉยเมยของอาจู่ นางกลืนคำพูด
สัพยอกกลับลงคอ หากในใจนี้ก็อิจฉาแถมชิงชังในความโชคดียของ
น้องสาวสามี

แม่เด็กน้อยเมื่อวานขึ้น ว่ากันถึงรูปโฉมยังเทียบนางไม่ได้ อาศัยอะไร
ได้กินดีอยู่ดีกับคุณหนูในเรือนผู้สูงศักดิ์ ยังรู้จักกับหนุ่มน้อยหล่อเหลา
อย่างนั้นอีกด้วย

โลกเรานี้ช่างไม่ยุติธรรมจริงๆ!

พี่สะใภ้ของอาจู่ลอบซุ่มเคืองใจ แต่ไม่แสดงออกทางสีหน้าแม้สักนิด
นางเชิญอาจู่เข้าเรือนอย่างสุภาพเกรงใจ

อาจู่ไปเยี่ยมมารดา ก่อน หยิบผ้าเช็ดหน้าชุบน้ำร้อนบิดหมาดๆ
เช็ดหน้าเช็ดมือให้หญิงชราแล้วถึงไปสนทนาในโรงเรือน

"น้องเล็ก เจ้าเห็นสภาพของเรือนเราตอนนี้แล้ว ท่านแม่ล้มป่วย
พี่ใหญ่ของเจ้ายังไม่มีงานทำเป็นหลักเป็นฐาน ลูกสองคนก็กำลังโตวัน
โตคืนพอดี ขึ้นเป็นอย่างนี้ต่อไปคงไม่ไหวนะ" หลังไต่ถามทุกข์สุขแล้ว
พี่สะใภ้ของอาจู่ถอนหายใจยาวๆ เฮือกหนึ่ง

"ไม่รู้ว่พี่ใหญ่กับพี่สะใภ้ตั้งใจจะทำอะไรหรือไม่"

พี่สะใภ้เช็ดมือกับเสื่อก่อนหยิบน้ำชาถ้วยหนึ่งส่งให้อาจู่ "น้องเล็ก
เจ้ามีผู้ช่วยขอร้องคุณหนูของเจ้าให้พี่สะใภ้กับพี่ใหญ่ไปทำงานในจวน

ดีกว่า เช่นนี้ครอบครัวเราก็จะหาเงินเลี้ยงปากเลี้ยงท้องไปได้ตลอด ไม่ต้องพึ่งพาเจ้าอยู่ร่ำไป"

อาจुकี้ยืม นางเห็นพี่ชายมองด้วยสายตาวาดหวังดูๆเดียวกันก็เอ่ยเรียบๆ "พี่สะใภ้คิดได้อย่างนี้เป็นเรื่องดี เพื่อความเป็นอยู่ของคนทั้งครอบครัวสมควรมีงานที่ยังชื้อไปได้ตลอด แต่ตระกูลของเจ้านายข้ามีคณน้อย ไม่ต้องการบ่าวไพร่มากถึงเพียงนี้ ข้าว่าเอาอย่างนี้เถอะ พี่ใหญ่กับพี่สะใภ้ ทำการค้าเล็กๆ อะไรสักอย่าง ข้าจะลงขันให้"

พี่ชายพี่สะใภ้ของอาจुकี้คิดไม่ถึงว่านางจะพูดเช่นนั้น ทั้งคู่อดมองหน้ากัน ไปมาไม่ได้

เป็นนานครู่หนึ่ง พี่สะใภ้ถึงเอ่ยขึ้นว่า "ข้ากับพี่ชายเจ้าไม่มีฝีมือทำอะไรเลย คิดไม่ออกว่าจะทำการค้าทุนน้อยๆ ทางใดดี ให้พวกข้าไปทำงานในจวนของเจ้านายเจ้าเถอะ ได้เงินค่าจ้างเป็นเดือนๆ ตามเวลา ไม่ต้องรุ่นวายใจใดๆ ทั้งนั้น"

"ข้าบอกแล้วว่าครอบครัวของเจ้านายข้าไม่ใช่ตระกูลเศรษฐีสูงศักดิ์ที่ใด ไม่ต้องใช้คนมากถึงเพียงนั้น ถ้าพี่ใหญ่กับพี่สะใภ้คิดไม่ออกว่าจะทำอะไรตอนนี้ พวกท่านก็ค่อยๆ คิดกันไป ข้าจะกลับไปทำงานรับใช้คุณหนูของข้าก่อน สวามีใช้อย่างพวกข้าขอลาบ่อยๆ ไม่เป็นการดี" อาจुकี้ขึ้นยืนด้วยสีหน้าไม่บ่งบอกอารมณ์

พี่ชายของอาจुकี้รีบวิ่งตัวนางไว้ "น้องเล็กอย่าเพิ่งไปสิ พวกข้าทำการค้าเล็กๆ ตามที่เจ้าบอกก็ได้"

"พี่ใหญ่ตั้งใจจะทำอะไร"

"เมื่อก่อนข้าเคยเชือดหมูมิใช่หรือ ก็ทำอาชีพเดิมแล้วกัน"

สำหรับชาวบ้านทั่วไปแล้ว ขายเนื้อหมูนับเป็นทางออกที่ดีทางหนึ่ง

นอกจากจะได้เงินมากกว่าทำไร่ไถนา พวกเนื้อหมู กระดุก และเครื่องใน
ต่างๆ ที่ขายเหลือยังเอามากินให้อิ่มหน้าสำราญได้ เสียเพียงอย่างเดียว
คือลงทุนสูงมาก แต่มีน้องเล็กอยู่ทั้งคน เทานี้ไม่นับว่ามีอะไร

พี่ชายของอาจู่ยังคงคิดถึงดีใจ

ด้านอาจู่เห็นพี่ชายยอมทำอาชีพเดิมก็ลอบระบายลมหายใจเสียอก
เมื่อมีเงินอยู่ในมือ พี่ชายกับพี่สะใภ้ของอาจู่ก็ตั้งแผงขายหมูได้
ในเวลาสั้นๆ อาการป่วยของมารดาก็เริ่มกระตุ่มขึ้น ไม่นานนักถึงกับ
ลงจากเตียงได้แล้ว

อาจู่โล่งอกไปเปลาะหนึ่ง แต่ผ่านไปไม่นานก็เกิดเรื่องขึ้น พี่ชาย
ของนางทะเลาะวิวาทกับแผงขายของติดกัน โคนอีกฝ่ายตีจนขาหัก

"ฮือๆๆ มิใช่จ่ายตายกว่าชีวิตจะเข้าที่เข้าทางแล้ว ไฉนต้องมาเจอ
กับเรื่องพรรคนี่ด้วยนะ ขอให้มันไม่ได้ตายดี! น้องเล็ก เจ้าต้องเอาคืนให้
พี่ใหญ่เจ้านะ จะปล่อยให้เขาโดนคนอื่นข่มเหงรังแกเปล่าๆ บลึ๊ๆ ไม่ได้"

ไต่ยินเสียงร่ำไห้ของพี่สะใภ้ อาจู่เอือมระอาสุดจะกล่าว "พี่สะใภ้
อย่าร้องให้อีกเลย คนที่ทำร้ายพี่ใหญ่ยอมต้องให้เจ้าน้ำที่ทางการลงโทษ
สิ่งสำคัญตอนนี้คืออาการบาดเจ็บของพี่ใหญ่นะ"

พี่สะใภ้ของอาจู่ร้องให้พุ่มพวย "น้องเล็ก พี่ใหญ่เจ้าขาหักแล้วคง
ตั้งแผงขายหมูไม่ไหว ส่วนข้าเป็นสตรีผู้หนึ่งจะออกไปตากหน้าทำงาน
ข้างนอกโดยไม่มีพี่ใหญ่เจ้าไปด้วยก็ไม่ดี แล้วคนทั้งครอบครัวนี้จะอยู่กัน
อย่างไร! เจ้าช่วยข้าด้วยนะ หาหน้าที่อะไรสักอย่างก็ได้ในจวนเจ้านายเจ้า
ให้ข้าทำเถอะ ฮือๆๆ ถ้าข้ากับพี่ใหญ่เจ้าไปทำงานที่นั่นแต่แรก เขาคง
ไม่ต้องขาหักแล้ว..."

"แต่กๆ..." เสียงไของมารดาอาจู่ดังลอยมา

อาจุลูปหลังมารดาเบาๆ แต่มารดาของนางจับมือนางไว้ "เจเรียนเออร์
เจ้ารับปากพี่สะใภ้ของเจ้าเถอะ หรือเจ้าจะดูคนทั้งครอบครัวรอดตาย
ต่อหน้าต่อตาใช่หรือไม่ แค่ว่า..."

อาจุลูปเปลี่ยนสีตาลง "ขอข้าตรองดูอีกทีเถอะ"

หลังจากกลับถึงจวนสกุลหลี่ อาจุเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง
ด้วยท่าทางมีความในใจหนักอึ้ง

ปิงลวีตีบตัวนางที่นั่งจากทางข้างหลัง "อาจุ มัว่ใจลอยอะไรอยู่"

อาจุหลุดจากภวังค์ หลุดตาลงซ่อนประกายน้ำตาไว้ เอ่ยเสียงเบาๆ
"มีอะไรหรือ คุณหนูสั่งกำชับอะไรใช่หรือไม่"

ปิงลวีตีศดูนางอย่างฉงนสงสัย "คุณหนูไม่มีเรื่องอะไร เจ้าต่างหาก
หมุ่นี่เป็นอะไรถึงชอบใจลอยบ่อยๆ"

"ไม่มีอะไร"

"ไม่มีอะไรได้อย่างไร ตั้งแต่พี่ชายเจ้ามาหา ข้าก็ไม่เคยเห็นเจ้ายิ้ม
อีกเลย รอบประเดี้ยว ข้าจะไปบอกคุณหนูเอง"

"ปิงลวี ออย่าไปนะ.."

ปิงลวีก็กลับไม่สนใจอาจุ รีบวิ่งออกไปรากับลมพัด

เฉียวเจาเรียกอาจุมาพบแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "อาจุ ข้าเคย
บอกไว้ว่ามีปัญหาอะไรก็บอกข้า"

พอเห็นสาวใช้ไม่พูดไม่จา นางก็กล่าวทอดถอนใจ "ข้าได้ยินจาก
เงินกงแล้วว่าพี่ชายเจ้าโดนคนตีข้าหัก"

อาจุนำเปลี่ยนสีไปเล็กน้อย เดิมทีนางขอร้องเงินกงไว้ว่าไม่ให้เล่า
ให้คุณหนูฟัง ตอนนั้นเขาไม่ปรึกษาพูด นางนึกว่าเขาตอบตกลงแล้ว

ไม่คิดว่า...

เงินทองซึ่งอยู่ห่างไปอีกมุมหนึ่งคิด ก็ท่านแม่ทัพทำซ้ำซ้ำไว้ว่าไม่ว่า
มีเรื่องอะไรจะปิดบังคุณหนูหนีไม่ได้นี่ ถึงได้บอกว่าเจอปัญหายุ่งยากใจ
ให้หนึ่งเงียบไว้เป็นการแบ่งรับแบ่งสู้เป็นที่สุด อยากรู้ก็ไม่ผิดแน่

"สองวันนี้เจ้าคิดวิธีดีๆ ออกแล้วหรือยัง"

อาจุกัดริมฝีปากกัมศีระชะลง "พอเกิดเรื่องกับพี่ชายซ้ำแล้วจะ
เปิดแผนขายของเล็กๆ ก็ทำไม่ได้อีก พวกเขาเป็นคนต่างถิ่น ครอบครั
วทั่วไปไม่เต็มใจจ้างไว้ใช้งาน ซ้ำอยาก..."

นางลั้งเลใจชั่วประเดี๋ยวก่อนตกลงปลงใจกล่าวขึ้นในที่สุด "ซ้ำอยาก
ขอให้คุณหนูช่วยมอบหมายหน้าที่สักอย่างให้พี่สะใภ้ซ้ำทำ..."

พอเห็นอาจุกยังพูดไม่จบก็หน้าตาแดงก้ำไปหมด เฉียวเฉียวถอนใจเฮือก
แล้วพูดพร้อมรอยยิ้มอ่อนโยน "ซ้ำจะไปพูดกับท่านแม่เอง ในเรือนเพ็งมี
เด็กทารกเพิ่มขึ้นอีกคน ต้องการคนมาช่วยงานจริงๆ"

ในจวนต้องการคนเป็นเรื่องจริง แต่จะจ้างคนที่ไม่รู้ประวัติความเป็นมา
ก็ไม่กล้า นางเป็นคู่หมั้นของกวนจวินไหว พบเจอเรื่องใดในช่วงเวลาที่
หมั้นหม่อล่อแหลมเช่นนี้ จึงไม่อาจไม่คิดมากได้

เมื่อคิดคำนึงถึงตรงนี้ เฉียวเฉียวยกมุมปากโค้งขึ้น

หากครอบครัวของอาจุกแค่มาพึ่งพาญาติมิตรแต่เพียงประการเดียว
ก็ถือว่าช่วยเหลืออาจุกสักครั้ง แต่ถ้ามีจุดประสงค์อื่น นางให้มาอยู่ใกล้ๆ
ก็จะคอยจับสังเกตดูได้พอดี

678

เฉียวเจาเล่าเรื่องของอาจู้ให้เหอซือฟิง นางตอบตกลงทันทีและให้บุตรสาวเป็นคนเลือกว่าจะให้พี่สะใภ้ของอาจู้ทำหน้าที่ใด

"ก็ไปอยู่ห้องซักผ้าเถอะ ที่นั่นได้ค่าจ้างมาก"

ฮูหยินผู้เฒ่าตั้งเป็นคนมีน้ำใจกว้างขวาง ถ้าเป็นงานหนักใช้แรงมากก็จะให้เงินค่าจ้างมากกว่าเรือนอื่นๆ ไม่น้อย แม้ว่าทำงานในห้องซักผ้าจะเหน็ดเหนื่อย แต่สำหรับบ่าวไพร่ที่ร่อนเงินและไม่กลัวลำบากถือเป็นงานที่ดีงานหนึ่ง

แน่นอนว่ายังมีจุดที่สำคัญกว่าคือกับคนที่ไม่วุ่นลีกลีกลายบางอย่างนี้ถึงแม้เฉียวเจาจะมีใจระแวงระวังอยู่แล้ว แต่ไม่ยอมกาให้อยู่ที่เรือนของเจ้านายในจวน

พี่สะใภ้ของอาจู้ได้เข้ามาในจวนอย่างรวดเร็ว แม้นนางจะพูดกับอาจู้อย่างไม่พึงพอใจอยู่สักหน่อยที่ถูกส่งไปอยู่ห้องซักผ้า แต่นางทำงาน

ตามหน้าที่อย่างสงบเสงี่ยม อาจุถึงโล่งใจไปที่ ชีวิตจึงกลับเข้ารูปเข้ารอย
ตามเดิมอีกครั้ง

ยามนี้จวนสกุลหลี่สงบสุขไร้คลื่นลม ทางราชสำนักกลับมีความ
เคลื่อนไหวอีกแล้ว

ก่อนหน้านี้เฉียวเจาเอาข่าวอุทกภัยทางทิศใต้ไปบอกกับฉือซัน
คุณชายฉือซึ่งเป็นขุนนางคนใหม่ถอดตำแหน่งก็ตามติดเรื่องนี้อย่างไม่ลดละ
เขาถวายนกพิกาสามฉบับ ฉบับที่หนึ่งฟ้องร้องนายอำเภอไถสุ่ยที่ช่วยเหลือ
ผู้ประสบภัยบกพร่อง ฉบับที่สองฟ้องร้องหลันซงเจี๋ยนรองเสนาบดีกรม
โยธาที่ยักยอกเบียดบังเงินซ่อมเขื่อน ฉบับที่สามฟ้องร้องสมุหราชเลขาธิการ
หลันซานที่ยับยั้งฎีกาเรื่องเกิดอุทกภัยในอำเภอไถสุ่ยที่คร่าชีวิตราษฎรใน
หมู่บ้านหลายแห่งไปหลายร้อยคนไว้ไม่นำขึ้นทูลรายงาน

หลันซานกับบุตรชายครองอำนาจบารมีในราชสำนักมาหลายสิบปี
จนไม่มีคนกล้าต่อแยะด้วย ทุกคนต่างคิดไม่ถึงว่าเจ้าหนุ่มซึ่งใช้อภิสิทธิ์
เข้ามารับตำแหน่งข้าหลวงตรวจสอบสวนกรมผู้นี้ถึงกับตั้งตนเป็นปฏิปักษ์
กับสองพ่อลูกสกุลหลัน

หากที่ทำให้เหล่าขุนนางฝ่ายขุนตักใจจนอ้าปากค้างคือหลังจากที่
ฉือซันถวายนกพิกาต่อๆ กันไปแล้วเจ็ดแปดวัน ฮ่องเต้ก็มีพระราชโองการ
ลงอาญานายอำเภอไถสุ่ยจริงๆ และเรียกตัวหลันซานกับบุตรชายไปที่
ห้องทรงพระอักษรตำท้ออย่างหนักยกหนึ่ง

รองสมุหราชเลขาธิการสีหิงตำกับบรรดาขุนนางใหญ่ในหกกรม
เก้ากองที่อยู่ในเหตุการณ์ตอนนั้นมองดูฉือซันก้าวออกมาเย็นยันความจริง
กับสองพ่อลูกจนลืมหุบปากไปตามๆ กัน

นี่เข้าตำราที่ว่าออกหมัดสะปะสะปะชกครมูยตายได้* โดยแท้

* ออกหมัดสะปะสะปะชกครมูยตายได้ เป็นสำนวน หมายถึงคนที่เล่นนอกกติกาหรือทำอะไรจะไร้กฎเกณฑ์
บางครั้งกลับเป็นฝ่ายชนะอย่างคาดไม่ถึง

นอกจากคดีของสิงอุ่หยางแม่ทัพคั้งวอกับคดีประหารชีวิตเจ้ญ่นหยวนโหว ทั้งตระกูล หลันชานกับบุตรชายเคยโดนฮ้องเต้ตำทออย่างรุนแรงเช่นนี้ เมื่อไรกัน

หลังเลิกประชุมขุนนาง พรรคพวกของรองสมุหราชเลขาธิการ สวีหมิงตำไปชุมนุมตัวกันที่ห้องหนังสือในคุกหาสน์สกุลสวี

ขุนนางผู้หนึ่งหน้าตาแดงกำด้วยความตื่นเต้นคึกคัก "ได้ทำสวี่ ครานี้พวกเราคิดโค่นล้มเจ้าอำมาตย์โหดหลันชานก็มีความหวังแล้ว ท่านต้องแย่งตัวท่านข้าหลวงชื่อมาอยู่ฝั่งเดียวกับเราให้ได้นะขอรับ"

"นั่นสิ ท่านข้าหลวงชื่อเป็นดังลูกวัวแรกเกิดไม่กลัวเสือ อีกทั้งมี องค์หญิงใหญ่หนูนหลังอยู่ ไม่น่าว่ายังสามารถกัดเนื้อสองพ่อลูกนั้น खाดได้สักชิ้นนะ"

สวีหมิงตำฟังคำวิพากษ์วิจารณ์พวกนี้แล้วแอบกลอกตาขึ้น

ตอนท่านข้าหลวงชื่อได้รับตำแหน่งนี้ คนที่อยู่ที่นี่เด่นผางๆ กัน ยกใหญ่ ฎีกาฟ้องร้ององค์หญิงใหญ่ฉางทรงมากมายถูกส่งไปบนโต๊ะทรง พระอักษรดุจเกล็ดหิมะปลิวว่อน ตอนนี่คิดจะดึงเขามาเป็นพรรคพวกอีก จะสงวนท่าทีนิดๆ หน่อยๆ สักสองวันไม่ได้หรือ

"รอดูต่อไปเถอะ" สวีหมิงตำหรีตากล่าวขึ้น

ในจวนของหลันชาน สองพ่อลูกอยู่ในห้องหนังสือคุยกกันถึง เรื่องนี้เช่นเดียวกัน

หลันชงเฉวียนยกเท้าเตะเก้าอี้ตัวหนึ่งล้มคว่ำไป สีหน้าเขาบึ้งตึง "เจ้าลูกสุนัขแซ่ชื่อผู้้นั้นเป็นคุณชายในตระกูลสูงศักดิ์อยู่ดี" ไม่ชอบ จะเข้ามา ยุ่งเกี่ยวด้วยเหตุใด ไม่ได้ ข้าต้องหาโอกาสกำจัดเขา!"

หลันชานสูงวัยแล้ว ไปโดนด่าที่ห้องทรงพระอักษรมาคนหนึ่งก็อ่อนเพลียอยู่บ้าง เขาปรือตาขึ้นครั้งหนึ่งกล่าวว่า "จะเอาชีวิตใคร เจ้านี้กว่าเจ้าหนุ่มแซ่ฉือเป็นขุนนางที่ไม่มีเทือกเถาเหล่ากอใดๆ พวกนั้นรี มารดาของเขาคือองค์หญิงใหญ่ฉางหรง!"

"แล้วจะมีอันใด ท่านพ่อ ท่านยังมองไม่ออกหรือ เจ้าหนุ่มนั้นก้าวเข้ามาเป็นขุนนางในราชสำนักก็ได้ตำแหน่งข้าหลวงตรวจสอบกรมโยธาทันที ข้าเป็นรองเสนาบดีกรมโยธา นี่เห็นชัดว่าเขาพุ่งเข้ามาที่ข้านะขอรับ เป็นบุตรชายขององค์หญิงใหญ่ฉางหรงแล้วจะมีอันใด เขาหมายกำจัดข้า ข้าก็ต้องกำจัดเขา!"

ตำแหน่งข้าหลวงตรวจสอบหกกรมจัดได้ว่าเป็นขุนนางที่ตักทานปฏิบัติหน้าที่คล้ายคลึงกับข้าหลวงตรวจการ และมีอำนาจตรวจสอบการปฏิบัติงานของหกกรม

ฉือซันรับตำแหน่งข้าหลวงตรวจสอบกรมโยธา นั่งกั้นยังไม่ทันร้อนก็ลงดาบหลันชงเจี๋ยนซึ่งเป็นรองเสนาบดี ถ้าเขาไม่คลุ้มคลั่งต่างหากถึงน่าแปลก

"เหลวไหล!" หลันชานลืมนดาพริบ ปรักายคมกล้าจูดวบขึ้นในดวงตา "เจ้าอย่าวู่วาม! ข้าอาจมีตำแหน่งเป็นถึงสมุหราชเลขาธิการ แต่เจ้านี้กว่าข้านั่งอยู่ในตำแหน่งนี้อย่างมั่นคงมากหรือ เช่นนั้นเจ้าก็คิดผิดแล้ว ขุนนางฝ่ายขุนเทียบกับแม่ทัพไม่ได้ ดังเช่นกวนจวินโหวนนั้นทั้งที่ฮ่องเต้ยกมาหาเขาก็ให้สาแก่ใจ แต่กลับไม่อาจไม่พะเน้าพะนอเอาใจให้ดีขึ้น ถ้าเปลี่ยนเป็นขุนนางฝ่ายขุน ไม่มีทางเกิดเหตุการณ์เช่นนี้อย่างเด็ดขาด พวกเราอาศัยความเชื่อใจและความโปรดปรานของฮ่องเต้ หน้าที่ที่สูญเสียพวกมันไป ไอรสสวรรค์สามารถทวงทุกสิ่งกลับไปด้วยความคิดเพียงชั่วแล่นได้"

จะโดนปลดจากตำแหน่งหรือบริบทพิธีสมบัตินี้ก็มีเรื่องแปลกประหลาด
 แม้แต่น้อย..."

แม้หันหลังเฉยยืนรับฟังอยู่ แต่สีหน้ากลับไม่ยอมจำนน

พวกเขาสองพ่อลูกใช้มือเดี๋ยวดัดฟ้าในราชสำนักมาหลายสิบปี
 สร้างฐานอำนาจหยั่งรากลึก ฮ้องเต้จะตะต๋องพวกเขาตามใจชอบได้
 เยี่ยงไร หรือว่าพวกเขายังเทียบกวนจวินโหวไม่ได้ ช่างน่าขันสินดี!

"ฮ้องเต้เป็นท่านลุงแท้ๆ ของฉือซัน แล้วคำพูดขององค์หญิงใหญ่
 นางทรงก็มีน้ำหนักกับไทเฮาและฮ้องเต้ หากเจ้าลงมือกับบุตรชายของนาง
 จริงๆ ก็เตรียมรอนางมาแลกชีวิตกับพวกเราได้เลย"

หันหลังเฉยยืนขยับมุมปากเล็กน้อยทว่าไม่เปล่งวาจาใด

หันซานเอ่ยเตือนอย่างไม่วางใจ "อย่าทำเหลวไหล บุตรหลานผู้สูงศักดิ์
 พวกนี้ล้วนทำอะไรตามอำเภอใจ เขามีไช้บัณฑิตหลวงที่ผ่านการสอบ
 เข้ามาเป็นขุนนางอย่างแท้จริงเสียหน่อย ปล่อยให้เขาก่อกรงไปพักหนึ่ง
 ก็จะเลิกราไปเอง"

ฉือซันผู้ก่อคลื่นลมระลอกนี้ขึ้นออกจากห้องทรงพระอักษรแล้วมิได้
 กลับไปที่วังองค์หญิงใหญ่ แต่ไปตีมสุราตามลำพังในหอซุนเฟิง

ชายหนุ่มเดินเข้าห้องสวนตัวที่เก็บไว้ให้กลุ่มของเขาโดยเฉพาะแล้ว
 นั่งตรึงริมหน้าต่าง ตีมสุราพลางมองความเป็นไปบนถนนทางนอกหน้าต่าง
 อย่างใจลอย

ด้านหลังมีเสียงฝีเท้าดังขึ้น ฉือซันกล่าวเสียงเนือยๆ โดยไม่ได้
 เหลียวหน้าไป "ไม่ตั้งใจเตรียมตัวสอบ มาที่นี่ทำอะไร"

จูเอียนสาวเท้าไปนั่งลงฝั่งตรงข้าม เขากล่าวยิ้มๆ ว่า "ตีมสุรา

เป็นเพื่อนเจ้า"

มีสหยาภักดิ์มีสุธาเป็นเพื่อน ชื่อชั้นยอมยินดีเป็นธรรมดา เขายื่นมือ
เรียวยาวไปรินสุธาให้อีกฝ่ายจนเต็มจอก

จูเอียนยกจอกสุธาขึ้น "จอกนี้ข้าดื่มคารวะเจ้า ข้าได้ยินเรื่องในวันนี้
แล้ว"

ชื่อชั้นหยักยิ้ม "แพรวๆวากันว่องไวนัก"

จูเอียนยิ้มผืดๆ "ใช่ละสิ ท่านพ่อข้ายังเรียกข้าไปถามความโดยเฉพาะ"

ชื่อชั้นเลิกคิ้วแค้นหัวร่อ "สั่งกำชับว่าเจ้าวันหน้าให้ไปมาหาสู่กับข้า
ให้น้อยลงกระมัง"

จูเอียนโคลงศีรษะยิ้มๆ เป็นเชิงยอมรับ

พวกเขาเป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เริ่มเดินเตาะแตะจนไม่ต่างกับ
พี่น้องสายเลือดเดียวกัน เรื่องพวกนี้ไม่มีอะไรน่าปิดบัง

ชื่อชั้นกระดกจอกสุธาดื่มรวดเดียวหมดแล้วกล่าวเยาะๆ "ช่าง
น่าขบขันเสียจริง ท่านแม่ข้าสั่งกำชับข้าว่าอย่าไปมาหาสู่กับถึงเฉวียน
ส่วนท่านพ่อเจ้าสั่งกำชับเจ้าให้ไปมาหาสู่กับข้าให้น้อยลง ที่แท้พวกท่าน
นี่ว่าพวกเราเป็นเด็กสามขวบอยู่หรือไร"

จูเอียนหลุบตาลงเพ่งมองจอกสุธา "ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม เรื่องในวันนี้
เจ้าทำได้อย่างหมดจดงดงาม"

"ไม่ใช่ข้าทำได้อย่างหมดจดงดงาม เป็นเสด็จลุงโดนฎีกาฉบับแล้ว
ฉบับเล่าของข้ากังวลใจจนทนไม่ไหวเท่านั้นเอง"

เสด็จลุงผู้นั้นของเขากลัวความวุ่นวายเป็นที่สุด ได้รับฎีกาที่เขา
นำไปส่งเองหลายสิบฉบับในวันเดียวยังทานทนอยู่ได้หลายวันถึงลงทัณฑ์
นายอำเภอไถสุ่ยก็มีไข้ถ่ายตายแล้ว

"เจ้าต้องระวังจะโดนหลั่นชานกับบุตรชายแก่แค่น"

ฉื่อซันวางจอกสุราลง นิ้วมือเรียวยาวเห็นข้อนิ้วชัดกุมประสานกัน เขาหรือตากล่าวอย่างยิ้มเยาะ "หลั่นชงเจวียนอาจจะเต็นผางๆ แต่ข้าไม่กลัวเขาอาละวาด ขอเพียงเขาเริ่มอาละวาดก็จะเสียกระบวนไปเอง สำหรับหลั่นชานนั้น เขาชราภาพมากแล้ว สติยอมอยู่เหนืออารมณ์จึงไม่ต้องกังวลใจ"

จูเยี่ยนฟังแล้วนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง เขากรอกสุราเข้าปากอึกๆ ถึงกล่าวทอดถอนใจ "เจ้าประจักษ์แจ้งแก่ใจเท่านั้นเป็นพอ"

เป็นเขาคิดมากไปเอง แม้ว่าสื่อซึ่งจะอารมณ์แปรวนแปร ไม่ยึดถือแบบแผนธรรมเนียมใดๆ แต่จริงๆ แล้วเป็นคนที่มีมองอะไรก็ได้ทะลุปรุโปร่งยิ่ง

"เจ้าไม่ต้องเป็นห่วงข้า รีบเตรียมเนื้อเตรียมตัวตบแต่งภรรยาโดยไวเถอะ"

"รอหลังการสอบชื่อยี่สิบผ่านไปแล้วค่อยว่ากันเถอะ"

ฉื่อซันชักสนอกสนใจ "เจ้าจะเข้าร่วมการสอบชื่อยี่สิบครั้งนี้แล้วหรือ"

679

จูเอียนยกยิ้มเอ่ย "สมควรเข้าร่วมได้แล้ว การสอบคราวก่อนยังไม่ใคร
มั่นใจนัก ครั้งนี้ลองดูเถอะ"

หยางเอ๋อร์เดินทางไปที่ศาลใต้ปราสาทปรางค์กู่แล้ว ถึงเจียนก่ากำลัง
สู้รบกับชาวตาจื่อ บัดนี้แม้แต่สื่อซียังหาสิ่งที่เหมาะสมกับตนเองพบแล้ว
เขาย่อมจะเขื่อนแซ่ต่อไปอีกไม่ได้

สองสหายรักดื่มสุราเสร็จแล้วต่างคนก็ต่างกลับเรือน

องค์หญิงใหญ่ฉางทรงกำลังรอซื้อขันอยู่

"เดิมทีข้าไม่สนใจว่าเจ้าจะทำอะไร ทว่าวันนี้เจ้าก่อเรื่องใหญ่เกินไป
สักหน่อย กระทั่งหลันชานกับบุตรชายล้วนโดนฮ่องเต้ตำหนิติเตียน
เพราะเจ้า"

ซื้อขันขมวดคิ้วอย่างหงุดหงิด "นี่เป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของข้า
ในฐานะข้าหลวงตรวจสอบกรมโยธา เห็นหลันชานกับบุตรชายชั่วร้ายชั่ว

บังหลวงแล้วจะให้แสร้งเป็นใบ้กระนั้นหรือ หากเป็นเช่นนั้น ข้าจะนั่งบนหลุมเฉยๆ โดยไม่อุจจาระไปเลย!"

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงเห็นบุตรชายฉุนเฉียว นางพลันยิ้มออกมา "ใต้หล้านี้มีคนที่นั่งบนหลุมเฉยๆ โดยไม่อุจจาระมากมายตั้งเท่าไร แต่ในเมื่อเจ้าอยากทำอย่างนี้ ข้าก็ไม่ห้ามปราม เพียงเตือนเจ้าไว้คำหนึ่ง อย่านำให้ตนเองเดือดร้อนไปด้วย"

"เรื่องนี้ยอมมีตองให้ท่านแม่ต้องกังวลใจเป็นธรรมดาขอรับ"

อิม ถึงตัวข้าตองเดือดร้อนไปด้วย ท่านแม่ก็ตองไปขอให้เสด็จลุงช่วยข้าอยู่ดี

แต่ไรมาชื่อชั้นไม่เคยปฏิเสธความสะดวกรสบายที่ได้มาเพราะชาติกำเนิด และไม่เคยแสร้งทำตัวสูงส่งยอมอ้อมอ้อมทางไกลไม่ใช่ทางลัดจริงๆ แล้วเขาหาได้มีปณิธานจะอุทิศตนต่อราชสำนักและอาณาประชาราษฎร์ที่เป็นเพียงลมปากอันใดไม่

ตั้งคำกล่าวหาว่า 'ไม่มีใครรู้ใจบุตรชายเกินหน้ามารดา' เมื่อเห็นชื่อชั้นทำสีหน้าไม่เดือดเนื้อร้อนใจ องค์หญิงใหญ่ฉางหรงถอนใจเบาๆ เฮือกหนึ่ง "แล้วเจ้าเคยใคร่ครวญหรือไม่ว่าเมื่อเสด็จลุงของเจ้าถึงวาระสุดท้าย..."

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงกล่าวเสียงไป "ถึงตอนนั้นเจ้าจะพึ่งบารมีใครอีกเล่า"

"ข้าไม่ได้คิดมากมายขนาดนั้นขอรับ" น้ำเสียงของชื่อชั้นราบเรียบ เขาสบตากับมารดาด้วยสายตาสงบนิ่ง "หากใครๆ คิดมากมายถึงเพียงนั้น หยางเอ๋อร์ไม่มีทางไปปราบชาววอโค้ว เซ่าถึงเฉวียนก็ไม่มีทางรั้งอยู่ที่แดนเหนือตั้งแต่อายุสิบสี่และถึงขั้นสังหารภรรยาเองกับมือ"

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงอึ้งงันไปเล็กน้อย ในใจนางผสมปนเปไปด้วย

ความรู้สึกหลายหลาก

"ท่านแม่ ข้าดื่มสุรามา รู้สึกปวดศีรษะอยู่บ้าง ถ้าไม่มีเรื่องอื่นอีก ข้าจะไปพักผ่อนแล้วขอรับ"

"เจ้าไปเถอะ" องค์หญิงใหญ่ฉางหรงโบกมือบอกให้บุตรชายออกไป แล้วค่อยลุกขึ้นเดินไปที่ข้างหน้าต่างเหม่อมองออกไปข้างนอก

ต้นพุทธรักษาหน้าต่างผลิบานหนาแน่นเขียวชอุ่ม ปุยสีขาวของ ต้นหยางลอยมาจากทางใต้ก็สุดรู้เล็ดลอดเข้ามาทางหน้าต่างที่เปิดอ้าอยู่ มันปลิวหล่นลงบนปลายนิ้วขององค์หญิงใหญ่ฉางหรง

เสียงผีเท้าแผ่วเบาดังขึ้น

"องค์หญิง..."

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงเหลียวมองนางข้าหลวงตงอวี๋ปราดหนึ่งก่อน เอ่ยเสียงเรียบ "เจ้าออกไปเถอะ ข้าอยากอยู่คนเดียวเงียบๆ"

ตงอวี๋ถอยออกไปอย่างไร้สัมผัสเสียง

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงยืนพิงหน้าต่างตริกตรองเรื่องของชื่อชั้น

กับบุตรชายผู้นี้ นางไม่รู้ว่าควรปฏิบัติต่อเขาอย่างไรมาโดยตลอด ยามเห็นดวงหน้าที่คล้ายคลึงบุรุษผู้นั้นราวกับแกะ นางก็อยากหยิบกรรไกร มาทำลายโฉมเขาใจจะขาด แต่พอเด็กผู้นี้เติบโตใหญ่ขึ้นทุกวัน ถึงที่สุดแล้ว เขากับบุรุษผู้นั้นก็ไม่เหมือนกัน

หลันซานกับบุตรชายมีอำนาจล้นฟ้าได้เพราะอาศัยความโปรดปราน และไว้วางใจของเสด็จพี่ของนาง แต่หลานชายสองคนคือรู่ยอ๋องกับมู่อ๋อง ต่างออกไป

หลันชงเฉียนบุตรชายของหลันซานเข้าไปใกล้ชิดกับมู่อ๋องอยู่ลับๆ เป้าหมายของเขาก็คือหนุนมู่อ๋องขึ้นครองราชย์เพื่อรักษาความมั่งคั่งและ

อำนาจของตนสืบต่อไป

ที่ผ่านมาด้านรุษย์อ่องซึ่งเป็นคู่แข่งเพียงหนึ่งเดียวของมู่อ่องกลับโดน หลันชานกับบุตรชายกลั่นแกล้งด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่อง หากเขาได้ขึ้นครองราชย์ วันที่พ่อลูกคู่นั้นจะพินาศล่มจมก็อยู่ไม่ไกลเกินรอแล้ว

ในเมื่อชั้นเอ๋อรั้งเกี่ยจชิงซังสองพ่อลูกสกุลหลันถึงเพียงนี้ เช่นนั้น บางทีอาจถึงแก่เวลาที่นางควรจะเปลี่ยนจุดยืนที่วางตัวเป็นกลางมาตลอด หลายปีนี้แล้ว

เมื่อคิดถึงหลันชานกับบุตรชาย องค์หญิงใหญ่ฉางหรงก็ยิ้มเยาะ บุตรชายของนาง นางจะทำกับเขาอย่างไรก็ได้ แต่หากคนอื่นบังอาจ ตะตะต้องเขาแม้แต่ปลายเล็บ นางก็ไม่ต้องเกรงใจแล้ว

ห้องซักผ้าของจวนสกุลหลีมีหญิงคนงานชั่วคราวเพิ่มขึ้นมาผู้หนึ่ง เปรียบดั่งหินกรวดที่ตกลงไปในทะเลสาบ ไม่ทำให้ละอองน้ำสาดกระเซ็น ขึ้นมาสักเท่าไรก็สงบนิ่งดูเดิม

หญิงคนงานหน้าใหม่ที่เข้ามาในจวนด้วยการอาศัยบารมีของอาจู่ สาวใช้ข้างกายคุณหนูสาม อีกรั้งมิได้ทำหน้าที่สำคัญอะไร พวกบ่าวไพร่ ในจวนสกุลหลีอย่างมากที่สุดก็อยากรู้ อยากเห็นอยู่บ้าง แต่ความรู้สึกอื่นๆ อย่างอิจฉาริษยากลับไม่มี

ที่สะใภ้อาจู่เป็นคนช่างพูด ไม่นานนักบ่าวไพร่ในจวนก็รู้เรื่องของ อาจู่ไม่น้อย

ครอบครัวยากจน พี่ชายไม่มีปัญญาแต่งงานภรรยา อาจู่ชั้นอาสา ขายตนเองไปเป็นสาวใช้ในตระกูลใหญ่ หลายปีนี้นางไม่เคยลืมเลื่อน ญาติพี่น้อง แม้แต่เรือนที่บ้านเกิดยังสร้างขึ้นจากเงินค่าจ้างที่อาจู่เก็บหอม

รวมริบไว้

น่าเสียดายที่เกิดเหตุเภทภัยอย่างคาดไม่ถึง ถิ่นเกิดประสบภัย
ธรรมชาติ คนทั้งครอบครัวต้องเดินทางรอนแรมจนมาถึงเมืองหลวง แต่เพราะ
สิ้นเนื้อประดาตัวและทำมาหากินไม่ได้ ส่งผลให้ตกอับถึงขั้นเป็นขอทาน
พอได้กลับมาอยู่พร้อมหน้ากับอาจู้อีกครั้งถึงได้อยู่อย่างสุขสบาย

ใต้ชายระเบียงเรือนฝั่งซ้ายของเรือนหยาเหอ ปิงลวีปิดปากหัวเราะ
ไม่หยุด "อาจู้ พี่สะใภ้ของเจ้าผู้้นั้นน่าขันจริงๆ พุดชมเจ้าประหนึ่งเทพธิดา
ครานี้คนในจวนเรารู้กันหมดแล้วว่าเจ้าเป็นลูกกตัญญู"

อาจู้ได้ยินแล้วหุบเปลือกตาลง เผยรอยยิ้มอย่างผิดแผก
ปิงลวีกระตุกแขนเสื้อนาง "เป็นอะไรไป คนทั้งจวนชื่นชมเจ้าแล้ว
ไม่ดีใจหรือ"

อาจู้ผืนยิ้มมุมปากพลางโคลงศีรษะเงี้ยวๆ
เฉียวเจายืนอยู่ข้างหน้าต่างฟังพวกสาวใช้คุยกันแล้วแค้นเยาะในใจ
พี่สะใภ้ของอาจู้หวังดีต่อนางที่ใดกัน นี่เป็นการผลักอาจู้ออกมาเป็น
เป่าสายตาให้บ่าวไพร่ทั่วทั้งจวนจับตาดู วันหน้าถ้าคนในครอบครัวนั้น
มีเรื่องขอร้องแล้วอาจู้คิดปฏิเสทก็ต้องทนรับความกดดันอย่างหนักหน่วง
ปิงลวีเป็นคนจิตใจใสซื่อจึงคิดไม่ถึงจุดนี้เป็นธรรมดา นางเห็นเงาร่าง
ตรงหน้าประตูลานเรือนก็เบะปาก "อาจู้ พี่สะใภ้ของเจ้ามาอีกแล้ว"

อาจู้กัตรีมฝีปากอย่างกระดากใจแล้วก้าวขาเดินไปหา "บอกแล้วว่า
ไม่มีอะไรก็อย่ามาหาข้าที่นี่มิใช่หรือ"

"ข้ารู้แล้วๆ เจ้าบอกว่าที่นี้เป็นเรือนพำนักของคุณหนู หญิงคนงาน
อย่างพวกข้าไม่ควรมา แต่ข้ามีเรื่องถึงได้มาหาเจ้ามิใช่หรือ"

"พุดสิ มีเรื่องใด"

พีสะไ้ของอาจู้ไม่กล่าวตอบ กลับกลอกตามองซ้ายมองขวา
 "พีสะไ้หม่องอะอะไรหรือ" น้ำเสียงของอาจู้บึ้งชาขึ้น
 บางทีนางอาจทำผิดตั้งแต่ต้น คิดแค่ว่าจะมอดูมารดาป่วยตาย
 โดยไม่ดูคำดูดีไม่ได้ ถึงช่วยให้พีสะไ้เข้ามาทำงานในจวนสกุลหลี่
 พีสะไ้ของนางมีไซ่คนที่ขยันขันแข็งและเจียมเนื้อเจียมตัวมา
 แต่ไหนแต่ไร "คิกๆ ก็ข้าไม่เคยเห็นเรือนพำนักของบุตรสาวในตระกูลใหญ่ๆ
 มาก่อนนะสิ"

สีหน้าของอาจู้บึ้งตึงเต็มที่ "พีสะไ้ ท่านมาหาข้าเจ็ดแปดครั้งแล้ว"
 "เปล่านะ ข้าได้ยืนยันว่าคุณหนูสามเหมือนนางฟ้านางสวรรค์ถึงได้เกิด
 อยากรู้อยากเห็นขึ้นมา น้องเล็ก ข้ามาหาเจ้าก็เพื่อหาหรือว่าจะฉลองวันเกิด
 ให้ท่านแม่อย่างไร"

"ฉลองวันเกิด?"

พีสะไ้ของอาจู้ทำหน้าหลกใจ "น้องเล็ก เจ้าคงไม่ได้ลืมว่าใกล้ถึง
 วันครบรอบวันเกิดของท่านแม่แล้วกระมัง"

อาจู้ฟังด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ นางถูกชายตั้งแต่เยาว์วัย ต่อให้ภายหลัง
 ครอบครัวยุ่งไขว่ไขว่ของนางถึงมีกินมีใช้ แต่ก็ไม่เคยได้ยินว่าพี่ชายพีสะไ้
 เคยฉลองวันเกิดให้มารดาเมื่อไร แล้วนางจะรู้ได้ที่ใดกันว่าวันครบรอบ
 วันเกิดของมารดาคือวันใด

"วันครบรอบวันเกิดของท่านแม่เป็นเดือนหน้านี้แล้ว น้องเล็ก เจ้า
 ตั้งใจจะฉลองให้ท่านแม่อย่างไร"

"ถึงเวลาค่อยว่ากันเถอะ พีสะไ้อย่าลืมนะข้าเป็นสาวใช้ในเรือน
 ผู้อื่นไม่ได้เป็นคุณหนู ขอลาบ่อยๆ จนสร้างความไม่พอใจให้คุณหนู ดีไม่ดี
 อาจโดนปลดออกจากหน้าที่นี่ก็เป็นได้"

"ได้ๆ เจ้าไปทำงานของเจ้าเถอะ ข้าไปก่อน รอใกล้ถึงวันครบรอบวันเกิดของท่านแม่ค่อยมาหารื้อกับเจ้าอีกที" พี่สะใภ้ของอาจูดูเหมือนจะตกใจเพราะคำขู่นี้ นางไม่พูดอะไรต่ออีกก็หันหลังเดินจากไปอย่างลูลุน อาจูดิ่งเงียบไปเนิ่นนานถึงหม่นกายกลับและพลันเห็นเฉี่ยวเงา "คุณหนู..."

เฉี่ยวเงาที่เดินมาเฝ้าอยู่ข้างหลังตบแขนนางเบาๆ "ทำหน้าที่ของเจ้าไปอย่างสบายใจ ไม่ต้องคิดมาก"

680

เวลาผ่านไปอย่างสุขสงบไร้คลื่นลมอีกหลายวัน เช้าวันนี้เฉียวเจา
ไปที่เรือนชิงชงเพื่อคารวะสูหยินผู้เฒ่าตามปกติ

"ท่านย่า ชำนำใบชาหน่อม่วงมาให้เจ้าคะ ท่านลองลิ้มรสดู"

"ใบชาหน่อม่วง?" สูหยินผู้เฒ่าเต็งได้ยินแล้วประหลาดใจอยู่สักหน่อย
"ไปเอาใบชาหน่อม่วงจากที่ใดหรือ ข้าเคยได้ยินท่านเพียงจวินของ
จวนตะวันออกพูดว่าใบชาหน่อม่วงนี้เป็นชาบรรณาการก่อนเทศกาล
ชุนเซ่อ* เป็นของล้ำค่ามาก"

เมื่อครั้งวัยสาว สูหยินผู้เฒ่าเต็งต้องเลี้ยงดูบุตรชายสองคนด้วย
ความลำบากเหน็ดเหนื่อย ต้องใช้ชีวิตอย่างกระหมัดกระหม่อมมากกว่า
ครึ่งค่อนชีวิต นางจึงไม่มีนิสัยพิถีพิถันเรื่องการกินการอยู่เฉกเช่น
นายหญิงผู้เฒ่าในตระกูลเศรษฐีผู้สูงศักดิ์

* เทศกาลชุนเซ่อเป็นเทศกาลพื้นเมืองของชาวจีนในวันนี้จะจัดพิธีเซ่นไหว้เจ้าที่ โดยทั่วไปจะเป็นช่วงก่อนและ
หลังวันวสันตวิษุวัต

แม้กระนั้นก็ตามที่ เพราะท่านเชียงจวินของจวนตะวันออกเคยได้
ตีฆราวาสบรรณาการหม่อมวังนี้มาก่อนและมาเฝ้าขอคืนนางฟิ่งไม่รู้กี่ครั้ง
ก็เห็นจนหูชา จึงจดจำได้มานานแล้ว

"กวนจวินโหวส่งมาให้เจ้าค่ะ" เฉียวเจาบอกอย่างตรงไปตรงมา
ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งฟังแล้วยิ่งแปลกใจ "ท่านโหวไปออกรบแล้วมิใช่หรือ"
เฉียวเจาแสดงท่าที่เปิดเผย "อ้อ องค์รักษ์ในจวนเขานำมาให้เจ้าค่ะ"
หญิงชราอดขอบอกขอบใจไม่ได้ นางจับมือหลานสาวมาตบเบาๆ
"เห็นได้ว่าท่านโหวเอาใจใส่เจ้ามาก กระทั่งองค์รักษ์ยังรู้จักส่งของดีๆ
มาให้เจ้า"

เหอซื่อยังอยู่เดือน ลูกสะใภ้ที่มาคารวะยามเช้าจึงเหลือเพียงหลิวซื่อ
นางได้ยินฮูหยินผู้เฒ่าเต็งกล่าวประโยคนี้ก็เม้มปากยิ้มก่อนเอ่ยขึ้น "หรือ
จะบอกว่าคุณหนูสามของเราเป็นคนมีบุญก็ได้เจ้าค่ะ ถึงมีว่าที่สามีดีๆ
อย่างนี้ แน่นอนว่าฮูหยินผู้เฒ่าก็มีบุญเช่นกันถึงมีหลานสาวกตัญญู
เช่นคุณหนูสาม"

ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งมองหลิวซื่ออย่างฉงนใจ เพราะอะไรหนึ่งปีมานี้นาง
มักเกิดอุปาทานอยู่จำไปว่าหลานเจาต่างหากที่เป็นบุตรสาวในไส้ของ
ลูกสะใภ้คนรอง!

"นั่นสิ หลานเจาของเราเป็นคนมีน้ำใจ ตอนนี้อยู่ห่างเพียงว่า
ท่านโหวจะกลับมาอย่างปลอดภัยยิ่งเร็วยิ่งดี"

"ฮูหยินผู้เฒ่าสบายใจได้เต็มที่เจ้าค่ะ ท่านเขยสามดีกับคุณหนูสาม
ของเราถึงเพียงนี้ จะต้องกลับมาอย่างปลอดภัยเป็นแน่"

อี ส่วนพวกที่คิดร้ายต่อคุณหนูสามถ้าไม่ตายก็พิการ แม้แต่ฮ่องเต้
เล่นงานท่านเขยสามยังโดนชาวต้าจื้อบุกมาโจมตีถึงเมืองหลวง เห็นได้ว่า

ผลจากการสังเกตการณ์ของข้าถูกต้องแม่นยำยิ่ง

และเพราะนางเปลี่ยนท่าทีที่มีต่อคุณหนูสามได้ทันท่วงทีจึงยังได้
ฟังบารมีของคุณหนูสามไม่น้อย ยังไม่ต้องเอ่ยถึงอย่างอื่น นางมาร่ำยา
อย่างปึงอี่เหนียงนั่นก็ได้คุณหนูสามช่วยกำจัดให้

เวลานี้นางแค่เฝ้ารอที่คุณหนูสามพูดว่านางให้กำเนิดบุตรได้จะเป็น
ความจริงโดยไ

น้ำเสียงของหลิวซื่อมั่นอกมั่นใจ สุหยินผู้เฒ่าตั้งกำลังอารมณ์ดี
เลยไม่ทันสังเกต แต่เจียวจากลับมีสีหน้าซอกลอยอยู่หลายส่วน

เพราะดีต่อบางก็กลับมาได้อย่างปลอดภัย นางรู้สึกไม่วายว่า
เหตุและผลนี้ฟังดูซอกลตรงที่ใดกันนะ

สุหยินผู้เฒ่าตั้งได้รับข่าวชั้นเลิศที่หลานสาวนำมาแสดงความกตัญญู
ก็ปลาบปลื้มอยู่ในใจ ส่งผลให้อยากพูดคุยมากกว่าปกติ นางจึงรั้งตัวเจียว
กับหลิวซื่อและบุตรสาวสองคนให้ร่วมกินอาหารเข้าด้วยกันเสียเลย

"อายุมากแล้วกินพวกเนื้อสัตว์ก็ติงว่าทั้งมันทั้งเลี่ยนไป ในเรือนนี้
ต้องมีใจกินไส้ฟักทองกับมันเทศทุกมื้อไม่เคยขาด แต่สงสัยว่าคนหนุ่มสาว
อย่างพวกเจ้าคงไม่เคยชิน พอดีเรือนครัวยังทำใจกินสามเขียนไว้ด้วย
น่าจะถูกปากพวกเจ้านะ"

"ดูสุหยินผู้เฒ่าพูดเข้า พวกข้ากินอะไรก็ได้ทั้งนั้นเจ้าค่ะ" หลิวซื่อ
กล่าวเช่นนั้น แต่ก็รับใจกินสามเขียนมาตักกินคำหนึ่ง

แม้จะมีใช้ว่านางต้องกินอาหารที่ใส่เนื้อสัตว์เท่านั้น แต่ไม่คุ้นเคยกับ
การกินใจกินมันเทศจริงๆ

ใครจะรู้ว่าพอใจกินสามเขียนที่ยามปกติรู้สึกหอมอร่อยเข้าปาก
หลิวซื่อก็เกิดอาการคลื่นไส้ระลอกหนึ่ง นางรีบหันศีรษะไปอีกทางแล้ว

เริ่มอาเจียนลม

ซูหยินผู้เฒ่าตั้งกับเฉียวเจาอดมองหน้ากันไปมาไม่ได้
 หลิวซือก็มั่วตัวอาเจียนเสร็จแล้วรับถ้วยน้ำที่สาวใช้ยื่นให้มา้วนปาก
 จากนั้นหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดมุมปากแล้วพูดอย่างกระดากอาย
 "คงเป็นเพราะเมื่อคืนกินมากเกินไป..."

นางพูดไปครึ่งๆ กลางๆ ก็ชะงักกึก ก่อนหันขวับไปมองเฉียวเจา
 เมื่อครุ่นซ้ำอาเจียนแล้ว อาเจียนแล้ว! หรือว่า...

พอนึกถึงความเป็นไปได้บางประการ หัวใจของหลิวซือพลันเต้น
 รวดเร็วกว่ากับจะกระดอนออกมานอกอกในชั่วขณะ

เยือกเย็นไว้ๆ ไม่น่าว่าอาจจะกินมากเกินไปจริงๆ

ถึงอย่างไรหลิวซือเป็นสตรีออกเรือนแล้วที่เคยให้กำเนิดบุตรมา
 สองคน ความคิดแรกของนางคือตนเองมีครรภ์ ครั้นเรื่องที่คาดหวังมา
 เนิ่นนานจนหมดหวังไปนานแล้วลู่ๆ ก็มีความเป็นไปได้ขึ้นมา สติบอกให้นาง
 ปฏิเสธสุดกำลังเพื่อไม่ให้ยิ่งหวังมากยิ่งขึ้น

ซูหยินผู้เฒ่าตั้งกลับไม่คำนึงถึงว่าในหัวของหลิวซือจะคิดอะไรไป
 ร้อยแปดพันประการ นางเอ่ยแนะขึ้นทันที "หลานเจา จั๊บซีพจรรให้
 ท่านอาสะไกรองทีซี"

เฉียวเจาผงกศีรษะ ก่อนวางมือแตะข้อมือของหลิวซือแล้วตั้งสมาธิ
 ตรวจซีพจรร

หลิวซือไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรงๆ ได้ยินแต่เสียงหัวใจเต้นตึกตักๆ
 ของตนเองยิ่งมายิ่งถี่เร็วขึ้น สุดท้ายนางกระตุกมือกลับมากุมอกพลาง
 กล่าว "ไม่ได้ๆ ขอข้าสงบบอกสงบใจก่อน"

พอเห็นมารดาสามีมองนางอย่างแปลกใจ หลิวซือยิ้มอย่างกระดาก

กระเดื่องแล้วยื่นข้อมือออกไปอีกครา

เฉียวเจาคลายยิ้ม "ไม่ต้องแล้วเจ้าคะ"

หลิวซือมองนางด้วยสายตาวาดหวัง มือกำผ้าเช็ดหน้าแน่นด้วยความตื่นเต้น

"ยินดีกับท่านอาสะไกร่องด้วยเจ้าคะ"

ทันทีที่หลิวซือได้ยินเช่นนั้นนางก็จับมือเฉียวเจาไว้หมับ "คุณหนูสามความหมายของเจ้าคือ..."

"ท่านอาสะไกร่องมีครรภ์แล้ว แต่เวลาสั้นไป ยังตรวจด้วยการจับชีพจรได้ไม่ชัดเจน"

"มีครรภ์ก็พอ...มีครรภ์ก็พอแล้ว ชัดเจนหรือไม่ฉันไม่แน่ใจ" หลิวซือพูดละล้าละลัก

สุหยินผู้เฒ่าตั้งยินดีจนสุดระงับเช่นเดียวกัน "เจาเจา เจ้ายืนยันได้ใช่หรือไม่"

เฉียวเจาพยักหน้า

"อมีตวาพุทธ สวรรค์คุ้มครอง..."

หลิวซือส่ายหน้า "อมีตวาพุทธอะไรกันเจ้าคะ ข้าให้พระอธิษฐานขอพรมาเป็นร้อยเป็นพันหน จะเทพยดาฟ้าดินหรือองค์พระพุทธรูปล้วนไม่ศักดิ์สิทธิ์ ข้ามีครรภ์ก็ต้องขอขอบคุณคุณหนูสามต่างหาก"

พอนางกล่าวถึงตรงนี้ก็ร่ำไห้สุดเสียงแล้ว

เป็นสตรีผู้หนึ่ง...สตรีที่เกิดในยุคสมัยนี้ จะมีสักกี่คนที่เข้าใจถึงความทุกข์ทรมานและขมขื่นใจจากการไร้บุตรชายนานหลายปีของนางได้เล่า

เดิมทีนางยอมรับชะตากรรมไปแล้ว ใช้ความปากคมปากกั๊กปิด

ความอ่อนแอภายในใจ ไหนเลยจะคิดถึงการเปลี่ยนแปลงความคิด
ที่มีต่อคุณหนูสามจะส่งผลบุญมาให้นางเจนี้

หากว่าข้ามีบุตรชายสักคนได้... หลิวซือยิ่งคิดยิ่งร้องไห้เสียงดังขึ้น

"เออละ อयर้องไห้ ตอนนี้อายุครรภ์ยังอ่อนอยู่ จะดีใจเสียใจ
มากเกินไปไม่ได้นะ" หญิงชราเอ่ยเตือนขึ้น

หลิวซือหยุดร้องไห้ทันควัน นางมองเด็กสาวอย่างวาดหวัง

เฉียวเจาเอ่ยด้วยรอยยิ้มละไม "ท่านอาสะไกร้องไม่ต้องวิตกกังไป
ท่านเป็นคนสุขภาพแข็งแรง เพียงระวังตัวสักหน่อยก็ไม่มีปัญหาแ
ประเดี๋ยวข้าจะเขียนสิ่งที่พึงระวังด้านอาหารการกินแล้วส่งไปให้ท่าน
ที่เรือนจีนทรงนะเจ้าคะ"

ชาวหลิวซือตั้งครรรภ์แพร่กระจายไปทั่วจวนสกุลหลิวอย่างรวดเร็ว

หลีกวงซุกกลับถึงจวนได้ยินพวกบ่าวไพร่พูดคุ้ยซุบซิบกันพอดี เขา
ตะลึงงันไปอย่างช่วยไม่ได้ จึงเรียกสาวใช้ผู้หนึ่งมาไต่ถาม "นายหญิงร
มีข่าวดีอะไร"

สาวใช้กั้นยิ้มไม่อยู่ "เหตุใดนายท่านรองถามเช่นนั้นเล่าเจ้าคะ
แน่นอนว่านายหญิงรองใกล้จะให้กำเนิดคุณชายน้อยนะสิเจ้าคะ ข้าขอ
แสดงความยินดีกับนายท่านรอง..."

นางยังพูดไม่จบ หลีกวงซุกก็สาวเท้าก้าวใหญ่เดินไปข้างหน้าแล้ว

รจนเขาเดินห่างไปไกล สาวใช้เบะปากบ่นอุบอิบ "ข่าวดีครั้งใหญ่
ถึงเพียงนี้ นายท่านรองไม่แจกเงินขวัญถุงสักเหรียญ ต่างจากนายหญิง
รองลิบลับ ล้วนเป็นเจ้าของเหมือนกัน ไฉนเรื่องนิสัยมารยาทถึงได้ต่างกัน
มากเช่นนี้ล่ะ"

หลีกวงซุตรงดิ่งไปที่เรือนจินหรงเห็นหลิวซื่อก็ถามขึ้นทันที "คนในจวนบอกว่าเจ้ามีครรภ์แล้ว หมายความว่าอย่างไร"

"จะหมายความว่าอย่างไรได้เล่า" หลิวซื่อทำสีหน้าชอบกล "ก็ซำตั้งครรภ์แล้ว ซำจะได้เป็นมารดาคนอีกแล้วนะสิ"

"นี่เป็นไปได้อย่างไรกัน"

หลิวซื่อฟังแล้วไม่ชอบใจ "เหตุใดจะเป็นไปไม่ได้ คุณหนูสามตรวจชีพจรซำแล้ว เป็นชีพจรของคนมีครรภ์อย่างไม่ต้องสงสัย!"

ในใจหลีกวงซุเคลือบแคลงเรื่องที่เฉียวเจาได้รับการถ่ายทอดวิชาแพทย์จากหมอเวทดาหลี่โดยตรงมาโดยตลอด เขายังไม่เชื่อว่าเด็กสาวที่ยังไม่ปักปันนางหนึ่งจะเข้าใจเรื่องการตั้งครรภ์คลอดบุตร พอได้ยินคำกล่าวของภรรยา เขาเพียงรู้สึกได้ว่าไร้สาระ "เหลวไหล เจ้าอยากมีลูกจนเสียดสีไปแล้วกระมัง ได้ยินแม่เด็กน้อยผู้หนึ่งพูดจาส่งเดชก็ป่าวประกาศให้คนรู้กันไปทั่ว ไม่กลัวชายนางบ้างเลย!"

681

หลิวซือฟังหลีกวงซุกกล่าวเช่นนั้นก็ไม่พึงใจ นางพูดเสียงดังขึ้นว่า "แม่เด็กน้อยผู้หนึ่งพูดจาส่งเดชหมายถึงอะไร คุณหนูสามเป็นแม่เด็กน้อยหรือ"

"ไม่ใช่แม่เด็กน้อยแล้วเป็นอะไร ข้าจำได้ว่านางยังไม่ปักปิ่นกระมัง" หลีกวงซุกย้อนถาม

หลิวซือซึ่งโมโหโงสออยู่ได้สติในชั่วอึดใจ ไซ้ ข้าลืมไปได้อย่างไรว่า คุณหนูสามยังอายุน้อยอยู่จริงๆ

แต่หมายจะให้หลิวซืออ่อนข้อให้ในเรื่องของเฉียวเจานั้นเป็นไปได้ อย่างเห็นได้ชัด "ท่านพี่อย่าลืมนว่าคุณหนูสามเป็นลูกศิษย์ของหมอมเหวดาหลีนะ!"

"ลูกศิษย์ของหมอมเหวดาหลีแล้วมีอันใด เด็กสาวที่ยังไม่เป็นผู้ใหญ่ เต็มตัวผู้หนึ่งอย่างนาง ต่อให้รำเรียนวิชาแพทย์ตั้งแต่อยู่ในท้องมารดา

เชี่ยวชาญสักด้านใดด้านหนึ่งได้ก็ยอดเยี่ยมแล้ว หรือว่ายังเทียบเคียง
หมอมเหวตาไ้ได้นอกเหนือจากนี้นางยังไม่ออกเรือน จะรู้เรื่องตั้งครรรค์ตลอดบุตร
ได้อย่างไร" หลีกวงซุ่เข้าใจสภาพร่างกายของหลิวซื่อดีกว่าใครๆ

เมื่อครั้งที่คลอดหลีฉาน ร่างกายของหลิวซื่อได้รับความกระทบ
กระเทือน ยามนั้นสองสามีภรรยาแย่งรักใคร่กันลึกซึ้ง เขาเชิญหมอมাত্রตรวจ
อาการของนางนับไม่ถ้วน ต่างวินิจฉัยฉับว่านางไม่อาจตั้งครรรค์ได้อีกชั่วชีวิต
บัดนี้โฉนถึงมีครรรค์อย่างไม่มีปีมีชุล่ย ซ้ำยังได้ยินจากแม่นางน้อยผู้หนึ่ง!

หลีกวงซุ่คิดเรื่องพวกนี้แล้วรู้สึกว่ไร้สาระน่าขันสุดจะเปรียบ

หลิวซื่อแค้นหัวเราะ "หากเป็นอย่างท่านพี่กล่าว พวกหมอลวงที่
ตรวจโรคให้พวกพระสนมในวังหลวงก็มีไซ้สตรี เหตุใดถึงรู้เรื่องตั้งครรรค์
ตลอดบุตร"

"เจ้า..." หลีกวงซุ่ทำหน้าที่ตั้งตั้งทำอะไรได้เพียง แต่แปลงเสียงออกมาได้
คำเดียวก็พูดต่อไม่ออกแล้ว

เพราะอะไรเหตุผลของสตรีผู้นี้ถึงสมเหตุสมผลเจกนี้

ไม่...ไม่... ข้าจะให้นางพาออกนอกเรื่องไม่ได้

"ข้าไม่เอาชนะคะคานกับเจ้าด้วยวาจา เจ้าลองนับวันที่พวกเรา
ร่วมหอกันให้ดีๆ ต่อให้ตั้งครรรค์ จะเป็นไปได้อย่างไรที่จะตรวจออกได้
ในตอนนี้"

หลิวซื่อหนึ่งซิงไป

นับแต่ที่สะใ้ใหญ่ให้กำเนิดบุตรชาย นางเริ่มตีเมยาตามที่คุณหนูสาม
สั่งกำชับไว้ ทั้งสองก็ไม่เคยอยู่ด้วยกันฉันสามีภรรยาเลย ต่อมาคุณหนูสาม
บอกว่าร่างกายนางฟื้นฟูได้พอสมควรแล้ว แต่ความสัมพันธ์ของเขากับนาง
ก็ย่ำแย่ถึงขั้นนั้น หลีกวงซุ่ไม่เป็นฝ่ายเริ่มต้น นางยอมวางศักดิ์ศรีลงไม่ได้

เป็นธรรมดา

นับไปนับมาสองสามภรรยาเคยมีสัมพันธ์ทางกายกันครั้งเดียวเท่านั้น

ในกาลก่อนหลีกวงซุติต่อนางไม่เลว เคยเชิญกระทั่งหมอลงงที่เชี่ยวชาญโรคของสตรี ท่านหมอลงงนั้นล้วนบอกว่านางไม่มีทางตั้งครรรภ์ได้อีก ต่อให้วิชาแพทย์ของคุณหนูสามจะบรรลู่ขั้นสุดยอด แต่นางในสภาพเยี่ยงนี้ได้ร่วมหอกับสามีครั้งเดียวเท่านั้น อีกทั้งยังเป็นเวลาสั้นๆ...

ไม่ถูก เรื่องของคุณหนูสามจะอธิบายด้วยเหตุผลทั่วไปมิได้!

หลิวซื่อตั้งสติได้ก็ปิดความหวนไหว้น้อยนิดลึกๆ ในใจทิ้งไปอย่างรวดเร็ว สีหน้าของนางเริ่มฉายแววมั่นใจ "ไม่ว่าจะพูดเช่นไรก็ตาม คุณหนูสามบอกว่าข้ามีครรรภ์ เช่นนั้นต้องไม่ผิดเป็นแน่แท้"

"เจ้า...เจ้าคงมิใช่โดนแม่เด็กน้อยผู้นั้นมอมเมาจนหลงผิดไปแล้ว" หลีกวงซุติรู้สึกมากขึ้นทุกทีว่าหลิวซื่อสติไม่ดี

สตรีโหดเขลาเยี่ยงนี้ เมื่อก่อนข้าเคยมอบใจให้นางได้อย่างไร หากเป็นปึงเหนียง...

เมื่อคิดถึงปึงเหนียง หลีกวงซุติเจ็บแปลบกลางอก เขายังรู้สึกขังหน้าหน้าสตรีเบื้องหน้ามากขึ้น

"ได้ เจ้าจะเชื่อคำพูดของหลานเจ้าก็ได้ ข้าจะเชิญหมอมามาตรวจเจ้าดู" หลีกวงซุติทำหน้าเย็นชากล่าวคำหนึ่งทิ้งท้ายก่อนสะบัดแขนเสื้อออกไป

หลีกวงซุติที่มีไฟโทสะสุ่มอกอยู่เชิญท่านหมอลงงจากโรงหมอลงงแต่จี้มาโดยไม่รอช้า

มาตรวจว่าหลิวซื่อจะรู้สึกว่ หลีกวงซุติทำอะไรไม่เข้าเรื่อง แต่หมอมมาถึงที่แล้วนางไม่มีความจำเป็นอันใดต้องโยกโย้บ้ายเบี่ยง นางยื่นข้อมือ

ไปให้ท่านหมอบีบซีฟจรโดยไม่กระบิดกระบวน

ท่านหมอบของโรงหมอบเต๋อจี้เป็นชายชราวัยเกือบหกสิบปี เขาอุบเคราขาวโพลนพลางไตร่ตรองอยู่เป็นนานถึงเอ่ยอย่างฉงนใจ "ลักษณะการเดินของซีฟจรท่านหาใช่ตั้งครรรจ์ไม่"

เมื่อคำกล่าวนี้ดังขึ้น หลีกวงซูกี้เผยสีหน้าเป็นเชิงว่า 'เหมือนที่คาดไว้ไม่ผิด' ด้านหลิวชื้อนั้่นอึ้งงันไป

"ท่านหมอบตรวจผิดแล้วกระมัง" หลิวชื้อโต้แย้งโดยไม่ทันหยุดคิด

ท่านหมอบชราไม่ฟังใจ "ข้าเป็นหมอบหลวงมาชั่วชีวิต แม้วายามนี้จะเกษียณราชการแล้ว แต่ยังไม่ลี้มวิชาแพทย์ไปจนหมดสิ้น ข้าจะตรวจอาการนี้ผิดได้อย่างไร สตรีมีครรรจ์ ซีฟจรคล้ายเม็ดไข่มุกกลิ้งบนถาดหยก แต่ของฮูหยินเป็นซีฟจรปกติ แล้วบอกว่ามีครรรจ์จากที่ใดกัน"

หลิวชื้อฟังแล้วไม่พอใจเหมือนกัน "ข้าให้ท่านหมอบคนอื่นตรวจดูแล้ว ในเมื่อท่านกล่าวเช่นนี้ก็เชิญกลับไปเถอะ"

ผู้เป็นหมอบทงฟังไม่ได้มากที่สุดก็คือคำนี้ เขาพูดอย่างหัวพัดหัวเหวียง "ตกลงว่าเป็นหมอบเถื่อนจากที่ใดกันที่หลอกหลวงฮูหยินอย่างนี้ ท่านบอกได้หรือไม่ว่าเขาอยู่โรงหมอบแห่งใด ชื่อเสียงเรียงนามว่าอะไร ข้าจะถ่มน้ำลายใส่เขาสักคำ! คนพรรคนี้เป็นจุดต่างพรัอยของเหล่าผู้เป็นแพทย์จริงๆ!"

ส่วนหลิวชื้อทงฟังคนอื่นกลางแคลงใจในตัวเฉียวเจาไม่ได้มากที่สุด ทว่านางยังมีสติอยู่ มิได้บอกนามของเฉียวเจาออกมา แต่ตะเบ็งเสียงบอก "ส่งแขก!"

ท่านหมอบชราถลิ่งตาใส่ด้วยความโกรธจนหนวดกระดิก เขาพูดกับหลีกวงซูกี้ว่า "วันหน้าได้ทำหลิวชื้อจะเชิญหมอบโปรดไปเชิญผู้มีความสามารถที่อื่น อย่าเหยียบย่างเข้าประตูโรงหมอบเต๋อจี้ของข้าอีก"

โรงหมอบต่อจี้เป็นท่านหมอบชราที่ก่อตั้งขึ้นเอง เขายังมีลูกหลานในเรือน เป็นหมอบหลวงอีกหลายคน ตามธรรมเนียมตระกูลขุนนางทั่วไปล้วนเชิญหมอบของโรงหมอบต่อจี้มาตรวจอากาศ หากล่วงเกินพวกเขาไปแล้ว วันหน้าจะเป็นเรื่องยุ่งยากจริงๆ

หลีกวงซู่เห็นท่านหมอบชราโมโหถึงถึงเพียงนี้ก็รีบเอาน้ำเย็นเข้าลูบ "ท่านหมอบอย่าไปฟังภรรยาข้าพุด นางไม่มีบุตรมานานเลยอยากมีจนเสียสติไปแล้วถึงได้เสียมารยาทแบบนี้ขอรับ"

ท่านหมอบชราอารมณ์เย็นลงบ้างทว่ายังไม่เลิกว่า "ข้าเข้าใจความรู้สึกเช่นนี้ของนางได้ แต่เจ้าหมอบเถื่อนนั้นไร้คุณธรรมเกินไป ได้ทำหลับอกข้ามาว่าคนผู้นั้นเป็นใคร ข้าไม่อาจมองดูพวกเขาเศษสวะเยี่ยงนี้ปะปนอยู่ในหมู่ชนผู้เป็นหมอบ อีกทั้งปล่อยให้เขาต้มตุ๋นหลอกลวงต่อไป"

"เหตุใดท่านหมอบถึงพูดจากระคายหูอย่างนี้" หลิวซื่อโมโหเจียนตาย หลีกวงซู่รู้สึกอับอายขายหน้า ไม่อยากให้ท่านหมอบชราหัวเราะเยาะอีก จึงกล่าวล่อหลอกว่า "จะบอกนามของพวกไร้จรรยาของแพทย์อย่างนั้นออกมาให้หงุดหงิดใจไปเลย ประเดี๋ยวข้าส่งสอนคนผู้นั้นให้เซ็ดหลาบสักตั้งเป็นอันสิ้นเรื่อง ท่านหมอบเชิญกลับเถาะขอรับ"

"พี่เจามีได้ไร้จรรยาของผู้เป็นแพทย์เสียหน่อย ที่ท่านแม่ตั้งครรรภ์ ล้วนเป็นเพราะพี่เจานะ..."

คุณหนูสี่หลิวเยียนกับคุณหนูหกหลิวฉานจะมาอยู่เป็นเพื่อนหลิวซื่อพวกนางอยู่ที่หน้าประตูจึงได้ยินทั้งหมดพอดี หลิวฉานแก้ต่างแทนเฉียวเจาสองคำอย่างเหลือรอด ฝ่ายหลิวเยียนรีบปิดปากน้องสาวทว่าไม่ทันการณแล้ว

หลีกวงซู่ได้ยินคำพูดของบุตรสาวคนเล็กแล้ววุ่นงอยู่สักหน่อย

หลิวชื่อมีครรภ์ได้เพราะคุณหนูสาม? ไฉนเขาไม่รู้เรื่องนี้เลย ตกลงว่า
เด็กผู้นี้เป็นบุตรสาวใครกันแน่

หลีกวงซุก่อนแคะในใจสองสามคำ เขาเห็นท่าทางเป็นเดือดเป็นแค้น
แทนเฉียวเฉาของบุตรสาวคนเล็กแล้วเริ่มปวดเศียรเวียนเกล้า

บุตรสาวสองคนถูกสตรีเบาปัญญาแจกหลิวชื่ออบรมเลี้ยงดูจน
ออกนอกถิ่นออกทางไปแล้ว!

ท่านหมอลงจวินทำหน้าหงายใจ "คุณหนูสามของจวนท่านตรวจให้ท่านหรือ"

หลิวชื่อซิงตาใส่บุตรสาวคนเล็ก

นางเคยกำชับบุตรสาวทั้งคู่แต่แรกแล้วว่าอย่าเอ่ยเรื่องของคุณหนูสาม
กับคนภายนอกสู่่มสี่สู่่มห้า คิดไม่ถึงว่าฉานเอ๋อร์จะควบคุมอารมณ์ไม่อยู่
อย่างนี้

หลีฉานรู้ตัวว่าทำให้มารดาไม่พอใจ นางก้มหน้าลงไม่กล้าปริปาก
พูดแล้ว

"เป็นคำพูดล้อเล่นของพวกเด็กสาว ท่านหมอลงจวินถือสาหาความกับ
เด็กผู้หนึ่งเลยนะขอรับ" หลีกวงซุกล่าวคลี่คลายสถานการณ์

ท่านหมอลงจวินโคลงศีรษะไม่หยุด "คำพูดของเด็กผู้หนึ่งยังถือเป็นจริง
เป็นจังอีก เรื่องเหลวไหลพรรคนั้นข้าเพิ่งเคยได้ยินได้ฟังเป็นครั้งแรก"
ว่าแล้วเขาก็สะบัดแขนเสื้อออกไป

หลีกวงซุก่อนยิ้มอย่างโกรธจัด "อับอายขายหน้าไปถึงไหนต่อไหนแล้ว
ตอนนี้เจ้าพอใจแล้วสินะ"

หลิวชื่อไม่ลดราวาศอกแม้แต่น้อยนิด "เป็นใครทำขายหน้ากันแน่
ยังไม่วรรอก!"

"เจ้ามันหน้ามืดตามัวลึนดี!"

หลิวซื่อหับตาลงไม่กล่าววาจาอีก ปล่อยให้หมีกวางชูเอะอะไยววายตามใจชอบ

นางยังต้องทำใจสบายๆ ให้กำเนิดบุตร ไม่มีเวลาสนใจคนปัญญาฉิบพรศึนี้!

กระนั้นสิ่งที่ใครๆ คิดไม่ถึงคือผ่านไปไม่ถึงสองวัน เรื่องที่ท่านหมอลงซาเปิดโปงคุณสามสกุลหลิวที่หลอกลวงท่านอาสะไ้ว่าตั้งครรภ์ได้แพร่กระจายออกไปเสียบๆ ในหมู่ชาวตระกูลแหวดวงเดียวกันของเมืองหลวงแล้ว

682

ในศาลารับลมกลางสวนดอกไม้ของจวนฉางซุนป้อ ขณะที่ฮุยอินหลายท่านลี้มรสชากันอยู่ มีฮุยอินผู้หนึ่งเอ่ยเรื่องนี้ขึ้นมาโดยไม่ตั้งใจ "พูดถึงคุณหนูสามของสกุลหลี่ผู้นั้น นางมีเรื่องมีราวไม่หยุดหย่อนจริงๆ พักก่อนในงานเลี้ยงรับรองคณะทูตซีเจียงก็แสดงฝีมือโดดเด่นเหนือใคร นี่เป็นเรื่องดี เพราะช่วยเซ็ดหน้าซุตาให้ต่ำเหลียง แต่เรื่องที่น่างอกขึ้นตอนนี้ กลับน่าขบขันเหลือเกิน"

"เรื่องอะไรหรือ"

"อะไรกัน หวงฮุยอิน เรื่องที่สองวันนี้ลือกันเซ็งแซ่ถึงเพียงนี้ ท่านไม่รู้เลยหรือ"

"ก็มารดาสามีข้าล้มป่วยอยู่มิใช่หรือ ข้าต้องทั้งดูแลเรือนทั้งเฝ้าไข้ไหนเลยจะมีเวลาฟังเรื่องพวกนี้"

"มิน่าท่านถึงไม่รู้..." หวังชื่อภรรยาของเสนาบดีศาลสถิตยุติธรรมรีบ

เล่าเรื่องที่ได้ยินมาเป็นคั่งเป็นแคว

"ไม่กระมัง คุณหนูสามสกุลหลีจะล้อเล่นเรื่องเช่นนี้กับอาสะไม้ได้หรือ
ข้ารู้เรื่องของหลีที่ชื่อนายหญิงรองของครอบครัวนั้น เมื่อตอนคลอดบุตร
คนที่สอง ร่างกายนางได้รับความกระทบกระเทือน ท่านหมอบอกว่าไม่มีทาง
ตั้งครรภ์ได้แล้ว..."

"มีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ" สุหยินที่ไม่รู้เรื่องรู้ราวทำน้ำเสียงแปลกใจ
สุหยินที่เอ่ยถึงเรื่องนี้ปิดปากพูดยิ้มๆ "ถึงอย่างไรมิใช่เรื่องดีอันใด
เรื่องที่ท่านไม่รู้ก็ต้องมีบ้างนะ ส่วนข้าเป็นเพราะภรรยาของท่านหมอที่
ตรวจอาการให้นายหญิงรองสกุลหลีเป็นญาติผู้พี่ของสาวใช้อาวุโส
ในสกุลเดิมของข้า ถึงได้ยินได้ฟังโดยบังเอิญ..."

"ถ้าเป็นอย่างนี้ คุณหนูสามก็ออกจะไม่วางใจไป เอาเรื่องพรรคนี้
มาพูดล้อเล่นได้ที่ใดกันเล่า"

"ที่แปลกพิกลที่สุดมิใช่เรื่องนี้ แต่เป็นนายหญิงรองสกุลหลีผู้นั้น
ถึงขั้นที่ท่านหมอบอกแล้วว่าคุณหนูสามวินิจฉัยผิด แต่หัวเด็ดตีนขาด
นางก็ยังไม่เชื่อ เก็บตัวอยู่ในเรือนบำรุงครรภ์แล้ว"

"หรือว่านายหญิงรองอยากมีลูกจนสติฟั่นเฟอนไปแล้วกระมัง"

"ไม่มีบุตรมาหลายปี จู่ๆ มีคนบอกนางว่าตั้งครรภ์แล้ว จะสติฟั่นเฟอน
ก็ไม่น่าแปลก คนเรานั้นนะ มักไม่ยอมเชื่อเรื่องราวๆ ขอยอมเชื่อเรื่องดีๆ
ที่เลื่อนลอยดีกว่า"

สุหยินทั้งหลายพูดวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างออกรสออกชาติขื่นทุกที
มีเพียงสุหยินของฉางซุนป้อที่ไม่เอื้อนเอ่ยวาจาสักคำ

หวังชื่อภรรยาของเสนาบดีศาลสถิตยุติธรรมเอ่ยอย่างจงใจ "เหตุใด
หยางสุหยินไม่พูดไม่จาอยู่ตลอดเล่า"

สูหยินของฉางซุนป้อคลี่ยิ้ม "ข้าไมใคร่อยากเอ่ยถึงคนตระกูลนั้นนัก แต่บอกว่าคุณหนูสามสกุลหลิตตรวจได้ว่าคนอื่นตั้งครกรรม นั้นคงเป็นเรื่องไร้สาระน่าขันที่สุดไนได้หล้าเลยทีเดียว"

กล่าวถึงตอนท้าย สูหยินของฉางซุนป้อไม่แยะแหม้แต่จะเก็บบังำ ความเกลียดชังที่มีต่อสกุลหลิวไว้แล้ว

ที่มาที่ไปของเรื่องนี้ทุกคนต่างรู้กันดีอยู่ในใจ หัวงชื่อไม่ลงรอยกับสกุลหลิวมาแต่ไหนแต่ไร นางจงใจกล่าวขึ้น "ข้าจำได้ว่าคุณชายเล็กของจวนท่านได้คุณหนูสามสกุลหลิวรักษาจนหาย..."

"พูดเหลวไหล" สูหยินของฉางซุนป้อพูดเสียงหลงตัดบทหวังชื่อ ครั้นเห็นทุกคนมองมาอย่างประหลาดใจ จึงรีบตีมน้ำชาค้ำหนึ่งกลบเกลื่อนที่ตนเสียกิริยา

"ซูเออร์ของข้าไม่ได้ป่วยเป็นอะไรสักหน่อย หมอหลวงเคยบอกแล้วว่า ศีระเขาโดนกระทบกระแทกเลยมีเลือดคั่ง เดิมทีรอให้เลือดที่คั่งอยู่สลายไปก็จะหายสนิทเอง ไม่เกี่ยวอะไรกับคุณหนูสามสกุลหลิวผู้นั้น!"

ทันทีที่เอ่ยถึงเรื่องนี้ สูหยินของฉางซุนป้อก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความชิงชัง

แม้ว่ายังหาตัวคนร้ายที่ทำร้ายซูเออร์บาดเจ็บไม่ได้เรื่อยมา แต่จะให้นางเชื่อว่าไม่เกี่ยวข้องกับสกุลหลิวนั้นเป็นไปไม่ได้เด็ดขาด หากที่นำขุนเคื่องยิ่งกว่าคือทั้งที่ซูเออร์ไม่ได้เป็นอะไร แค่สติเลอะเลือนไปบ้างหลังได้รับบาดเจ็บเท่านั้น แต่พอคุณหนูสามสกุลหลิวก่อความวุ่นวายอย่างนั้นขึ้น ทำให้คนทั้งเมืองหลวงรู้กันหมดว่าซูเออร์เคยสติปัญญาบกพร่องมาก่อน จนบัดนี้จะตบแต่งภรรยาที่เข้าท่าเข้าทางสักคนก็ยังไม่ได้

"นั่นนะสิ แค่เด็กสาวผู้หนึ่งที่ได้คำชี้แนะสั่งสอนจากหมอเทวดา

ไม่กี่คำก็พูดกันแล้วว่าได้รับการถ่ายทอดวิชาจากหมอมเหวดาโดยตรง ก่อนหน้านั้นคุณหนูรองสกุลหลี่ก็เคยกระทำเรื่องแอบอ้างชื่อสวมรอยแทนที่วัดต้าฝู เห็นได้ว่าการอบรมบ่มเพาะของสกุลหลี่มีปัญหา มีก็แต่กวนจวินไหวที่ไม่มีมารดาบังเกิดเกล้าช่วยดูแลจัดการให้ถึงได้ตกลงหมั้นหมายกับคุณหนูตระกูลนี้..."

บุตรสาวของอาลักษณ์เล็กๆ ผู้หนึ่งกลับได้แต่งงานกับกวนจวินไหวเมื่อคิดถึงเรื่องนี้มีผู้หญิงในตระกูลต่างๆ ตั้งมากเท่าไรก็สุดรู้ที่อีกฉวีริษาอยู่ในใจ แม้ต่อหน้าจะแสดงท่าทางสุภาพเกรงใจต่อชาวสกุลหลี่เป็นการให้เกียรติกวนจวินไหว แต่ลับหลังพอมีโอกาสเหยียบย่ำพวกเขา คำพูดทับถมแตกดันที่เก็บกักไว้ในใจเหล่านี้ก็หลุดออกมาแล้ว

ในวังรุ่มอ่อง หลังหลี่เจี้ยวได้ยินเรื่องนี้กลับนั่งซึ้งไปนานครู่หนึ่ง

คนภายนอกล้วนยิ้มเยาะปรามาสหลี่ซานเรื่องที่รักษาอาการเป็นหมันของท่านอาสะไ้ร่องจนหายดี ซ้ำยังบอกว่าท่านอาสะไ้ร่องตั้งครรภ์แล้ว แต่เหตุอันใดนางกลับรู้สึกได้ร่างๆ ว่าเรื่องนี้มีโอกาสเป็นความจริง

จริงสิ ตั้งแต่วันนั้นที่บังเกิดความคิดแปลกๆ นั้นโดยไม่มีปีมีขลุ่ยนางไม่อาจเห็นหลี่ซานเป็นหลี่ซานคนเดิมในอดีตได้อีกต่อไป

ถ้าหลี่ซานเป็นพวกภูตผีปีศาจเช่นที่นางคิดจริงๆ การรักษาอาการเป็นหมันของท่านอาสะไ้ร่องได้จะแปลกอะไรเล่า

บางที... หลี่เจี้ยวดูใบหน้าท้องตนเองเบาๆ

หลายวันนี้หมอบระจำวังอ่องล้วนมาตรวจชีพจรดูแลสุขภาพให้นางเป็นประจำทุกวัน แต่นางแจ่มแจ้งดีแก่ใจว่านี่คือท่านอ่องร้อนใจอยากรู้

ว่านางตั้งครรภ์หรือไม่ แต่ท่านหมอใหญ่บอกว่าขณะนี้ยังเร็วเกินไป
ไม่อาจวินิจฉัยออกได้

ความรู้สึกรู้สึกของการแผ่รอมผลลัพท์เช่นนี้ช่างทรมานใจเหลือเกิน
ทุกลมหายใจเข้าออกล้วนอยู่ในความทรมานทรมาน

บางที่ข้าอาจจะขอให้ท่านอ๋องเชิญหลี่ซ่านมา...

ไม่ได้ ท่านอ๋องเริ่มให้ความสนใจหลี่ซ่านแล้ว ข้าจะสร้างโอกาส
ให้ทั้งคู่ได้พบปะกันมากขึ้นไม่ได้!

หลี่เจียวทวนข่มใจและล้มเลิกความคิดนี้

ในโรงหมอบเต๋อจี้ ท่านหมอมอชรากำลังดูค่าเด็กกำพร้าใช้ผู้ติดตามหิวที่บิยา
ให้เขา "เรื่องของคนอื่นก็เอาไปพูดสงเดชได้หรือ เจ้าเด็กบัดขบผู้
นี้ไล่หัวออกไปจากโรงหมอบเต๋อจี้วันนี้เลย!"

เด็กกำพร้าใช้คุกเข่ากับพื้นกล่าววิงวอน "นายท่านผู้เฒ่าอย่าขับไล่ใส่ส่ง
ข้าเลยขอรับ ข้าไม่ได้ตั้งใจพูดออกไป แค่เผลอหลุดปากเท่านั้น"

"เลิกพูดได้แล้ว ไม่ว่าเจ้ามีเหตุผลอะไรก็ให้เจ้าอยู่ในโรงหมอบเต๋อจี้
ไม่ได้แล้ว เจ้าไปเสีย" ท่านหมอมอชราโบกมือไปมา

"นายท่านผู้เฒ่า ข้าสำนึกผิดแล้วจริงๆ ข้ากำพร้าบิดามารดา อยู่ใน
โรงหมอบเต๋อจี้ตั้งแต่เล็กจนโต ท่านไล่ข้าไปแล้ว หลังจากนั้นข้าจะอยู่ที่ใด
เล่าขอรับ"

ท่านหมอมอชราหลับตาลงซ่อนแววตาเวทนา เขาปลดถุงผ้าปักที่
เหน็บเอาไว้โยนส่งให้ "ในนั้นมีเงินอีกสองตำลึง รับไว้เถอะ"

"นายท่านผู้เฒ่า..."

"ไปเถอะๆ"

เด็กรับใช้เดินเหยี่ยวหลังเป็นระยะออกจากโรงแรมแต่จู่อย่าง
อาลัยอาวรณ์ รอคอยทั้งปวงที่ที่ปลอดภัยคน เขาเซ็ดน้ำตาทิ้งทันทีแล้ว
เผยรอยยิ้มออกมา

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3PGZvl6>